

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

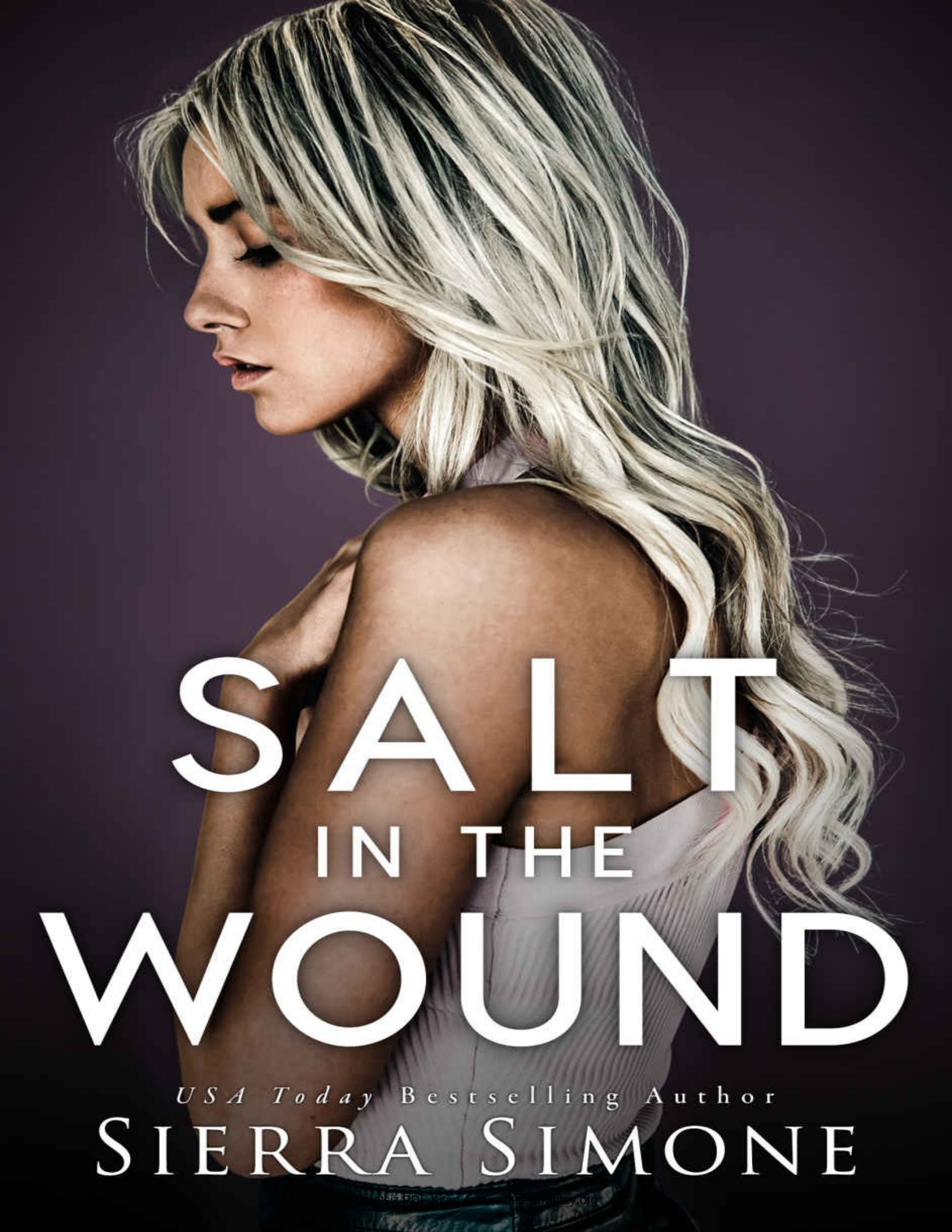
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

SALT IN THE WOUND

USA Today Bestselling Author

SIERRA SIMONE

yaraya tuz basmak

SIERRA SIMONE

OceanofPDF.com

Telif Hakkı © 2023 Sierra Simone tarafından

Kapak Görseli Michelle Lancaster (@lanefotograf)

Kapak Tasarımı Hang Le

Erica Edits'ten Erica Russikoff'un kurgusu; Letty Mundt

Redaksiyon: Michele Ficht Tüm

hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

OceanofPDF.com

İçindekiler

[İçerik Uyarısı](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Öpücük geliyor...](#)

[Kısa bir not](#)

[Ayrıca Sierra Simone Yazar](#)

[Hakkında](#)

[*OceanofPDF.com*](#)

içerik uyarisi

Bu hikaye dini bağlamda kendine zarar vermekten bahsediyor¹ ve kink ile ilişkisi.

---

¹ Bedensel kefarete uygulaması.

OceanofPDF.com

Ellerimi savaş için, parmaklarımı
savaş için eğiten kayam Rab
kutlu olsun...

PSALM 144:1

OceanofPDF.com

bir

Şeytanla tanıştığımda on yedi yaşındaydım.

Rahibe Mary Alice bize ilk bıçaklarımızı vermişti - çok bastırdığınızda bükülen siyah kauçuktan yapılmış eğitim bıçakları - ve Bryn ve ben antrenman yapıyorduk. Buna iyi niyetle bile böyle denemezdi, çünkü birbirimize gerçekten vuramayacak kadar gergindik. Bıçaklar kauçuktan yapılmış olabilirdi ama bıçak *fikri* bizi utandıracak kadar gerçektir.

Bryn ve ben on iki yaşımızdan beri kız kardeşlerin dojo'sunda antrenman yapıyorduk. Haftanın altı günü eski kırmızı halının ya da dövülmüş mavi minderlerin üzerinde terliyor, itiyor, tekmeliyor, yumrukluyordum. Tartışma, kendini savunma, katalar vardı. On beş yaşına geldiğimizde hint kamışı bastonlar ve tahta kılıçlar, daha sonra da bo asalar. Birbirimize vurmaktan korkmazdık, vurulmaktan da korkmazdık.

Ama bıçaklarla ilgili bir şey vardı.

Kapının üstündeki zil çaldı. Bryn ve ben bu zili duyarak büyüdüğümüz için bakmaya zahmet etmedik. Buraya gelmek istemeyen hiç kimse gelmezdi. Kız kardeşlerin dojosunun girişi iki kat aşağıdaydı, bir otopark ile ikinci el dükkânının arasına sıkışmış siyah bir kapıydı. Üzerinde bir tabela bile yoktu, sadece silik yeşil harflerle boyanmış bir İncil ayetinin numarası vardı.

Mezmur 144:1. Eğer İncil'i çevirirseniz, şöyle yazar:

Ellerimi savaş için,

parmaklarımı savaş için eğiten

kayam Rab kutlu olsun.

Kız kardeşlerin okulunun benim bildiğim bir adı yoktu, bir web sitesi bile kurmamışlardı ve telefonları da sadece bir kez cevaplandığını gördüğüm sararmış plastikten yapılmış eski bir şeydi. İnsanlar kapıdan içeri bir şey teslim etmek için ya da burada olmaları gerektiği için giriyorlardı, hepsi bu.

Bu yüzden Bryn sinirlerini yenip ilk vuruşunu yapana kadar onu göremedim.

Uzun boylu ve geniş omuzlu. Burası için fazla güzel bir takım. Aslında pek çok yer için fazla güzel.

Ve bizi izliyordu.

Bryn'e döndüm ve o da bir omzunu kaldırıp dövüş duruşuna geçti. Onun kim olduğunu o da biliyordu.

Bryn'in sahte bıçağının ucuna odaklanmaya çalışırken farkındalık ensemde diken diken oldu.

İzlenmekle ilgili olan ve bizi izleyeni etkilemek istememize neden olan şey nedir? Onu tanıımıyordum; ona bir şey kanıtlamam gerekmiyordu. Yine de Bryn bıçağını koltuk altıma sıkıştırmayı başardığında utandım. Daha da çok denedim, ama o beni bıçağıyla üçüncü kez yakaladı.

Bir boğaz temizlendi.

Döndüğümde adamın birkaç adım ötede, ceketini çıkarmış ve ayakları eski kırmızı halının üzerinde çıplak bir şekilde durduğunu gördüm. Güneşten bronzlaşmış kollarını ortaya çıkarmak için kollarını sıvamıştı, parmakları kumaşı hızlı ve ustaca yuvarlıyordu. Pahalı ama gösterişli olmayan bir kol saati parlıyordu, bu da muhtemelen görüldüğünden daha pahalı olduğu anlamına geliyordu.

"Alabilir miyim?" diye sordu, elini avuç içi yukarı bakacak şekilde Bryn'e uzatarak. Sesi derin, sert ve soğuktu. Buz bu sesin içinde erimezdi. Ama terbiyeli ve kibardı.

Bazı şeytanlar saklanır, görüyorsunuz. Göz önünde.

Sonra Bryn'in bıçağını onun avucuna yerleştirmesini izledim. Neyi yanlış yaptığımızın gösterilmesine alışmıştık -her dövüş sanatları öğretmeni bunu yapardı

-Ama öğretmenlerimiz Katolikti, yani bu konuda iki kat kutsanmıştık. Mükemmel öğrenciler olmak için eğitildik. Öğrenme şansını asla kaçırmamak üzere eğitildik.

Ama yine de. Hiç yabancı olmayan bir yerde bir yabancıydı. Sadece bu gerekçeyle bile reddedebilirdim. Yine de onunla yüzleştirdim ve eğildim, tıpkı onun gibi.

banaya yaptı. Ayaklarımın üzerinde hafifleyene ve rüzgârdaki bir söğüt dalı gibi esnek olana kadar ağırlığımı değiştirdim. Ve onun hiç değişmemesini izledim.

Yana doğru adım atarken her şeyin farkındaydım. Avucumla bıçağın kauçuk kabzası arasındaki terin, gi ceketimin boğazımı ve köprücük kemiğimi ortaya çıkarmak için açıldığı yerin. Ağır sarı atkuyruğum ben hareket ettikçe gi'min arkasına sürtünüyor, pamuk üzerinde yavaşça sürükleniyordu. Farkındalığımın ona, onun rahat, dik duruşuna, bıçağını geriye doğru tutuşuna, bıçağın yumruğunun içinden değil de dışından çıkmasına doğru genişlemesine izin verdim. Bıçağı böyle tutan insanları sadece filmlerde görmüştüm.

O gün onun *neredeyse* yakışıklı olduğunu düşündüğümü hatırlıyorum. Güçlü bir burnu vardı, köprüsünde daha önce kırıldığını gösteren bir çıkıntı vardı. Geometri ders kitabımdan fırlamış gibi bir çenesi vardı ve kaba kirli sakallarıyla gölgelenmişti. Koyu sarı saçlarında ince bir yara izi olan yüksek bir alnı, düz, kalın kaşları ve koyu mavi gözleri vardı.

Bir şekilde aynı anda hem yumuşaklık hem de sertlik izlenimi veren, hassas bir şekilde biçimlendirilmiş üst dudağı ve kavisli alt dudağı olan bir ağız.

Şimdi otuzlu yaşlarının başında olduğunu biliyorum ama o zamanlar benim için tüm yetişkinlerle aynı kategorideydi -öğretmenler, doktorlar, başkanlar, amcalar, rahibeler, her neyse.

Sadece gençler ve yaşlılar vardı. Ben gençtim. O değildi.

Ama buna rağmen, öğretmenlerim de dahil olmak üzere gördüğüm herkesten daha rahat hareket ediyordu. Ben neredeyse dans edercesine hafif adımlar atarken o normal bir şekilde yürüyordu, omuzları rahattı ve elleri yanlarındaydı. Bilmeyenler için, gardını almayarak, bıçağını çıkarmayarak bir saldırıya davetiye çıkarıyormuş gibi görünebilirdi. O zaman bile daha iyisini biliyordum. Yürürken asla bir ayağını diğerinin önüne atmıyordu; omuzlarının ve kollarının gevşekliğı her an harekete geçebileceğı anlamına geliyordu. Belki de beni yemliyordu. Ya da sadece hareket etmemi bekliyordu.

İyi o zaman. Hareket edebilirdim. Neredeyse tüm hayatım boyunca bu işi yapmışım, okulumun en iyisiydim ve onun gibi kusursuz bir şekilde dikilmiş pantolonlar giymiyordum-

Bıçak elim bir santim bile ilerleyemeden engellendim, yakalandım, döndürüldüm. Neler olduğunu fark ettiğimde sırtım göğsüne dönüktü ve bıçağı boğazımdaydı.

Göğsü, ceketimin ve altıma giydiğim atletin içinden bile sıcacıktı. Beni saran kolları demir bir kafes gibiydi ve boğazıma dayadığı lastik bıçak çenemi kaldırmamı sağlayacak kadar sertti. Bu kadar güzel bir takım elbise giyme zahmetine katlanan biri için alışılmadık görünen kolonya ya da başka bir pahalı koku almıyordum; bunun yerine sadece taze ve temiz hava, belki sabun ve onun altında başka bir şey kokuyordum. Yağmurdan sonra havanın kokusu gibi belki de.

Beni orada sadece bir an tuttu, meramını anlatacak kadar uzun, sportmence davranacak kadar kısa.

Yine de. O aşığılanmayı tekrarlamaya hiç niyetim yoktu.

Ama bunu ona söylemek için döndüğümde, Rahibe Mary Alice ve Rahibe Grace'in dojonun ön masasından kollarını kavuşturmuş beni izlediklerini gördüm. Rahibe Mary Alice solgun, nasırlı elini dirseğinin içine soktuğu yerden kaldırdı.

Mesaj açıktı. Devam edecektim.

Nefesimi düzenli tuttum ve enerjimi tekrar karnıma yerleştirmeye odaklandım.

"O bıçak ne zamandır sende?" diye sordu selam verip tekrar başladığımızda. Geçen seferki gibi, ben onun etrafında dans ederken o sadece yürüyordu ama şimdi o küçük aldatmacasının sakladığı hız ve gücü biliyordum.

"Bir saat," dedim ona.

"Sanırım size sadece standart tutuşu gösterdiler?"

"Bana hiçbir şey göstermediler. Resmi derslere başlamadan önce onları hissetmemizi istediler."

Tekrar başını salladı ve sonra boştaki eliyle kravatını gömleğinin içine soktu. Parmaklarının bir hareketiyle bıçağı benim gibi tutmaya başladı. "Bu standart tutuş," dedi. "Bazen çekiç tutuşu da denir. Başparmağınızı kılıç tutuşuna getirebilirsiniz, ama bıçağın yönünü düşündüğünüzde bu yine de standart tutuştur."

Başparmağımı onun yaptığı gibi kabzanın kenarına dayadım ve sonra geri kaydardım. "Tamam," dedim sessizce. Bana bunu neden öğrettiğinden ya da en başta neden dövüştüğümüzden emin değildim ama öğrenmeye açtım, kendimi zorlamak için çaresizdim.

"Bu," dedi yabancı, bıçağı çevirdi ve sonra bıçak aşağı bakacak şekilde ustalıkla yakaladı, "ters tutuş."

"Bir seri katil gibi," diye cıvıladı Bryn aynaların yanından.

Yabancıнын ağzının bir köşesi hafifçe içeri doğru bastırdı. "Evet. Ve şimdi gerekirse yumruğumu yumruk olarak kullanmak daha kolay. Artık kesmek için daha fazla kaldıraç gücüm ve bıçaklamak için daha fazla kuvvetim var."

Ben de onu izledim ve kendi tutuşumu tersine çevirdim. Garip hissettirdi.

-Bir bıçağı tutarken ilk aklınıza gelen yol bu değildi ama güçlü de hissettiriyordu. Ne kadar hızlı kesebildiğimi, ne kadar sert saplayabildiğimi hissedebiliyordum. "Güzel," dedi ve o sert, soğuk sesiyle *güzel* dediğinde, göğsümde, düşüncelerimde bir şey titredi, ben daha gerçekten algılayabilir. "Şimdi, farkı görüyor musunuz?"

"Standart bıçak yukarı," diye cevapladım, "ve tersi bıçak aşağı."

Başını iki yana salladı. "Standart," dedi yavaşça, "adil bir dövüş içindir. Ama tersi?" Bir kez daha, onu durdurabileceğimden daha hızlı hareket etti. Bu sefer sırtüstü yere düştüm, o da üstümdeydi. Lastik bıçağının ucu nefes boruma saplanmıştı. "Ters vuruş, ciddi olduğun zamanlar içindir," diye bitirdi.

Gözlerimi kırıştıtarak ona baktım, aşağılanma duygusunu sindiremeyecek kadar sersemlemiştim. Hızlı ve zarif bir hareketle ayağa kalktı ve kolumdan tutup beni ayağa kaldırdı.

Dengemi sağlar sağlamaz kolumu bıraktı ve sonra bıçağı Bryn'e geri vermek için alanı geçti. O ve ben, Bryn'in kapının yanındaki alana doğru ilerleyişini ve zarif, etkili hareketlerle çoraplarını ve ayakkabılarını giyişini izledik. Rahibe Mary Alice ve Rahibe Grace gitmişti.

"Evet, Isolde," dedi yabancı ayağa kalkarken. Kolları hâlâ kıvrıktı ve ceketi ön kolunun üzerine asılmıştı. "Sizinle tanışmak güzeldi."

Gitti, kapının zili kapandıktan çok sonra bile çalmaya devam etti.

Bryn'e döndüm, hâlâ onun girdiği kapıya bakıyordu. Bana bakmak için başını çevirdiğinde, bronz, kalp şeklindeki yüzünün her yerinde bir soru vardı.

"Adını nereden biliyordu?" diye sordu.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Ter şeyin görüldüğü gibi olmadığını ilk kez dojudaki yabancıyla tanıştıktan üç ay sonra hissetmiştim. Lise son sınıftaydım ve babam - zamanını Londra ve

New York beni kış tatilim için Kensington'daki terasımıza getirmişti. Profesyonelce tasarlanmış Noel süsleri köşeleri dolduruyor ve merdiven korkuluklarını sarıyordu. Georgian tarzı uzun odalar taze yaprak dökmeyen yeşillikler, kase kase süsler ve personel tarafından yakılan parıldayan mumlarla doluydu. Ağacın altından özenle paketlenmiş hediye yığınları görünüyordu. Babam bunların hiçbirini benim için almamıştı. Ne olduklarını bildiğinden bile şüpheliydim. Hediyeler kadar önemsiz bir şey, hiç şüphesiz o şehir dışındayken bana doğum günü kartları gönderen ve beni okuldan alması için şoför ayarlayan aynı kişiye devredilmişti.

Noel arifesinde, fazla büyük yemek salonunda, mum ışığının el boyaması porselenleri parlattığı geç bir akşam yemeği yedik. Sadece ikimiz vardık; annem o zamana kadar çoktan ölmüştü. Son beş yıldır Noel yemeğinde sadece ikimiz vardık ve yine de masadaki o boş yer hala annemin yokluğuyla o kadar doluydu ki bir diş gibi ağrıyordu.

"Karnen oldukça iyiydi," dedi babam. Geoffrey Laurence bir gence ebeveynlik yapmanın incelikleriyle ilgilenmemesine rağmen *benimle* yakından ilgilenirdi. Benden en iyisini bekliyordu, ben de bunun için minnettardım. Bazen iyi notlar ve kusursuz davranışların ötesinde ne istediğinden tam olarak emin olamasam bile.

Ama kesinlikle o da benim istediğim şeyi istiyordu; aksini hiç söylememişti. Dojo'da istediğim kadar zaman geçirmeme izin vermişti, gelecekle ilgili planlarımdan bahsettiğimde bana asla karşı çıkmamıştı. Asla

Katolik Kilisesi'nde kardinal olan dayımı, bankacıların kralı Geoffrey Laurence'ı kendimden daha çok idolleştirdiğim için kıskanıyor gibiydi.

"Teşekkür ederim," diye kibarca cevap verdim.

Babam kazdan bir ısırik aldı, çığnedi ve bir ısırik daha kopardı. "Ve sen hâlâ Columbia'ya bağlı mısın?" Konuşurken bana bakmadı.

"Evet," dedim, "ama-"

Branşım konusunu açmaya fırsatım olmadı, çünkü tam o sırada uzun boylu bir adam odaya girdi, simarının kırmızı kesimli etekleri pırıl pırıl ayakkabılarının etrafında dalgalanıyordu. Düzgün kesilmiş sakalının üstündeki yanakları çilliydi, al aldı, benek benekti ve bana gülümsediğinde, gülümsemesi ön dişlerinin arasındaki boşluğu ortaya çıkardı. Omuzlarında asılı duran siyah pelerinin tozları uçuşuyordu.

Hoş geldin demek için kollarını uzattı ve kucaklaşma davetine cevap vermek için ayağa kalkmak nefes almak kadar doğaldı. Mortimer amcam, babamın soğuk olduğu kadar sıcaktı ve hayatımda okuldan sonra ne istediğimi gerçekten anlayan tek yetişkindi.

Mortimer'ın göğsüne doğru, "Geleceğini bilmiyordum," dedim. Altın haçının zinciri yanağıma battı ve ben ona bakmak için çekildim. "Roma'da olacağını sanıyordum."

"Bu gece Londra'da işim vardı," dedi omzuma şefkatle vurarak. Sesindeki İrlandalı tonu yıllarca Vatikan'da yaşadığı için yumuşamıştı ama o tını hâlâ oradaydı. Bana annemin sesini hatırlattı. "Ama artık sona erdi. Ben de en sevdiğim yeğenimi kontrol etmeye geldim."

Masadaki yerime dönerken ona, "Tek yeğenin," diye hatırlattım. Mortimer babamın daveti olmadan oturdu ve ikimize de geniş bir gülümseme daha verdi, dişlerindeki boşluk parlıyordu.

"Umarım rahatsız etmiyorumdur,"

dedi. "Tabii ki rahatsız etmiyorsun-

"

"Isolde," diye sertçe araya girdi babam. "Odana git."

Donup kaldım, parmaklarım çatalıma uzanmak üzereyken durdu. "Pardon?"

Geoffrey Laurence kara gözlerini bana çevirdi. Zaten ince olan ağzı daha da incelmış, ağzını çevreleyen çizgiler sertleşmişti. "Amcanla konuşmam gerek. Lütfen bizi yalnız bırakın."

Yüzünde hâlâ geniş bir gülümseme olan amcama baktım. "Merak etme, Isolde. Bir dakika bile sürmez."

Başımı salladım ve ayağa kalktım, peçetemi sandalyenin üzerine bıraktım ve yemek odasından çıkıp merdivenlerden kendi odama doğru yürüdüm. Hemen ayakkabılarımı çıkarıp merdivenlere geri döndüm, sağlam ve sessiz kenarlardan inmeye dikkat ederek, çıplak ayağımı her sessiz adımda toplardan parmak uçlarıma doğru yuvarlayarak aşağıya indim ve yemek odasının duyabileceği bir yere geldim.

"Bitti sayılır," diyordu babam. İngiliz sesi para gibi keskin ve soğuktu, bir bankacının sesi. "Ve senin de çok iyi bildiğin gibi, bu ikimize de hizmet ediyor."

"Belki de."

Mortimer'in şifreli yanıtının babamı çileden çıkaracağını biliyordum, çünkü bu yanıt Mortimer'in o meşhur kemerli kaşları ve aralık dişli gülümsemesiyle birleşecekti. Amcam Vatikan'daki işlerle ilgilenirdi ve Vatikan için vazgeçilmez olmasının pek çok nedeni vardı ama en önemli nedenlerinden biri anlaşılmazlığıydı. İstemediği hiçbir şeyi ele vermezdi.

"Ne düşündüğünü biliyorum," dedi babam ve ben haklıydım, sözlerindeki savunmacılığı duyabiliyordum.

Amcamın sesi hırıltılı bir sestti, her zaman hırıltılı bir sesi vardı ve bu yüzden az önce yaptığı gibi sesini alçak ve sessiz çıkardığında, merdivenlerdeki konumumdan onu seçemiyordum. Bir keresinde bana bu sesin onu Vatikan diplomasisinde bu kadar iyi yapan şeylerden biri olduğunu söylemişti. İsteddiği zaman kulak misafiri olmak son derece zor olabiliyordu.

Ama söylediklerinin son kısmını anlayabildim.

"...israf olur, Geoffrey."

"Senin için belki," diye yanıtladı babam.

Bir kez daha, amcamı anlamak zordu. Ama *silah* kelimesini duyduğumu sandım, ki bu doğru olamazdı.

"Bu konuda seninle ters düşmek istemiyorum, o yüzden umarım tekrar düşünürsün," diye cevap verdi babam sıkıca. Çini şingirdadı ve bir sandalye sürtündü

-Birisi aniden ayağa kalktı. Belki de odadan çıkmaya hazırlanıyordu.

Hafif bir hareketle merdivenlerden yukarı sıçradım, tıpkı aşağı indiğim gibi sessizce. Hızlıydım ve birkaç dakika sonra amcam kapıyı çaldığında

Kapıma geldiğimde masamda oturmuş kitap okuyordum, kılımı bile kıpırdatmamıştım.

"İçeri gel," diye seslendim ve o da içeri girdi, krem rengi boş odamda siyah bir memur sütunu gibi duruyordu.

"Çok iyi," dedi kitap raflarımın yanındaki küçük koltuğa otururken. "Seni hiç duymadım."

Onaylamak için çenemi eğdim. Bana nasıl sinsice yaklaşacağımı, kulak misafiri olacağımı, fark edilmeden nasıl dinleyeceğimi öğreten oydu. Çocukken beni partilere ve etkinliklere gönderirdi ve ben de onun kulakları olurdum. Kulakları, kimsenin sözlerini kısıtlamayı düşünmediği sessiz küçük bir kızın üzerindeydi.

Benim için kırıntın var mı, küçük fare? diye sorardı ve ben de ona istediği kırıntıyı verirdim, beni omuzlarında taşıyan ve Tanrı dinlesin diye bana nasıl dua edeceğimi öğreten güler yüzlü amcam. Büyüdükçe kırıntılar büyür, onları toplamak daha tehlikeli hale gelirdi. Böylece yıllar boyunca beni eğitti ve istediği bilgileri toplamak, olmamam gereken yerlere gizlice girmek ve olmam gereken yerlerde göz önünde saklanmak ikinci doğam haline geldi.

"Ne hakkında konuşuyordunuz?" Mortimer, Bryn ve günah çıkarma rahibim dışında tamamen açık sözlü olduğum tek kişiydi ve konuşabildiğim andan itibaren merakımı teşvik etmişti. Diğer yetişkinler sorularımı görmezden geldiğinde ya da hazır cevaplarla geçiştirdiğinde, Mortimer onları dinler ve ciddiye alırdı. Ve ne zaman onun yanıtlamayacağı ya da yanıtlamayacağı bir şey sorsam, içtenlikle özür dilerdi.

Mükemmel bir dünyada her şeyi biliriz, Isolde. Ne yazık ki burası henüz mükemmel bir dünya değil.

Soruma gülümsemesinden bu gece bir cevap alamayacağımı anladım.

"Keşke sana söyleyebilseydim ama baban söylemememi istedi."

Alarm, soğuk ve sıkı, bir an için midemi çekti. Görmezden geldim.

"Demek benimle ilgili."

Mortimer başını salladı. "Korkarım öyle."

"Bu benim geleceğimle mi ilgili? Mesleğim

hakkında mı?" Mortimer tereddüt etmedi. "Evet."

Elimdeki kitaba baktım, Aziz Ignatius'un *Ruhsal Egzersizleri*.

"Planlarımı değiştirmiyorum. Yemin etmek istiyorum. Tanrı için çalışmak istiyorum. Kilise için çalışmak istiyorum."

"Evladım, öyle olacak," dedi amcam nazikçe. "Doğduğun andan itibaren Tanrı için işaretlendin ve O'nun yeryüzündeki yüceliğini artırmak için işaretlendin. Tam da Kilise'nin ihtiyaç duyduğu yeteneklere sahipsin."

"Babam bunu anlamıyor," dedim. Kitabı kapattım, yıpranmış kapağını düzelttim ve masamın üzerine koydum. "Beni Laurence ailesinin şanı için istiyor."

Annemin cenazesinden bir gün sonra ona rahibe olmak istediğimi söylediğimden beri süregelen bir tartışmaydı bu. Büyük büyük büyükbabasının 1901'de kurduğu finans imparatorluğu Laurence Bank'ın saflarına katılmamı istiyordu ve tek çocuğunun geleceğini kasıtlı bir yoksullukla heba edeceği fikri onu çileden çıkarmıştı. Ona her zaman daha fazla çocuk sahibi olabileceğini söylemiştim.

Sohbet oradan sonra pek gelişmedi.

Mortimer, "Yaptığın uzlaşmanın hâlâ geçerli olduğunu sanıyorum," diye beni temin etti. "Başka bir şey yapmadan önce üniversiteye gideceksin ve böylece zamanın olacak. Zamanımız var."

Keşke babam da bu arada önemsemediğim bir alanda uzmanlaşmamı istemeseydi. Finans alanında alacağım bir eğitimin Laurence Bank'ın değerini anlamama yardımcı olacağını umuyordu.

"Ne yapmam gerektiğini biliyorum," dedim. "Tanrı'nın eli olmam gerekiyor." "Ve öyle de olacaksın," dedi Mortimer. "Seni hiçbir zaman Tanrı'nın sizden yapmanızı istediği şeyi."

Son birkaç aydır bu konuyu hiç açmamıştım ama Mortimer'in verdiği güvence beni umutlandırmıştı. Alışılmadık da olsa güzel bir Noel hediyesi olacağını düşündüm.

"Sen..." En derin ruhsal ihtiyaçlarımdan birini yüksek sesle dile getirmek, kaburgalarımı ayırıp birinin altındaki kanlı makineye bakmasına izin vermek gibi olsa da, kelimeleri zorla çıkardım. Herkesten çok güvendiğim bir yetiškine karşı bile savunmasızlıktan nefret ederdim.

Mortimer bana acıdı. "Ne sorduğunu biliyorum Isolde ve evet, bunu daha fazla düşündüm. Ve cevabım değişmedi. Bedensel kefaretil Kilise'nin gözünde nadiren izin verilen bir şeydir."

Kaburgalarımı tekrar birleştirmek istedim, kendimi dikmek ve idolüm olan bu adamın önünde kanamam yokmuş gibi davranmak istedim ama kendime engel olamadım. "Bu konuda sorumsuz davranmayacağım, söz veriyorum. I

bunu günah çıkarma rahibimin yönlendirmesiyle yapardım. Sadece gerektiğinde kullanırdım-"

"Tanrı'nın şu anda sana verdiği armağan," dedi amcam yumuşak bir sesle, "bir yoksunluk armağanıdır. Bu yoksunluğu, bu özlemi ona sunmalısın. Ona daha iyi hizmet etmek için arzuladığın bu şey olmadan yaşamalısın. Bundan daha değerli bir acı ya da kefareti yoktur."

Yutkundum. "Ama-"

"Isolde, burada, Dünya'da Tanrı'nın eli olmak istiyorsun. Bu fedakarlık gerektirir. Kalçanı sıkarak odalarda dolaşamazsın, herkes omuzlarındaki kırbaç izlerini fark ederse babanın galalarında ve partilerinde fark edilmeden beni dinleyemezsin. Seni şekillendirdiğim gibi Tanrı'nın yarattığı olacaksın, bedeninin bütün, güçlü ve lekesiz olması. Beslenmeden uzak durmamalısın, çünkü bu seni zayıflatacaktır. Kendini uyanık tutmamalısın, çünkü bu seni yavaşlatır." Elime uzandı ve onu sıktı. "Ben olsam bir bıçağı vurmaz ya da dikkatsizce ateşe atmazdım. Kendini bu davaya adanmışken kendine zarar vermene de izin vermeyeceğim."

OceanofPDF.com

T Yılın geri kalanı hızla geçti.

Manhattan'a ve Yukarı Doğu Yakası'ndaki hazırlık okuluma geri döndüm. On sekiz yaşıma girdim. Günlerimi sanki çoktan yemin etmişim gibi yaşadım.

Dua ettim; İncil okudum; Yunanca, Latince ve İbranice çalıştım. Ve antrenman yaptım. Koşmak, ağırlık kaldırmak, katarlarımı yapmak için erken kalktım. Okuldan sonra dövüştüm, yumrukladım ve tekmeledim. Bıçağı kendi elimin bir uzantısı haline gelene kadar kullandım.

Sık sık o uygun yabancıyı ve ne kadar kolay hareket ettiğini, bıçağı ne kadar kolay tuttuğunu düşündüm. O kolaylığı arzuluyordum ve kendime onu bu kadar çok düşünmemin nedeninin bu olduğunu söylüyordum. Ve eğer onun çağrıştırıcı kokusu ve gece yarısı gözleri aklımdan çıkmıyorsa, bunun tek nedeni onun yetkinliği ve becerisiyle meşgul olmamdı.

Neyse ki babam gelecek planlarım hakkında daha fazla şikâyet etmekten kaçındı ve aramızdaki üniversite ateşkesi devam etti. Yine de Columbia'ya gidecektim ve Noel'de amcamla konuştuğu şeyden hiç söz etmedi.

Geceleri rüyamda acı ve ıstırap görüyordum ve uyandığımda huzursuz ve tuhaf hissediyordum. Şehvet duymamalıyım. *Şehvet duymuyordum*. Yine de rüya gördüğümde nefes nefese ve bacaklarımın arası ıslak bir şekilde uyanıyordum. Bu beni utandırıyor, çünkü bedensel cezaya duyduğum arzu saf ve iyiydi, *bunu biliyordum*, uyanırken bunu şüpheye yer bırakmayacak şekilde biliyordum. Ama uyuduğumda, acıya duyduğum istek bana karanlık ve tuhaf geliyordu. Sanki bedenim artık benim kontrolümde değildi.

Bryn ve ben liseden mezun olduk ve her zaman olduğu gibi, sonraki yazı eğitime adadım, Columbia'yı ve değişimi çok az düşündüm.

önümde uzanıyordu. Okul benim için bir imtiyazdan başka bir şey değildi, geleceğimin Kilise'de ve amcamda olduğuna babamı ikna edene kadar gerekli bir bahaneydi ve bu yüzden çok az ilgimi çekiyordu.

Tanrı'ya adanmış bir yaşamdan daha önemli ne olabilir?

ŞEYTANIMLA TEKRAR KARŞILAŞTIĞIMDA SICAK BİR TEMMUZ AKŞAMIYDI.

Manhattan'da bir çatı katındaydık, bir tarafta Central Park'ın yemyeşil izi, diğer her yerde gökdelenlerin yuvası. Bu gece siyah ipek elbisemin içinde iki rolü birden oynuyordum: babasının kolunda, sevimli, zarif ve pahalı görünen, saygılı kızı ve daha görünmez bir şekilde, bulabildiğim kırıntıları toplayan amcamın küçük faresi. Roma'dan bu kadar uzakta, kilise siyasetinin dünyasından bu kadar uzakta, onunla ilgili bir şey duyacağımı hayal etmek zordu ama yine de amcam, bankacıların ve iş adamlarının parti konuşmaları olsa bile, edindiğim şeylerle her zaman ilgilenirdi.

Altın aramak gibi bir şey olduğunu bana daha önce birden fazla kez söylemişti.

Bazen bir nehir dolusu çamuru elemek zorunda kalırsınız.

Bir ara babam ve ben dans ettik, kalabalığın çok hoşuna gitti. Sevecen baba ve sevgi dolu kız rolünü, kederle sarsılan ama yine de birbirine sımsıkı bağlı bir aile rolünü iyi oynadık ve bu sadece Laurence Bank'ın saygın itibarını artırdı. Diğer bankalar birer holdingdi, ruhu olmayan yüzsüz varlıklardı, ama burada yakışıklı ve şakakları gümüşleşmiş Geoffrey Laurence kızına sevgiyle bakıyordu; burada Geoffrey Laurence tek çocuğunu her şeyin üstünde tutuyordu. Bir Laurence sadık, istikrarlı, değerlere ve geleneklere bağlı olurdu. Küçük performansımız, bir Laurence'a paranız konusunda güvenebileceğinizi söylüyordu. Bir Laurence'a hayatınızı emanet edebilirsiniz.

Elbette bu sadece bir gösteriydi. Babam insanlar izlerken bana sıcak davranırdı, başka zaman değil ve Laurence Bank'tan özel olarak tiksiniirdim.

Bize *hem Tanrı'ya hem de paraya hizmet edemeyeceğimiz* söylendi. Ve içi ben n.

Dansımız bittiğinde, birinin yaklaştığını hissettim. Dönmem gerektiğini biliyordum.

Yavaş refleksler ve daha da yavaş algılama görüntüsü vermek için yavaş yavaş... Mortimer bana küçük bir kızken bu numarayı öğretmişti.

Etrafınızdaki insanlara her zaman sizi küçümsemeleri için bir neden verin. Eğer yapabiliyorsanız, bunu onlarla tanıştığınız anda yapın.

Ama Mortimer'dan yıllarca aldığım eğitim bile yüzümü döndüğümde okullu olmamı sağlayamadı. Dojo'daki yabancıydı.

Ve bana elini uzatıyordu.

Bu gece koyu lacivert bir smokin giymişti ve kolunda yine o devasa saat vardı. Saçları geriye doğru taranmıştı ve kare şeklindeki çenesindeki gölgeye rağmen canlı ve gösterişli görünüyordu. "Bu dansı bana lütfeder misiniz?" derken koyu mavi gözleri gece gökyüzünden daha açık bir tonda parlıyordu.

Babam beni öne doğru itti, o kadar nazikti ki omzumu okşar gibi göründü ama anlamı açıktı. "Devam et," dedi dostça, babacan bir ses tonuyla.

Zaten reddedecek de değildim. Bu yabancıya soracak o kadar çok sorum, onunla ilgili bilmek istediğim o kadar çok şey vardı ki. Elini tuttuğumda ve beni dans pistine götürdüğünde içimde denizdeki köpükler gibi köpürdüler ve amcamın bana cevapları bulmak, insanları öyle ince eleyip sık dokumak hakkında öğrettiği her şeyi bilinçli olarak hatırlamak zorunda kaldım ki elediğinizi bile anlamayacaklardı.

Grup bir şarkıya başladı, eski, yavaş bir standarttı ve biz yüz yüze geldik, benim elim onun daha büyük olan elinin içindeydi, diğeri ise sırtımın çıplak tenine dayanmıştı. Elbisem oldukça muhafazakârdı -bankacılar kışkırtıcı ya da gösterişli giyinmezlerdi- ama duygusallığa verdiği tek ödün, sırtımın omurgamın altına kadar inmesiydi.

Elimi, smokin ceketinin altında görüldüğü kadar sert ve geniş olan omzuna koydum ve pistte zahmetsizce hareket ederek dans etmeye başladık.

Ama başımı kaldırıp gözleriyle karşılaştığımda, beni dansa kaldıran o kibar adamdan hiçbir şey göremedim, hatta elinde sahte bir bıçakla beni yere yapıştırmaya hazır, ne dediği anlaşılmayan yabancından bile hiçbir şey göremedim.

Bana o kadar yoğun bir ifadeyle bakıyordu ki neredeyse kollarından geri çekiliyordum. Ağzı -hatırladığımdan daha dolgundu ama ne kadar çarpıcı bir biçimi olduğunu uyduramamıştım- keskin bir çizgiyle belirlenmişti ve koyu renk gözleri omurgamda alarmin alevlenmesine neden olacak şekilde parlıyordu. Tavrındaki değişikliğe tepki vermemek için kendimi zor tuttum.

"Isolde Laurence," dedi usulca. "Sonunda gerçekten tanıştık."

"Özür dilerim," dedim dikkatlice. "Sanırım siz benden daha iyisiniz, Bayım...?"

"Mark Trevena." Bizi dansa kolayca hareket ettirdi, adımlarımızı o kadar emin ve zarif bir şekilde yönetti ki, neredeyse adımların olduğunu bile unutabiliyordum.

"Babamı tanıyor musunuz, efendim?"

Tam o sırada hareketlerinde ufak bir aksama oldu, başkaları tarafından zar zor fark edildi. Başka bir dans partnerinin bile bunu fark edeceğinden şüpheliyim. Ama ben bunu bir depresyon gibi hissettim.

Sorum onu şaşırtmış olabilir mi?

"Bir bakıma," dedi. "Bizler iş ortağıyız. İş karşılıklı fayda sağladığında."

Sözleri kesik kesik ve kısaydı. Hiçbir şeye ihanet etmiyorlardı ki bu da başlı başına bir şeydi. Gerçek iş ortakları nadiren bu kadar gizemli olmak zorunda kalırdı.

Bazen, hem antrenmanlarda hem de diplomaside, rakibinizin etrafında dans etmeyi bırakıp saldırmanız gerekir. Nasıl savuşturacağını görmek için daha doğrudan bir yaklaşım benimsemeye karar verdim. "Benimle dans etmek zorunda değilsin, biliyorsun. Eğer istemiyorsan."

Bu kez hareketlerinde bir aksama yoktu ama ağzının kenarından belli belirsiz bir eğlence kıvrımı geçti. "Bundan zevk almadığımı kim söyleyebilir?"

Bakışlarımız kilitlendi. Yüzüne bakmak için çenemi kaldırmamı gerektirecek kadar uzundu ve gücü etrafımda yadsınamazdı. Birden aramızda yılların esnediğini hissettim. Şimdiye kadar gençliğim bir avantajdı, Mortimer'ın gözleri ve kulakları gibi hareket ediyordum ama ilk kez bunu bir sorumluluk gibi hissediyordum.

Benden çok daha yaşlı olan bu adam beni alt edebilir, bana üstünlük sağlayabilirdi. İsterse beni öldürebilirdi bile - aylar önce dojo'da bunu yeterince açık bir şekilde ifade etmişti.

Beni öldürmek istediğini sanmıyordum. Ama gece gökyüzünün altında onunla dans etmek, benim bile kaçamayacağım bir tuzağa doğru dans etmek gibi geliyordu.

Ama o zaman göğsüm neden bu kadar sıkıydı? Neden hava ciğerlerimden düşüyor, düşüyor, sanki aniden demir ya da kurşun gibi havadan daha ağır bir şeyden yapılmış gibi hissediyordum? Neden nabzımın normal şekilde atmasını sağlayacak hiçbir şey kalmamıştı?

Gözlerimiz hâlâ birbirimizin gözlerinde, yerde dolaşırken kanım yanlış yerlerde toplanıyordu. Yanaklarımda ve göğsümde bir kızarıklık. Karnımın en alt kısmında kalın ve sıcak. Hepsi bu adamın soğuk, anlayışlı bakışları yüzünden.

Nefret ettim.

Müzik sona erdi, Tanrı'nın beni izlediğine dair bir kanıtı ihtiyacım vardı ve kendimi smokinli tehlikeden uzaklaştırmamayı başardım, babamın iş arkadaşlarıyla konuştuğu dans pistinin kenarına doğru beni dikkatle yürütmesini bekledim.

Dansın tadını çıkarmakla ilgili sorusuna hâlâ yanıt vermemiştim ve Mark dirseğinin kıvrımına sıkıştırdığı elimi bırakmadan önce eğilip mırıldandı: "Dansımızdan büyük zevk aldım Isolde. Endişelenme."

Sonra doğruldu, ceketini düzeltti ve tırtıklı bir gülümsemeyle yanımdan ayrıldı.

Gecenin geri kalanında elinin sırtımda olduğu yeri hissettim.

ERTESİ GÜN ŞAFAK VAKTI UYANDIM, KALBİM KABURGALARIMA ÇARPIYORDU, Bacaklarımda arasında titreşen kaygan et. Seks konusunda cahil değildim; rüyamda orgazm olduğumu biliyordum.

Tıpkı Mark Trevena'nın rüyamda olduğunu bildiğim gibi.

Doğrudum ve yatağımın kenarında titriyordum, istiyordum-istiyordum-

Parmaklarım seğirdi, tenim karıncalandı. Sırtımda düğümlenmiş bir kordon hayal ettim, kendimi istenmeyen şehvetten arındırıyordum ama vücudumun kafası karışmıştı, rüyadan dolayı çok karışık ve kendimi kırbaçlama fikri beni daha da heyecanlandırdı.

Yatağımdan kalktım ve tökezleyerek şifonyerime doğru yürüdüm. Dua ederdim ve sonra koşardım ve o kadar uzağa koşardım ki kendi rüyalarım bile arkamda kalırdı.

İki saat ve beş mil sonra, neşeli bir Bryn yanıma geldi. Sabahın bu erken saatinde bile hava çok sıcaktı ve Riverside Park yolunu kaplayan ağaçlar Bryn'in açık bronz yanaklarının altındaki pembe kızarıklığı durdurmaya yetmiyordu.

"Dün gece bizim Bıçakçı'yla tanıştığını duydum," dedi merhaba anlamında, hızıma mükemmel bir şekilde uyararak. "Lav söyledi."

Lavender, Bryn'in ablasıydı. Bryn'in hem annesi hem de babası Laurence Bank'ta çalışıyordu; Lav orada küresel pazarlardan sorumlu bir başkan yardımcısıyla nişanlıydı. Bryn'in hayatı neredeyse benimkinden daha fazla Laurence Bank ile ilgiliydi.

"Adı Mark Trevena. Dans ettik." Son kısmı neden eklediğimi bilmiyordum. Ama önemi yoktu.

Bundan zevk almadığımı kim söyleyebilir?

"Ne iş yaptığını biliyor musun?" Bryn bana bakarak sordu. Koyu renk atkuyruğu omuzlarının üzerinde uzun bir kavis çizerek sallanıyordu. Sanki zaten biliyormuş, cevap önemliymiş gibi sordu.

"Babamın iş ortağı olduğunu söyledi." "Izzy, o bir seks kulübü işletiyor."

Tökezledim, düşmeden önce kendimi zor tuttum. Söyleyebileceği onca şey varken, ben asla-

Seks kulüpleri gerçek miydi? Gerçekten gerçek miydi?

"Lav çok gizli olduğunu söyledi, DC'de bir yer. Ve herkes oraya gidiyor, önemli olan herkes ve dünyanın her yerinden. Ve sadece bir seks kulübü değil, fetiş kulübü gibi bir şey. Bilirsiniz, şaplak atma ve insanların köpek yavrusu gibi davranması gibi şeyler."

"Bir seks kulübü," diye tekrarladım belli belirsiz. Koşarken adımlarımız yeniden senkronize olmuştu ama her an yeniden tökezleyebileceğim gibi hissediyordum. Daha önce hiç öpüşmemiştim ama kendimi masum olarak da görmüyordum. Mortimer'a götürdüğüm bilgi kırıntılarının yarısı bir şekilde

Kimin bir ilişkisi vardı, kim bir ilişki yaşamak istiyordu ve bunun gibi seksle ilgili konular söz konusu olduğunda kendimi dünyevi olarak görüyordum.

Ama o sırada genç bir insanın seks anlayışına sahip olduğumu, seksle ilgili kavramlarımın pürüzsüz, sığ ve gölgesiz olduğunu fark ediyordum.

Bir seks kulübü. Bir fetiş kulübü.

Gözleri çok deliciydi, hiçbir şeyi kaçırmıyordu. Ve aynı bakışlar onun kulübündeki insanların üzerine düşüyordu. Belki çıplakken. Belki de zina yaparken.

Tüm bunların beni neden bu kadar titrettiğini, rahatsız ettiğini bilmiyordum. Önemli değildi.

Önemli değildi.

Bryn, "Asıl soru, neden Laurence Bank'ın partisine gittiği," dedi. "Sizce seks kulübü sahipleri yatırım yapar mı?"

Nehre bakan bir korkuluğun yanında durdum ve nefes almama yardımcı olması için ellerimi başımın üzerinde birleştirdim. "Bilmiyorum," dedim. Kelimelerim düzensizdi; çenemden aşağı ter damlıyordu. "Bilmiyorum."

"Kimin bileceğini biliyorsun." Bryn bana bir bakış attı ve eğer nefesim kalmış olsaydı, içimi çekerdim.

"Evet."

Ama Mortimer Amca, her şeyi ve herkesi bilen adam, gönderdiğim mesajlara cevap vermedi.

Mark Trevena adında birini tanıyor musunuz? Dün gece Laurence Bank partisindeydi.

Durakladım ve sonra ekledim:

Geçen sonbahar da bir kez dojoya gelmişti.

Adımı biliyordu.

Yanıt gelmedi.

Bir buçuk gün boyunca hiçbir yanıt gelmedi ve ben de bunun beni meşgul etmesine izin vermemeye çalıştım. Amcam meşgul bir adamdı, Roma da meşgul bir yerdi ve kırıntıları ne kadar sevse de hayatının işi kayaları taşımaktı. A

Dünyanın öbür ucundaki bir çatıdaki yabancı onun ilk endişesi olamazdı.

Ama Mark Trevena'yı, DC'deki kulübünü düşünmeden edemiyordum. Bana nasıl baktığını.

Bundan hoşlanmadığıma karar verdim. Kafa karışıklığı, hayranlık ve huzursuzluk karmaşası diyebileceğim şeyin bu olduğundan emindim. *Hoşlanmamak.*

Ve saf değildim. Çok az bankanın sadece ahlaklı insanlarla iş yaptığını biliyordum. Babamın dünyasında paranın kral olduğunu biliyordum.

Ama onun için paradan daha önemli bir şey vardı, o da itibardı ve kesinlikle... kesinlikle babam Mark Trevena'nın gerçekte ne yaptığını bilmiyordu. Laurence Bank'in bir seks kulübü *fikrinin* yakınından bile geçmesini istemezdi.

O akşam yemekte, babam ilk kadeh şarabını bitirene kadar ama ikincisine başlamadan önce beklemeye dikkat ederek konuyu açtım. Anlayışlıydı ama küçümseyecek kadar gevşek değildi. Babam görgü kurallarına önem verirdi, ben de sorumu yemek sohbetinin kibar tonları içinde çerçevelemeye özen gösterdim.

"Lavender Flores-King, Bryn'e dün geceki partide bir konuktan bahsetti. Benimle dans eden mi?"

Bir parça tavuk kesmekte olan babam durdu. Bana baktı. "Mark Trevena," dedi düz bir sesle.

"Evet."

Parmakları bir an için çatalını ve bıçağını sıktı. Etini kesmeye devam etmeden önce onları nasıl gevşettiğini gördüm. "Peki Bayan Flores-King ne dedi?"

Nefretimi, içgüdüsel tiksintimi, Mark Trevena'nın keskin bakışlarından arta kalan korkuyu bir araya getirdim ama yine de sesimi kibar tuttum. "Şu Mark Trevena'nın bir seks kulübü var. Bir fetiş kulübü."

"Ah," dedi babam. "Hepsi bu kadar mı?"

Bu yeterli değil miydi? "Laurence Bank'in imajını tertemiz tutmak için elimizden geleni yaptığımızı sanıyordum. Parasını almak bir şey olabilir, ama etkinliklerimize katılmasına izin vermek? Benimle dans etmesine izin vermek?"

"Yaptığı şeyi saldırgan buluyor musunuz?"

Ona baktım. "Öyle değil mi? Hayatım boyunca -özellikle de annem öldüğünden beri- duyduğum tek şey dış görünüşün ne kadar önemli olduğu, ne kadar üstün olmamız gerektiği.

Her zaman sitem. Bizi diğ er bankalardan ayıran da budur. İnsanlar bize bu yüzden güveniyor."

Babamın bana yönelttiğı bakışları inatçıydı. "İnsanlar bize güveniyor çünkü paralarıyla biz ilgileniyoruz Isolde. Bu sorumlulukla birlikte gelen bazı gerekli kötülükler var. Bir aile olarak izin vermemiz gereken kötülükler."

"Ama neden yapalım ki? Bizler dürüst olmaya, dünyanın tuzu olmaya çağırıldık.

."

"Ahlakçı saçmalıklarını bana sakla, Isolde. Sen *bir* çocuksun ve Neden bahsettiğın hakkında hiçbir fikrim yok."

Tamamen şaşkına dönmüştüm. Babam soğuk biri olabilirdi, akademik ve sosyal performansım konusunda mesafeli ve acı verici derecede titiz olabilirdi ama benimle asla ama *asla* böyle konuşmazdı. Ve annem ölmeden önce de *kesinlikle böyle konuşmazdı*.

Babam çatalını bıraktı ve kendine neredeyse ağzına kadar dolu bir bardak şarap doldurdu. Sonra da hepsini su gibi içti.

Bardağı biraz sertçe yere bırakmasını ve ardından peçetesiyle ağzını silmesini izledim. "Bu konuşmayı henüz yapmak istemiyordum ama böylesi daha iyi," dedi kısaca. "Dün gece Mark Trevena ile tanışmanız tesadüf değildi. Önümüzdeki aylarda ve yıllarda onu çok daha fazla göreceksiniz."

Ses tonunda, yüzünde derimi diken diken eden, kaslarımı geren bir şey vardı. Tehlike. Dojo'da geçirdiğim yıllardan sonra, zihnim yetişmeden bedenim tehlikeyi fark eder olmuşt .

"Yapacak mıyım?" Sesimdeki ihtiyatı kontrol edemeyerek sordum. "Evet," dedi babam. "Çünkü onunla evleneceksin."

OceanofPDF.com

güldüm. Gerçekten güldüm.
Çünkü gülünçtü. Çünkü saçmaydı.
Çünkü istediğim her şeyin tam tersiydi.

Ama babam gülmedi. Gülümsemedi bile. Onun yerine Kendisine bir kadeh şarap daha aldı ve gözleri orta mesafede bir yerde, yavaşça içti.

Gülmeyi bıraktım. "Ciddi olamazsın."

"Kendini bu fikre alıştırmanı öneririm," dedi sertçe. "Çünkü ben çok ciddiylim."

Öyleydi, bunu her halinden anlayabiliyordum. Notlarım ve üniversiteye gitmem konusunda olduğu kadar ciddiydi. Ve midemin derinliklerinde hoş olmayan bir his filizlendi. "Bu yüzden mi sana yemin etmek istediğimi söylediğimde beni dinlemedin? Bir seks kulübü sahibiyle evlenmemi istediğin için mi? *Neden?*"

"Hiçbir şekilde yemin etmiyorsun ve bunu duymaktan bıktım usandım," diye çıktı babam. "Kafanı bu saçmalıklarla doldurduğu için Mortimer'ı öldürebilirim. Sen benim tek mirasçısın, benim, babamın ve ondan önceki babasının tüm çalışmalarının içine akacağı tek kapsın ve ben emekli olduğumda bankayı benim yerime senin devam ettirmen asla söz konusu olmadı. Yoksulluk yemini ederek bunu yapamazsın, Isolde. Hayatını dualar mırıldanarak ve amcanın anlamsız, ölmekte olan bir kurum için yaptığı anlamsız ayak işleriyle uğraşarak geçirmeyi seçersen ilginç bir şey yapamazsın."

Derimin altında küçük titremeler birikmişti. Babamın rahibe olmamı istemediğini biliyordum; bunu göbek adını bildiğim kadar iyi biliyordum ya da

onun doğum günü. Ama hiçbir zaman benimle açıkça alay etmedi, hayallerimi aptalca, safça ya da küçükmüşüm gibi göstermedi.

"Yapmak istediğim şey bu," dedim, burnum sızlıyordu. Şu anda ağlamaya bu kadar yakın olmaktan nefret ediyordum. Babamın karşısına tüm vakarımı kuşanmış, mantığım ve soğukkanlılığım yanımda olarak çıkmak istiyordum. "Yapmak için çağrıldığım şey bu."

"Sen *benim* kızım *olmaya* çağrıldın!" diye kükredi babam aniden, yumruğunu masaya vurdu ve tüm tabakların zıplamasına neden oldu. "*Bana* itaat etmeye çağrıldın; *bana* kulak vermeye çağrıldın. Ve şimdi sana Mark Trevena ile evleneceğini ve itaat edeceğini söylüyorum!"

"Yapmayacağım," dedim ve ayağa kalktım. Sesim titriyordu ama bocalamayacaktım, pes etmeyecektim. Siena'lı Catherine gibi ben de kendi kaderimi biliyordum. "Ben on sekiz yaşındayım. Bana istemediğim hiçbir şeyi yaptıramazsınız. Beni tüm paranızdan mahrum bırakabilirsiniz ve ben de yoksulluk yeminimi daha da kolaylaştırdığınız için size teşekkür ederim. Beni kovabilirsiniz ama İrlanda'daki Cashel Evi zaten bana miras kaldı ve beni kabul edecek bir manastır bulana kadar orada yaşayacağım. Bana bunu yaptırabilecek hiçbir şeyiniz yok."

Döndüm ve odadan çıktım, dairelerim çatı katının parke ahşabında sabit, eşit bir ses çıkarıyordu.

Acele etmezdim ya da kaçmazdım. Ona bu zevki tattırmazdım.

KAPIMIN ÇALINDIĞINI DUYDUĞUMDA SAAT GECE YARISINA YAKLAŞIYORDU. GELEN BİR

İsteksiz bir ses, rap yerine hafifçe vuruş ve sadece bu küçük taviz bana "Girin" dedirtti.

Babam içeri girdi, kravatı çözülmüş, ceketi çıkarılmıştı. Normalde agresif bir şekilde düzleştirdiği saçları, sanki parmaklarını içinden geçiriyormuş gibi tepeden yukarı doğru uzanıyordu. Gözlerinin beyazı kan çanağına dönmüştü. Bunca zamandır içki içtiğinden şüpheleniyordum.

Kendini masamın yanındaki sandalyeye bıraktı. Çatı katımız yaşam alanı açısından Manhattan standartlarına göre cömert olsa da, benim odam

hiçbir şekilde geniş değildi. Babam, başucumda oturduğum yerden şarabının ve terinin kokusunu alabileceğim kadar yakındaydı.

Babamın bakışları masamın kenarındaki resmi buldu; o, ben ve annem, Disney World'de birlikte gülümsüyorduk. Hepimiz hafif güneş yanığı ve şekerden sersemlemiştik ve arkamızda balonlar, kale kuleleri ve amansız bir subtropikal gökyüzü vardı. Başkanlar Salonu gösterisi sırasında annemin omzunda uyuyakalmak gibi bir şey yapmak için çok yaşlı olduğumu bildiğimi ve bunu yine de Başkan Penley Luther'in konuşmasının tam ortasında yaptığımı hatırladım. Hepimiz el ele tutuşarak onların arasında yürümenin nasıl bir his olduğunu hatırladım. Dünyadaki en iyi aileye sahip olduğumu düşündüğümü hatırladım.

Bundan üç hafta sonra annem bir araba kazasında öldü.

Babam resim çerçevesinin kenarına hafifçe, tereddütle dokundu ve sonra elini geri çekti.

"Bunu yapmamı o da istemezdi, biliyorsun," dedim. Sesim titrekliğini kaybetmişti; soğuk ve berraktı.

Ama babam beni şaşırttı. "Biliyorum," dedi ve sonra içini çekti. "Bunu herkesten daha iyi biliyorum. Ama onun ölümü, burada olmamasından çok daha fazlasını değiştirdi Isolde ve bence ne kadarını bildiğinin zamanı geldi."

"Neyi değiştirdi? Bizi mi? Bankayı mı?"

"Gelecek hakkında farklı düşünmek zorundayız. Bu aile hakkında farklı düşünmeli, hayatta kalmamızı daha yaratıcı yollarla sağlamalıyız. Bayan Flores-King size Mark Trevena'nın eskiden ne yaptığını anlattı mı?"

"Seks kulübünden önce mi demek istiyorsun?" Sesimde nadiren izin verdiğim bir ısırık vardı ama babam bunu bekliyor gibiydi.

"Trevena CIA'dendi. Özel operasyonlar." Babam durakladı, başlamak için farklı bir yol bulmaya karar vermiş gibiydi. "Kulübü Lyonesse birçok yönden rakiplerinden farklı, ama en önemli fark şu: para olarak ödeme kabul etmiyor, sadece bilgi olarak. Müşterileri politikacılar, diplomatlar, ünlüler, kraliyet mensupları. Hepsi de kendi konumlarına özel bilgi olarak ödeme yapmak zorunda."

Bunu özümstedim.

"Yani bir bakıma Mark istihbarat alanını hiç terk etmedi," diye devam etti babam. "Ve *istihbarat* onun yaptığı şey için cömert bir kelime, her neyse - o diğer şeytanları kırbaçlamak için gönderdikleri şeytandı. Ve bu konuda dünyanın en iyisiydi."

Bana söylenmeden babama yapılan çağrının ne olduğunu hemen anladım. "Demek bir şeyler biliyor. Bankaya yardımcı olabileceğini düşündüğün şeyler."

"O her şeyi bilir. İnsanları tanıyor."

Ellerime baktım. "Ve bu bilgi bana değer. Benim geleceğime."

"Senin geleceğin Laurence Bank, Isolde ve Mark Trevena'nın bilgi hazinesiyle birleştiğinde... bankanın yapamayacağı hiçbir şey yok. Ulaşamayacağımız yer, etkileyemeyeceğimiz insan yok. Durdurulamaz olurduk."

Cevap vermedim.

"Bu istek keyfi değil," dedi babam ayağa kalkarken. "Acımasız olmak, sana eziyet etmek ya da ergen zihninin şu anda sana söylediği başka bir şey için değil. Senin ve bankanın geleceği için atabileceğim en iyi adım bu."

O anda ondan nefret ettim. Benim tepkimi alıp sanki mantıksız olan benmişim gibi göstermesinden, hayatım için onun aniden bir yabancıyla evleneceğimi açıklamasını içermeyen bir planım olduğu için aptal olan benmişim gibi göstermesinden nefret ediyordum.

"Bunu yapmayacağım," dedim ona. Sesim yine titriyordu ve bu beni daha da üzüyordu. "Ve beni zorlayamazsın. Ben zaten Tanrı'ya söz vermişken, bunun geleceğim için en iyi şey olduğuna beni kesinlikle ikna edemezsin."

Benimle tartışmaya zahmet etmedi; hiçbir yere varamayacağını biliyor olmalıydı.

"İyi geceler, Isolde."

SONRAKI HAFTA BOYUNCA ONDAN UZAK DURDUM. Kİ BU O KADAR DA ZOR DEĞİLDİ;

Her ne kadar benimle aynı şehirde olduğunda benimle yemek yemeye özen gösterse de, bu yemeklerin çok seyrek olmasına neden olacak kadar seyahat ediyordu. Bundan sonra, dojo'da mümkün olduğunca çok zaman geçirmekten başka bir şey kalmıyordu - zaten orada olmayı sevdiğim için pek de fedakârlık sayılmazdı.

Kapının üstündeki zil çaldığında formlarımı dolduruyordum. Başka bir öğrenci ya da teslimatçı görmeyi bekleyerek döndüm ve onun yerine amcamın orada durduğunu gördüğümde mutluluktan havalara uçtum, o boş dişli sırtışı, göğüs haçı ve parmağındaki altın yüzük ucuz, titrek ışıklarda göz kırpyordu. Her zamanki gibi siyah simarını giymiş, kırmızı takkesini başına sıkıca sıkıştırmıştı.

"Mortimer!" Dedim ve ona sarılmak için koşarak yanına gittim.

Sevgiyle sırtımı sıvazladı. "En sevdiğim yeğenimin bana ihtiyacı olduğunu hissettim. İşte buradayım."

Geri çekildim ve yüzünü inceledim, bu anlamsızdı çünkü Mortimer'ın yüzü istemediği bir şeyi asla göstermezdi.

"Babam sana söyledi mi? Benden ne yapmamı istediğini?"

Mortimer iç çekerek, "Evet," dedi. Dojo'nun etrafına baktı ve sonra kapıya döndü. "Hadi biraz yürüyelim, sen ve ben. Nasıl hissettiğini duymama izin ver."

Dünyada Mortimer'ın simarı ve takkesiyle yürüyebileceği ve kimsenin gözünü kırpmayacağı sadece iki şehir vardı: New York ve Roma. Bu yüzden High Line'a doğru yürürken ve merdivenlerini tırmanırken tamamen görmezden gelindik, ben gi'imle, Mortimer kardinal cüppesiyle, ben ona olan biten her şeyi anlatırken başlarımız birbirine eğikti.

"Ve sonra," diye bitirdim patikaya varıp yürümeye başladığımızda, "ona bana bunu yaptıramayacağını söyledim. On sekiz yaşındayım, onun parasına ihtiyacım yok. Geleceğim zaten kutsanmış bir yoksulluk içindeydi."

Güneş burada parlak ve sıcaktı ve yolu kaplayan gür yeşillik sadece iğrenç nemi artırıyordu. Altımızda, bugün o kadar da kötü olmayan ama yine de sürekli ve aralıksız akan trafiğin sürünerek ilerlediğini görebiliyordum. Şehrin damarlarında dolaşan kan gibi.

Mortimer henüz konuşmamıştı, ben de dönüp ona baktım. Yüzünde bir kızgınlık, hatta babamın arkaik düşüncelerine karşı bir tiksinti bekliyordum.

Ama onun yerine dalgın görünüyordu. "Ne?" diye sordum. diye sordum, aniden temkinli.

Mortimer'ın elleri her zaman olduğu gibi arkada bağlıydı ve bana bakmak için omuzlarını çevirmek zorunda kaldı.

"Bence bunu yapmalısın," dedi.

Göğsümün içinde bir şey boşalıp esnedi, içinde hava, kan ya da herhangi

bir Şey olmayan boş bir alan. Yüzüme bir tokat atabilirdi ve ben

daha az şaşırdı.

"Sence bunu yapmalı mıyım?" diye yineledim. Yürümeyi bıraktım, boynumda ve bileklerimde nabzımı hissediyordum, nefes almak bile zorlaşırken nabzım hâlâ atıyordu. "Bir yabancıyla evlenmem gerektiğini düşünüyorsun. Bir banka için."

Amcam da durdu, bana bir adım daha yaklaşırken simar ayak bileklerinin etrafında sallanıyordu. Hafta içi ve kavurucu bir gündü, bu yüzden High Line her iki yönde de boştu. Sadece biz ve beton kokulu esintide salınan bitkiler vardı.

Bana baktı ve bir patlama yapmamı, kendimi savunmamı beklediğini biliyordum ve kendimi konuşmaktan, patlamaktan alıkoyamadığım için nefret ediyordum. Bu tam da onun bana karşı eğitmeye çalıştığı kontrol eksikliğiymi ama kendimi nasıl durdurabilirdim ki? Durumu hiç anlamamış gibi görünürken?

"Rahibe olmak istiyorum," dedim, sesimin titremesini engellemek için çenemi sıkarak. "Yemin etmek istiyorum. Bu adamla evlenirsem bunu yapamam. Bu adam, ne kadar vurgulasam az, tanımadığım ve evlenmek istemediğim bir adam. Ben alınıp satılacak bir hisse senedi değilim, yatırım yapılacak bir varlık değilim ve babamın dünyevi ihtişamı için geleceğimden vazgeçmeyeceğim." Henüz ağlamaya başlamadığım için gurur duyuyordum ama daha ne kadar dayanabileceğimi bilmiyordum. Çok üzülmüştüm. İçim parçalanmaktan da beterdi, çünkü iç organlarımla birlikte ruhumu da söküp almış ve korkuluklardan aşağıdaki sokağa fırlatmış gibi hissediyordum.

Ve bu, daha da kötü bir şeyi fark etmeden önceydi.

"*Biliyordun,*" diye boğuldum. "Noel zamanı, babam seninle bu konu hakkında konuşuyordu. Bunun olacağını biliyordun ve inanmama izin verdin..."

Tanrı'nın sizden yapmanızı istediği şeyden sizi asla saptırmayacağım.

O zaman verdiği güvencelerin ne kadar belirsiz olduğuna neden dikkat etmemiştim?

Neden daha derine inmedim, daha fazlası için ısrar etmedim?

Mortimer bana sempati duyan bir kaşını kaldırdı. "Çocuğum, seni duyuyorum ve yüzündeki ihaneti görüyorum. Açıklamama izin verecek misin? Davamı anlatmama izin verir misin?"

"Ortada nasıl bir dava var?" Sesim artık sessizdi, neredeyse konuşmadan çok nefes veriş gibiydi. "Rahibe olmak istiyorum. On iki yaşımdan beri bunu istiyorum. Size, Kilise'ye ve Tanrı'ya hizmet etmek istiyorum ve eğer evli olursam bunların hiçbirini yapamam."

"Mortimer yumuşak bir sesle, "Bazen ne kadar genç olduğunu unutuyorum," dedi. Çok daha yaşlı birinin inancına ve bağlılığına sahipsin, ama hâlâ çok kategorik, çok geniş düşünüyorsun. Niteliksiz mutlaklar içinde."

Ben öfkelen dim ve o da sakinleştirici bir hareketle havayı okşadı.

"Bunu küçümsemek için söylemiyorum Isolde, sadece gerçek bu. On sekiz yaşı ndasın ve bazı şeylere on sekiz yaşı ndaki bir çocuğun gözleriyle bakacaksın. Seni bir bıçak gibi keskinleştirdim, ama keskin olmak bir bıçağın işinin sadece yarısıdır. Diğer yarısı ise ne zaman ve nerede keseceğini bilmektir. Sana bunu da öğreteceğim, söz veriyorum."

Gözlerimi ona diktim. "Eğer Mark'la evlenirsem, ki evlenmeyeceğim, bana böyle bir söz veremezsin. Yemin edemem. Senin ya da Kilise için çalışamayacağım."

Mortimer'ın ağızı sevgi dolu bir gülümsemeyle yukarı kalktı. "Gel," dedi, parmaklığı doğru yürüdü ve ona yaslandı. Ona katıldığım da simar esintide biraz dalgalandı ve onu ve babamı dinlersem giyemeyeceğim alışkanlığımı düşündüm.

Kollarımı korkuluklara dayadım ve ona bakmamaya özen gösterdim. Belki çocukçaydı ama bana sahip olduğum her silahla savaşmayı öğreten o ve kız kardeşlerimdi.

"Şimdi, senin mesleğin meselesi. Bunun çözümünü kendin bulamadığın için hayal kırıklığına uğradım Isolde, ama sanırım sana geleneklerin dışında düşünmeyi öğretmekte başarısız oldum. Elbette Mark Trevena ile evliliğin sona erdikten sonra yeminini edebilir ve cüppen i giyebilirsin."

Keskin bir kahkaha attım. "Boşanmanın yasak olduğu bir evliliği nasıl *bitirebilirim* ki?"

"Evliliğin feshi," dedi amcam yumuşak bir sesle. "Evlilik feshedildikten sonra istediğin mesleği yapmakta özgür olacaksın. İsted iğin geleceği kurabilirsin."

"Fesihler sadece zimmete geçirilmemiş evlilikler içindir." Bu konuyu onca insan arasında amcamla konuşuyor olmak çok tuhaftı, ama belli ki işin ciddiyetini anlamamıştı. "Sence bir seks kulübünün sahibi zifafsız bir evliliğe izin verir mi?"

"Kilise'nin senin için ayarladığım her şeye izin vermeyeceğini mi düşünüyorsun? Tam olarak rıza göstermediğini iddia edebilirim; Markos'un vaftiz kayıtları uygun bir şekilde kaybolursa Pavlus'un ayrıcalığını iddia edebilirim - ama daha fazlası

Daha da önemlisi, kendimi Kutsal Babamız için vazgeçilmez kıldım. Eğer yeğenimin bir evliliğe ihtiyacı varsa, onun yatağını paylaşmış olsanız da olmasanız da bunun gerçekleşmesini sağlayacağım. Gerçek, ihtiyacımız olduğunda bulanık bir şeydir."

O sırada ona bakmak için döndüm, parmaklarım parmaklığı kavradı. Yerin ayaklarımın altından kaydığını hissediyordum ama o kadar hafifti ki bunu sadece ben hissedebiliyordum. "Bu yalan söylemek olur," dedim belli belirsiz. "Non loqueris falsum testimonium. Yalan yere tanıklık etmeyeceksin."

"Yalancı şahitlik mi bu, Isolde? Gerçekten mi? Senin bedeninde Mark Trevena'nın bedeni arasında olabilecekler kutsal gerçekle aynı şey değildir; senin fedakârlığın ruhani iffetinin gerçekliğini dokunulmaz kılacaktır."

"Benim *kurbanım*."

"Evet," dedi amcam ciddiyetle. "Çünkü sana henüz bu ittifakın ne kadar güçlü olabileceğini açıklamadım -tabii ki henüz göremedin-."

"Ben zaten biliyorum-"

"Hayır çocuğum, bilmiyorsun. Babanın sana ne söylediğini biliyorsun, saçma bankasına yardım etmek için Mark'ın bilgi hazinesine erişmek istiyor. Babanın ihtiyacı olmayan daha fazla parayı kazanması umurunda değil. Ama benim ve Rome için bulabileceğin bilgiler, sadıkların güvende kalmasına yardımcı olur.

"Isolde, senin bir anda yapabildiğin işi ben bir ömür boyu yapamam..."

Ama bu bir anlık bir iş olmayacaktı, neden bunu anlayamıyordu? Günler, haftalar, yıllar ve belki de hayatımın geri kalanı olacaktı ve bu günler ve haftalar Mark Trevena ile sonsuzluk gibi gelecekti. Çatıdaki partideki soğuk, araştıran bakışlarını, o gün dohada beni defalarca mindere indirdiği zamanki amansız ustalığını düşündüm. Bu işkence olurdu. Babamın ve Mortimer'ın çok istediği bilgileri elde etmek için harcayacağım çabayı saymazsak bile.

"Mortimer sözlerine şöyle devam etti: "Kilise bu güçlü zaferi size karşı kullanmayacaktır. Cömertçe ödüllendirileceksiniz. Bu geçici fedakârlık için kalbinizin arzusu."

"Yine bu kelime," diye mırıldandım. "Kurban. Bu bir kurban değil. Bu Tanrı'nın iradesinin ihlali."

"Bunu sahip olamayacağın bir güvenle söylüyorsun." Amcam bana gülümseyerek başını salladı. "Tanrı'nın isteğini benden daha iyi kim bilebilir? Bu, Yiftah'ın kızıyla yaptığı gibi bir kayıp değil, Tanrı'nın bir armağanı. Sen

bana ve Kilise'ye planladığımızdan çok daha iyi hizmet edeceksin. Seni bulman için göndereceğim tüm bilgilere ve tüm insanlara yakın olacaksın ve altın aramak yerine altınlar seni bekleyen ellerine dökülecek."

Bir elini omzuma doğru kaldırdı, hayatım boyunca bana rehberlik etmiş olan aynı sabit, güven verici eli. Annemin cenazesi boyunca beni sabit tutan, ağlamamı durduramadığımda sabit tutan, babam histeriklerimden o kadar bıkmıştı ki beni törene bile istememişti. Amcam ısrar etmiş, beni kolunun altına almış, siyah pelerini üzerimi örtmüştü.

Onun gözyaşları kutsaldır, demişti babama. Onun gözyaşlarını saklamak, Tanrı'nın Inis'e olan sevgisini saklamaktır. Beni teselli etti, benimle dua etti. Bana Tanrı'nın acımın içinde olduğunu, çünkü Tanrı'nın da sevdiği birini, biricik oğlunu kaybettiğini ve yalnızca Tanrı'nın hissettiğim tüm acıyı ve boşluğu kabul edecek ve kudretli kalbinin içine katacak kadar büyük, nazik ve sabırlı olduğunu söyledi.

Amcam beni karateye yazdırmış, *Prens, Leviathan ve Beş Yüzük Kitabı'nın* yanına dizilmiş Ignatius of *Loyola* ve Thomas Aquinas'ı okumam için vermişti. *Savaş Sanatı'nı* ve Marcus Aurelius'un *Meditasyonlar'ını* okul çantama sığacak kadar küçük deri ciltli baskılar halinde vermişti; bunlar hakkında ne düşündüğümü ona söylediğimde beni dikkatle dinlemişti.

Şimdi omzuma kaldırdığı el, bugün olduğum kişiden babamın, hatta annemin elinden daha fazla sorumlu olan bir eldi.

Kardinal yüzüğü güneş ışığında parlayan altın bir fener gibiydi.

"Sık sık acılarımızı ve ıstıraplarımızı Tanrı'ya yükseltmekten söz ederiz," dedi. "Bundan daha büyük acı var mı? Bundan daha büyük bir acı var mı? Bir dilekten çok daha fazlasını sunmuş olacaksın Isolde, bir *çağrı*. Cennete çok az kişinin hayal edebileceği kadar nadir bir mücevher sunmuş olacaksın. Sadece bir eylem ya da bir arzu değil, tüm bir yaşam. İsa gibi, sen de geleceğini ortaya koyuyorsun."

Tereddüt ettim.

Kenarları mavi, ortası yeşil, benekleri birbirinden biraz farklı gözlerine baktığımda adamdan başka kimseyi göremiyordum

Beni büyüten adam. Inis Laurence ile birlikte her şey ölmüş ve gömülmüş gibi görünürken bana bir insan olma şansı veren adam.

Isolde'nin ona dolaylı olarak güvendiğini. Isolde, Tanrı'nın krallığını bu dünyada inşa etmesine yardım etmekten başka bir şey istemiyordu.

Ve burada, bunu planladığımızdan başka bir şekilde yapmam gerektiğini söylüyordu.

"Ama yapamam," dedim. Belli belirsiz. "Tanımadığım biriyle evlenemem..." "Tanrı için," dedi amcam, "her şeyi yapabilirsin. Her şey mümkün onun aracılığıyla."

"Ama ya..." Soruyu bitiremedim. Amcama değil. Ama ya Mark'la seks yapmak zorunda kalsaydım? Onun seks kulübünü ziyaret etmek? Evlilik *töreni* bir şeydi, ama Mark Trevena'nın karısı olmak gerçekte neyi gerektiriyordu?

Herhangi bir bilgi bu fiyata değer miydi?

Mortimer bana hüzünlü bir gülümseme verdi. "Yeterince güçlü olmadığından mı korkuyorsun?"

Yeterince güçlü müsün? Omuzlarım çökene kadar koştum, dövüştüm ve çuvaları yumrukladım; her gece yatmadan önce kaval kemiklerimi güçlendirmek için eski lastiklerle kaplı tahta bir direği on dakika boyunca tekmeledim. Kalbim çoktan gelecekteki mesleğime ait olmasına rağmen hiç notum yoktu ve tertemiz bir okul kariyerim vardı; Inis Laurence olmadan altı yıl hayatta kalmayı başarmıştım.

"Yeterince güçlü olduğumu biliyorum," dedim çenemi sertçe kaldırarak ve ancak Mortimer'ın gözleri zaferle parladığında onun yemini yuttuğumu anladım.

"O zaman bu sadece bir sınav," dedi. "Başarıyla geçeceğin bir sınav."

Uzaklara baktım, tüm bedenim kendisiyle savaş halindeydi. Test isteyen, onlar için yalvaran o kadar çok aziz vardı ki. Dünya adına katlanabilecekleri her türlü acı için yalvarmışlardı. Eğer kutsalsanız yaptığınız şey buydu. Acı çeker ve sonra bu acıyı Tanrı'ya sunarak Araf'taki ruhların kutsanmasına yardımcı olur, bu dünyadaki ruhların kurtuluşunu sağlarsınız.

Acı çekmek kutsal olmak demektir.

"Sana rehberlik etmek için burada olacağım," dedi amcam, şimdi omzumu sıkarak. "Seni güvende tutmak için. Ve evliliğin bitmesini istediğin an, bittiğini göreceğim."

"Korkuyor olabilirim," diye itiraf ettim sonunda. "Mark'tan. Bu evlilikten kurtulmanın yolunu asla bulamamaktan."

"Mesih bile Getsemani'de korkmuştu. Ama Baba Oğul'u amacına ulaştırdı, ben de sizi ulaştıracağım. Aslında..."

Ben ona dönüp bakarken elini omzumdan çekti. Umutsuzluk göğsümde bir ağırlıktı ama belki de konuşan bencilliğim, korkumdu. Bu umutsuzluğu Tanrı'ya sunmalıydım.

Bir şeyler düşünüyor gibiydi ve sonra kendi kendine başını salladı, o sonsuz kaşları kalkıktı. "Evet," dedi uzun bir süre sonra. "Hazırsın. Roma'yı ziyaret etmeye ve yakında benim için düzgün bir şekilde çalışmaya başlamaya hazırsın. O zaman Tanrı'nın Mark Trevena'yı bize nasıl bir lütuf olarak sunduğunu göreceksin."

OceanofPDF.com

T Üç hafta sonra, Midtown'daki bir gökdelenin önünde siyah bir arabadan inmiş, içimi kemiren gerginliği bastırmaya çalışıyordum.

Babam Mark Trevena'nın benimle baş başa yemek yemek istediğini söylediğinde neredeyse reddedecektim.

Ama sonra vazgeçtim. Reddetmemin ne anlamı vardı ki? Onunla evlenmeyi kabul etmişim; onunla babam arasındaki görüşmeler neredeyse bitmek üzereydi. Geleceğimden, hayatımdan, ruhumdan zaten vazgeçmişken onu akşam yemeğinden mahrum etmek çocukça geliyordu.

Kararlı olurdum. Cesur olurdum.

Marcus Aurelius ve İsa benimle gurur duyardı.

Kalay mavisi ipek bir elbise giymiştim, çay boyunda ve uzun kolluydu, yakası köprücük kemiğimden fazlasını göstermiyordu. Çok az makyaj yapmışım ve saçlarımı şık bir at kuyruğu şeklinde toplamışım.

Sanki yeterince sade giyinerek, ona ve kendime son üç haftadır soğuk mavi gözlerin ve büyük, becerikli ellerin yer aldığı kıvrımlı rüyalar görmüyormuşum gibi davranabilirdim.

Hiçbir anlamı yoktu. Bu sadece şehvetin diğer cazibeler gibi topuklarıma yapıştığı ama onu yeneceğim anlamına geliyordu.

Evet, Mark'la sevdiğim amcası ve kilisesi için evleniyordum ama kimse beni bunu *istemeye* zorlayamazdı. Bunu kendime saklayacaktım.

Bir kapıcı beni karşıladı ve beni restorana götürecek asansöre kadar eşlik etti, ben de içeri girdim. Babam Mark'ın benimle bazı şeyleri ayrıca konuşmak istediğini söylemişti -ne olduğunu bilmiyordum, zaten pek çok şey çözülmüştü. Düğün uzun sürmeyecekti.

Columbia'dan mezun olana kadar, yani kendimi hazırlamak için en az dört yılım vardı. Laurence servetini ve Mark'ın kendi mal varlığını korumak için sağlam bir evlilik sözleşmesi olacaktı. Zamanımızı onun Washington'daki evi ile Manhattan, Maine ve İngiltere'deki diğer mülkleri arasında paylaştıracaktık. Kariyer yapmama karışmayacaktı.

Katolik düğünü yapardık.

Bana göre konuşulacak çok az şey vardı. İdeal olarak, düğün törenine kadar birbirimizi görmemize gerek kalmayacaktı. Bundan dört yıl sonra.

Dört yıl içinde çok şey olabilir.

Asansör kalktı, midemi kaldırdı ve sonra keskin bir şekilde durdu. Parmaklarımı avuçlarıma sürtmek için kendime bir an verdim, derin bir nefes almak için bir an verdim ve sonra asansör kapıları açıldığında, kontrollü ve sakin göründüğümü biliyordum. Kendimden on dört yaş büyük nişanlımla karşılaşmak beni şaşırtmamıştı.

Asansörden indiğimde beni bir şef garson karşıladı.

"Bayan Laurence," dedi küçük bir selamla. "Partiniz sizi bekliyor. Bu taraftan."

Hiç gerek olmamasına rağmen onu takip ettim. Cuma akşamı olmasına rağmen restoran, pencere kenarındaki bir masada oturan bir misafir dışında tamamen boştu.

Onun ötesinde Manhattan alacakaranlığının mavi ve pembe kasveti vardı, karanlık kuleler ve parlayan pencerelerle kesintiye uğruyordu. Buna karşı profilini görebiliyordum; güçlü bir burun ve yontulmuş dudaklar, yüzünden uzakta şekillendirilmiş saçlar. Yanlardan daha kısa kesilmişti, bu da o acımasızca yüksek elmacık kemiklerini ve oyulmuş çeneyi gizlemiyordu. Takım elbise giymişti, sanki çoğu insan hiçbir şey giymemiş gibi, sanki yün giymek dünyanın en doğal şeyiymiş gibi, o kadar ince dikilmişti ki, bir bardak berrak şeyi dudaklarına götürüp içerken omzunu ve kolunu sarıyordu.

Yutkunmazdım. Boynumda atan nabza dikkat etmezdim. Ama onun ne kadar yakışıklı olduğunu unuttuğumu, sadece içinde bulunarak bir boşluğu nasıl doldurduğunu unuttuğumu özel olarak itiraf edebilirdim. Ve o karanlık gözlerini bana çevirdiğinde, daha kötü bir şeyi de itiraf etmek zorunda kaldım.

İlgisi beni etkiledi.

Derinden.

Hiç kimse bana Mark Trevena'nın parti gecesi baktığı gibi, şu anda baktığı gibi bakmamıştı. Sanki beni kesip açmak ve

ve sonra bana da tattır.

Sanki sırlarımı görmek yetmiyormuş gibi... onları tüketmek isteyecekti.

Soğuk ve korkunçtu - korkunçtu çünkü bana her baktığında soğğun tam tersini hissediyordum. Neredeyse öfke denebilecek bir şey hissettim ama bu daha önce hissettiğim hiçbir öfkeye benzemiyordu.

Mark başını eğerek ayağa kalktı ve şef garson benim için yapmadan önce sandalyemi çekti. Sandalyemi itmeden önce benim oturmamı bekledi ve sonra kendi koltuğuna geçip bardağına uzandı. Her şey kusursuz bir görgü ve hipnotik bir zarafetle yapılmıştı. O gün dojo'da bıçağı tutuşunu, o kadar düzgün, o kadar rahat yürüyüşünü bir kez daha düşündüm... ta ki saldırana kadar.

Bunun da aynı şey olabileceğini düşündüm. Bıçaklar yoktu, kimse kelimenin tam anlamıyla yere yapışmayacaktı, ama beni zaten bu kadar etkili bir şekilde köşeye sıkıştırmışken neden böyle bariz önlemlere başvurma ihtiyacı duysun ki?

Başmelek Aziz Mikail, savaşta bizi koru, diye dua ettim sessizce, elimdeki çantayı koltuğa koyup Mark'ın soğukkanlı ve değerlendirci bakışlarıyla karşılaştığımda. *Şeytanın kötülüklerine ve tuzaklarına karşı bizi koru.*

Mark bir süre sonra, "Benimle buluştuğunuz için teşekkür ederim," dedi. Sesi de bakışları kadar soğuktu. "Geleceğinden emin değildim."

Ben de gelip gelmeyeceğimden emin değildim ama sanırım yarım fedakârlıklar için yaratılmamıştım. Eğer bunu yapacaksam, o zaman yapmalıydım. Gerçekten ve bütünüyle, hiçbir şeyi esirgemedim. Her şeyimi Tanrı'ya sunmalıydım.

"Akıllıca görünüyor," diye cevap verdim. "Önümüzdeki dört yıl boyunca yakınlık kurmamız bizim için iyi olacak."

"Uyum," dedi Mark. "Evet, katılıyorum."

Hafif ortam ışığı ve şehrin ötesindeki ışıklarla aydınlanan boş masalar denizine baktım. "Bir Cuma gecesi için sessiz."

Mark, "Evet, öyle olacağından eminim," dedi ve ardından garson bize ağır, deri monteli menüler sunarken, "Ah, teşekkür ederim," dedi.

Emin misin?

Menümün üzerinden ona baktım. "Tüm restorani mi rezerve ettiniz?" Paraya yabancı değildim ama Laurence'lar servetleriyle gösteriş yapmazlardı. Bankacıların her şeyden önce güvenilir ve dikkatli görünmeleri gerekirdi. Mülk satın almak, CD'lere ya da tahvillere yatırım yapmak, serveti gösteriş için kullanmaktan daha iyiydi.

Yine de Mark için *görgüsüz* kelimesini kullanabileceğimden emin değildim. Kaşlarını kaldırarak gözlerimin içine bakarken kendini beğenmiş ya da adi biri gibi görünmüyordu. Her zamanki gibi mesafeli görünüyordu, sanki böyle bir para israfından etkilenmem ya da iğrenmem umurunda değilmiş gibi.

"Konuşmamız gereken ve dinleyici olmamasını tercih ettiğim şeyler var," dedi ve ardından menüsüne baktı. "Bu en şık çözüm gibi göründü."

Buna katılabilir miydim bilmiyorum ama belki de alternatifler daha iyi değildi. Onun yaşadığı yere gittiğimde kendimi rahat hissedecek değildim. Belki o da babamın evinde olmak konusunda aynı şekilde hissediyordu.

En azından burası tarafsız bir yerdi.

İkimiz de sipariş verdik -ben ıstakoz, o wagyu bifteği- garson menülerimizi aldı ve sonra tamamen yalnız kaldık.

Önce o konuşmadı ve ben de satranç oyunundaki beyaz bir piyon gibi sahaya çıkmaya karar verdim. "Babam bu gece görüşmek istediğin şeyler olduğunu söyledi."

"Evet," dedi ve sonra gözleri yüzümde gezindi. İfadesi hoşnutsuzlukla titriyor, dudakları birbirine dolanıyordu. "O da neydi?"

"Ne?"

Masanın üzerinden uzandı ve parmak uçlarını şakağımın yanındaki saç çizgisine değdirdi. İrkildim; birincisi bana dokunduğu için, ikincisi de orada derin bir çürük olduğu için.

"Ah," dedim, bir parmak eklemimi hafifçe o noktaya sürterek. "Rahibe Mary Alice kafama bir sopayla vurdu."

"Umarım bu cümlelerin ne kadar eşsiz olduğunu takdir ediyorsundur." Bir omzumu kaldırdım.

Tepkim onu eğlendirmişe benziyordu çünkü uzun parmaklı ellerini masanın üzerinde kavuşturup bana dik dik bakmadan önce ağzının kenarını içeri bastırdı. "Bu gece şeffaf bir şekilde konuşmamızı istiyorum. Ne iş yaptığımı biliyorsun," dedi başka bir giriş yapmadan. "Kulüpten haberin var."

Bu konuda bu kadar açık konuşmasını beklemiyordum, gerçi *neden* böyle düşündüğümünden emin değildim, sadece toplum içinde konuşulamayacak kadar bayağı gelmişti. Ya da hiç.

"Evet," dedim bir süre sonra. "Bunu biliyorum." "Ne biliyorsun?" diye sordu Mark.

"Seks için bir kulüp olduğunu." Sesimin hiçbir şeye ihanet etmediğini biliyordum, bu da rahatlatıcıydı çünkü hâlâ bu konuda her şeyi hissediyordum. Onunla evlenmekle ilgili her şeyi.

"Evet. Diğer şeylerin yanı sıra," diye cevap verdi ve en başından beri aşikâr olması gereken şey yavaş yavaş kafama dank etti. Mark sadece giriş ücreti olarak bilgi talep etmiyordu; kulüp başlı başına bir bilgi kaynağıydı. Bu açıdan Vatikan'a benziyor olmalıydı - yeterince güçlü insanı tek bir yerde, kendilerini özel ve ayrıcalıklı hissettikleri bir yerde topladınız ve bilgi dışarıdan hiçbir teşvik olmadan aktı. Konuklarının etkileşimlerini izlemek bile değerli olabilirdi... Mortimer balo salonunun bir köşesinde kimin kimi sohbet etmek için kenara çektiğiyle ilgilendiyse, seks kulübünde kimlerin birlikte vakit geçirdiğini daha ne kadar bilmek isterdi?

"...asıl meseleye, yani kulübümün yönetimiyle çok yakından ilgileniyorum ve orada çok görünürüm," diyordu Mark. Dikkatimi tekrar onun soğukkanlı ve kibar sesine yönelttim. "Ne yazık ki, kimsenin benim dünyamın bir parçası olmayan biriyle evleneceğime inanacağını sanmıyorum."

Midem bir kez kalktı ve sonra düştü. Bu işin nereye gittiği konusunda haklı çıkmak istemiyordum.

"Anladığım kadarıyla bu evliliği babanızın bankasına yardım edeceği için kabul etmişsiniz." Mark'ın sesinde herhangi bir yargılama yoktu; bunun duygusuz ya da açgözlü bir neden olduğunu düşündüyse de belli etmedi. Amcamın hayatımdaki rolünden ve isteklerinden habersiz olduğu için rahatlamıştım. Mark'ın bunu yapmamın tek nedeninin babamın şirketine yardım etmek olduğuna inanması çok daha güvenli ve kolaydı.

Bu beni onun nedenlerini merak etmeye itti. Neden bu kadar genç, kendi dünyasının bu kadar dışında biriyle evlendi? Neden tanımadığı biriyle evlensin? Eminim seks kulübü benden daha iştah açıcı adaylarla doluydu.

"Neden kabul *ettin*?" Ona sordum. "Senin çıkarın neydi?"

Mark'ın ifadesi bir şifre olarak kaldı ama parmağı bardağının kenarında gezindi. İçkisindeki buz uzun zaman önce erimişti ve içinde ne olduğunu merak ettim. Cin mi? Votka mı?

"Bilgi her iki yöne de akabilir," diye yanıtladı sonunda. "Laurence Bank'ın çok güçlü müşterileri var. Hem benimle paylaştığı müşterileri hem de

Müşterilerimin ilgisini çeken müşteriler. Babanızın bu kişiler hakkında bildiklerine erişmek benim için son derece faydalı olacaktır."

Yani Mark, babam ve Mortimer için de aynı şey söz konusuydu. Ben bir amaç için bir araçtım ve bu amaç gizemli, çok önemli *bilgilerdi*. Mortimer bunu Kilise için istiyordu, babam ise para için.

Mark'ın bunu neden istediğini bilmiyordum. Belki de sadece aracılık etmek, bundan kazanç sağlamak için. Başkentteki silik tahtını sağlamlaştırmak için.

Bilgi.

Mark'ın tek istediğinin bu olması beni rahatlatmalıydı. Bunun yerine neden aniden üzüldüğümü merak ettim. Dudaklarımı birbirine doladım ve masaya baktım. Mark'ın bardağının üzerindeki eli görüş alanımın tam köşesindeydi ve parmağının kenar boyunca hareket etmeyi bırakmasını izledim. Parmağını kaldırdı ve elini masanın üzerine koymadan önce başparmağını parmak eklemine üzerine bir kez sürttü.

"Gerçeğin tamamı bu değil," dedi. Sesinde şimdi biraz daha sert bir şey vardı, sanki yapması gerektiğinden emin olmadığı bir şeyi itiraf ediyor gibiydi. "Gerçeğin bir parçası, kesinlikle, ama tamamı değil."

Gözlerimi elinden kaldırıp yüzüne diktim. "Bütün nedir?"

Bir vuruş geçti. Başka biri için bu bir saniyeden daha fazla bir şey ifade etmezdi. Ama bizim gibi kesip biçmeye, bıçaklamaya ve göz açıp kapayıncaya kadar olabilecek diğer tüm şeylere alışkın iki insan için bu vuruş bir saat gibi geldi. Bir yıl gibi.

"Seni istedim," dedi.

Kalbim göğsümde sarsıldı. Yüzüm yandı.

"Beni mi istediniz? Neden?" Kelimeler dudaklarımda silikleşti.

Bana baktı. "Çünkü seni istedim," dedi, sanki bu kadar basitmiş gibi.

Buna ne diyeceğimi bilemedim. Ne düşüneceğimi bile bilmiyordum... Mark'ın sadece evliliğimizle ilgili bilgilere erişmek istemesinin beni hayal kırıklığına uğratmasının aptallık olduğu dışında.

Bu daha kötüydü. Bu çok daha kötüydü.

"Ama senin için bu anlaşmanın işlemsel olduğunun farkındayım," diye devam etti Mark ben düşüncelerimi toparlayamadan, "ve bu yüzden: bu akşamki yemek. Çünkü ilişkimizin gerçek görünmesini istiyorsak, seninle benim aramda bir iğne var."

Garson tam o sırada yemeğimizi ve Mark için buzlu bir bardak daha getirdi.

Hakiki. Garson bize tabaklarımızı açıklarken, üzüm ve rezene salatası eşliğinde haşlanmış istakozuma bakarken bu kelimeyi düşündüm. Mark'a ilişkimizin sahici görünmesinin benim için çok az şey ifade ettiğini söyleyebilirdim. Başkalarının ilişkimizin sahte olduğunu bilmesi neden umurunda olsun ki? Ve gerçekten, *onun* umurunda mıydı?

Ama hayır. Buradaki sorunu hemen gördüm; bunun neden önemli olduğunu anladım. İlişkimiz ne kadar doğal görünürse, ikimizin de bilgi toplamak için o kadar fazla kozu olurdu. Kendimi Mark'ın dünyasına ne kadar çok sevdirebilir ve amcam için kırıntılar toplayabilirdim.

Rolümüzü oynamamız gerekiyordu.

Garson gittikten sonra Mark, "Kulübümü dikkatle yönetiyorum," dedi. "Hem otoritem hem de itibarım sorgulanmayacak şekilde yönetiyorum. Bunun bir parçası da bana en yakın olanlar arasında bir sadakat zırhı yaratmaktır. Eğer karımla aramda algılanan bir uçurum varsa, o zaman bu zırhın nasıl çatlamış görüneceğini görebilirsiniz. İstismar için olgunlaşmıştır."

Bıçağımı ve çatalımı aldım ve yemeye başladım. "Bir seks kulübünün sahibinin bu kadar çok düşmanı olur mu?"

Ağzının kenarlarında bir titreşim. "Şaşıracaksın."

Istakoz lezzetliydi, salata dilimde parlıyordu. Mark bifeğini bir cerrah hassasiyeti ve bir kasabın bilinçsiz alışkanlığıyla kesti. Kan kırmızısı etin dudaklarına ulaşmasını izledim. Çiğnediğinde, o şaşırtıcı derecede mükemmel çenesi esnedi.

"Yani aramızda algılanan herhangi bir uçurum olmamalı," dedim, yemek yerken beni ona bakarken yakalamadan önce gözlerimi tabağıma eğerek. "Evet, işte meselenin özüne geldik. Sen de biliyor musun "Hiç sapkınlık yok mu?"

Derimin altında uğuldayan bir şey vardı. Belki de bir uyarı. Bana bir fırtınanın yaklaştığını, ormanda bir kurdun olduğunu söyleyen eski bir içgüdü.

Mark'ın bakışlarını yüzümde hissedebiliyordum ve ona bakma isteğimle savaştım. Titizlikle bir istakoz parçası daha kestim ve ağzıma attım.

Sessizliğin kendi başına bir cevap olmasına izin vermeyeceği belli olunca çatalımı bıraktım ve yemeğimi yuttum. Bir yudum su içtikten sonra, istediğimden daha bilinçli bir şekilde, "BDSM gibi..." dedim.

"Evet," dedi, ancak kelimenin içinde tereddüt vardı. Sanki eklemek istediği daha çok şey varmış da şimdilik kendini tutuyormuş gibiydi. "Bu geceki amaçlarımız için, bu yeterince yakın."

İçimdeki çalışkan öğrenci, sonsuza dek takdir ve övgü arzusuyla, söyleyebileceğim daha fazla şey aradı. Çünkü BDSM ya da Mark'ın deyiimiyle kink konusunda tamamen cahil değildim. Filmler, şakalar vardı. Bryn'in koşumuz sırasında söyledikleri.

"Ve giyinip süslenen insanlar var," dedim, yavru köpeklerle ilgili yorumunu daha kibar bir şekilde ifade etmeye özen göstererek. "Ve rol yapıyorlar."

"İsteyenler için rol yapma kesinlikle menüde." "Öyle mi..."

Tereddüt ettim. "Menünüzde var mı?"

Omzunu zarif bir şekilde kaldırdı. "Ara sıra içmeye değer bir aperatif diyelim. Kink geniş kapsamlıdır; herhangi bir şeyden çok daha fazlasıdır. Ama benim zevklerimi soruyorsanız, size bunların genellikle iki şeye indirgendiğini söyleyebilirim: güç ve his. Birine sahip olmayı severim. Diğerini ise vermeyi seviyorum."

Bunu düşündüm. "Yani aramızda bir boşluk olmaması gerektiğini söylediğinde..."

"Eğer insanlar seni gelinim olarak kabul ettiğime inanacaklarsa, o zaman senin şu anda benim itaatkârım olduğuna da inanmaları gerekecek."

İtaatkar mı?

Bu söze verdiğim tepki yüzümden okunmuş olmalı ki kaşlarından biri çatıldı. "Şu anda düşündüğüne inandığımdan daha karmaşık, ama bunun en önemli parçası, gerçekte benim itaatkârım olmanı beklemediğimdir."

"Bilmiyor musun?"

"Oyun partnerlerimin istekli olmasını isterim," dedi Mark. "Müstakbel bir gelin olarak çok daha fazlasını isterim."

"Anlıyorum," dedim sakince, sanki kalbim kaburgalarım vuruyormuş gibi. "Peki o zaman ne öneriyorsun? Bu illüzyonu sunmak için mi?"

"Düğüne kadar benim itaatkârımmışsın gibi *davranman*," diye açıkladı, sanki çok açık olması gerekiyormuş gibi. "Lyonesse'de ilişkimizi ne sıklıkta sergileyeceğimiz konusunda stratejik davranabileceğimizi düşünüyorum. Fırsatlarımızı akıllıca seçersek, özellikle sen Columbia'ya katılırken, gerçekten de çok tutumlu olabiliriz."

Düğüne kadar onu görmeme umudum suya düştü. Umutsuzluk midemi kemirdi.

Kafesim çok hızlı kapanıyordu.

"Nasıl senin itaatkârınmışım gibi davranabilirim?" İnsan böyle bir şeyi nasıl taklit *edebilir*? "Gerçekten ne olduğunu bile bilmiyorum."

"Bir itaatkâr, güç ve his gibi şeylerin alıcı tarafında olmayı seven kişidir, daha fazlası değil." Sanki bundan sonra ne söyleyeceğine karar veriyormuş gibi durakladı. "Zevk ve acıyı severim, Isolde. İkisinin de bir benzerini yapmak yeterince kolay."

Nabzımı sakinleştirmeye çalıştım. Şimdi neden hızlandığını bile bilmiyordum. Mark benden gerçek bir şey beklemiyordu... Bu kesinlikle bir rahatlamaydı. Elbette bundan tatmin **o l m u ş t u m**. "Gerçekten mi?"

"Gerçek bir dövüş için antrenman ne ise, minimum temasla ikna edici bir performans sergileyebiliriz. Ancak üzülererek söylemeliyim ki, neredeyse kesinlikle *biraz temas olması gerekecek*."

Nişanlım yine de pişman görünmüyordu. Duruşu sonsuz derecede düzelmişti ve gözleri şimdi daha da koyuydu, bütün gece olduğundan daha koyu.

Seni istedim.

Seni istedim.

"Yani bana acı veriyormuş gibi mi yapacaksın?"

Sessizce sordum. "Ve zevk."

"Peki ya zevk?"

Parmakları neredeyse bilinçsizce bardağının etrafında kıvrıldı ama bir yudum almadı. "Bazılarının gerçek olması gerekecek, anlıyorsun değil mi? Teslimiyet performansı sergilemek, bunu gerçekten yapmaya çok yakın olacak. Aynı önlemleri almak zorunda kalacağız. Siz de aynı kuralları öğrenmek zorunda kalacaksınız."

Şehre baktım. Derimin altında hâlâ bitmek bilmeyen bir uğultu vardı. "Seks yapacak mıyız?"

"İstiyor musun?"

Ona sert bir bakış attım. "Bundan önce rahibe olmak istiyordum."

Mark bakışlarıma kendi soğuk bakışlarıyla karşılık verdi, sanki bunun eksik bir cevap olduğunu düşündüğünü söylemek ister gibiydi.

Ona bunun hiç de eksik olmadığını, elbette seks yapmak istemediğimi söylemek için ağızımı açtım. Ama kelimeler ağızımdan çıkmadı.

Bunları söylemenin yalan söylemek gibi geleceğini yavaşça ve dehşetle fark ettim.

"Benimle seks yapmak zorunda değilsin Isolde, ama şunu söyleyeyim, ben doğam gereği sahipleniciyim. Evlendikten sonra, sevişmiyoruz olsak bile, başka biriyle seks yapmanla ilgilenmiyorum. Benim...doğama ek olarak, senin bir ilişkinin bilinmesi özenle hazırlanmış birliktelik görüntümüze yardımcı olmaz."

Sanki Tanrı'ya sunulan böylesine zor satın alınmış bir sunuyu zina kadar ucuz bir günahla lekeleyecektim gibi. "Bu sorun olmaz." Kaşlarımı kaldırma sırası bendeydi. "Senin için sorun olur mu?"

Mark gülümsedi. Gecenin ilk gülümsemesi. Korkutucuydu.

"Evlendikten sonra ben de senin kadar sadık olacağım," dedi Mark. "Bu kulağa nasıl geliyor?"

Şeffaf mı davranıyordu yoksa daha kötü bir şey mi yapıyordu anlayamadım. "Bana kabul edilebilir gibi geliyor," dedim ihtiyatla.

Tekrar ciddileşmeden önce gülümsemesi biraz daha derinleşti. "Sadakat meseleleri bir yana, seks fikrinizi genişletmemiz gerekecek. Bu sadece penetrasyondan çok daha fazlası ve aynı zamanda benim oyunumun bir imzası. Kulübümdeki insanlar benim hakkımda bunu biliyor." Ellerini masanın üzerine yaydı, sanki *bu benim kontrolüm dışında* der gibiydi. "Oyunumuz özünde taklit olabilir, ancak izleyenlere inandırıcı gelmesi için görünüşünün cinsel olması gerekecek."

Evet, elbette, insanları izlemek. Tüm bu konuşma bununla ilgiliydi. İnsanlar beni ve Mark'ı birlikte izleyecekti; boyun eğiyormuş gibi yapmamı izleyeceklerdi. Bunu düşünmek neredeyse başımı döndürüyordu ama bu bana bir turnuvadaki antrenman maçından önceki ilk birkaç saniyeyi hatırlatıyordu. Heyecana rahatsız edici derecede yakındı.

"Cinsel kısımlar... onlar da antrenman gibi mi olacak? Onları yapabildiğimiz kadar taklit mi edeceğiz?"

"Mümkün olduğunca." Mark başını çevirerek şehre baktı ve profilinin acımasız güzelliğini gözler önüne serdi. Dolgun ağzı başka bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Ancak o anda aksini istemediğiniz sürece."

Ki bu asla olmaz.

Bakışlarını pencereden dışarı takip ettim ve onun gördüklerini gördüm. Cam, çelik ve betondan oluşan bir kanyon ve onun ötesinde suyun karanlığı.

Bu senin seçtiğin yatak. İçine girmeyi kabul ettiğin yatak.

Hayır diyebilirdim. Bunu reddedebilir ve Mark'a bizi kendi dünyasına karşı birleşik bir cephe gibi göstermek için başka bir yol bulması gerektiğini söyleyebilirdim.

Ya da ayağa kalkıp eve gidebilir ve babama bu saçma evliliğin bittiğini söyleyebilirdim.

Ama ben kaçan bir kız değildim. Ne yumruklardan, ne şınavlardan, ne de vücudumdan saatlerce antrenman yapmaktan. Zor ve hatta imkânsız olan şeylerden kaçan bir kız değildim.

Eğer benden istenen buysa, o zaman bu işte mükemmel olurdum. Ve belki Mark'ın sadakatini de kazanabilirdim. Belki de Mortimer'ın Mark'tan istediği her şeyi elde etmek birkaç yarı-cinsel performans kadar kolay olacaktı.

Mortimer istediğini ne kadar çabuk elde ederse, ben de bu evliliği o kadar çabuk bitirebilirdim.

Evet, bu en kısa ve en keskin hareket tarzıydı. "Ben yaparım," dedim karanlık pencereye.

"Harika," dedi nişanlım. "Yarın provalara başlayacağız."

Prova yapıyorum.

Mantıklı geliyordu. Mark'ın kulübüne gidip yeni rolümü ilk denemede kusursuz bir şekilde yerine getirmeyi bekleyemezdim. Bıçak kullanmayı öğrenmek ya da yeni bir dua okumak gibi, ustalık da ancak pratikle, praksisle gelirdi.

Yani evet, prova yapmak gerekiyordu, evet, yapardım ama başımı sallarken göğsümde ince bir korku sarmalı vardı. En azından düğün gününe kadar bu düzenlemeden etkilenmemeyi umduğum için değil... ama aynı zamanda burada bir tehlike vardı. Ve Mark'la *prova yapmak*, bu tehlikeyi çıplak ve açıkta kalan boğazımı koklaması için davet etmek gibiydi.

"Bu arada..."

Masanın üzerinde duran sol elimi tuttu ve parmaklarını etrafına doladı. Temas beni neredeyse zıplatacaktı; eli kocaman ve sıcaktı ve içindeki güç sinir bozucuydu. Diğer eliyle parmağıma geçirirken parıldayan bir yüzük çıkardığında hâlâ farkındaydım.

"Rolümüzü oynadığımız sürece," diye mırıldandı, yüzüğü parmak eklemlerimin üzerinden parmağımın dibine doğru yavaşça hareket ettirdi. İşini bitirdiğinde yüzüğü kaldırıp baktım. Bir yakut kümesi olgunlaşmış meyveler gibi ortasını süslüyordu ve yüzük bandı sarmaşıklar ve yapraklar gibi işlenmiş, kıvrımlı altından yapılmıştı.

"Hanımeli," dedi Mark usulca. "Büyükannem bir keresinde bana bunun iyi bir evliliğin sembolü olduğunu söylemişti."

Ona, restoranın loş ışığında karanlıkta kalan yakutlara, kıvrımlı sarmaşıklara baktım. Şimdiye kadar gördüğüm en sıra dışı yüzüktü.

Aynı zamanda en güzeliydi.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım. Başka ne diyeceğimi bilemiyordum, çünkü o anda tüm planların ve müzakerelerin daha önce asla yapamayacağı bir şekilde içime çarpıyordu.

Parmağımda bir yüzük vardı. Evleniyordum.

"Yarın," dedi Mark, sesi vaatle çarpılmıştı. "Başlayacağız."

OceanofPDF.com

W başlamadı. Mark o gecenin ilerleyen saatlerinde iş için başkente geri çağrıldı ve üzüntülerini kısa mesaj yoluyla iletti.

Aslında, Manhattan'a sekiz yıl daha gelemedi.

Columbia'ya gitmeye başladığımda muhteşem bir erteleme anlamına gelmesi gereken haftalar, ondan haber alamadığım her gün sinirlerimin daha da gerildiği anlamına geliyordu. Bu gece mi çağrılacaktım? Yarın mı? Ondan sonraki gün mü?

Dersler sırasında, karate sırasında, sabah ve akşam dualarım sırasında. Hayaletin musallat olması gibiydi ama bu geçmişten gelen bir hayalet değildi. Bu benim geleceğimdi ve bana musallat olmuştu.

Ancak Mark bana okuma materyalleri gönderdi - kısa bir e-postaya eklenmiş dijital bir klasör bağlantısı.

**Isolde, bunları maskaralığımızı desteklemek için faydalı bulabilirsin.
Sorularınızı memnuniyetle yanıtlayacağım.**

**Saygılarımla, Mark
Trevena**

E-postayı Columbia'nın kütüphanelerinden birinin kavernöz okuma salonunda otururken açtım. Üstümde avizeler asılıydı ve etrafımda iç çekişler, yankılar ve sayfaların yumuşak çırpınışları vardı. Uzun bir an için pişmanlık beni ikiye bölen bir balta gibiydi.

Buradaki herkes gibi olabilirdim, en büyük sorunum yaklaşmakta olan bir makale, en yüksek riskim akademi dünyası dışında kimsenin umursamayacağı bir not ortalaması olabilirdi. Hayatımın geri kalanı önümde uzanan, beni çağırın bir yol olabilirdi. Seçimlerim, olasılıklarım ve yapmam gereken hatalarım olabilirdi.

Ama benim için konuşulmuştu, geleceğim için konuşulmuştu ve sınavlar için endişelenmek ya da sevimli sınıf arkadaşlarımı düşünmek yerine, istemediğim bir nişanlı için itaatkârmiş gibi davranmak ve amcamın Kilise'yi korumasına *gerçekten* yardım edebilmek için söz konusu nişanlıyı babamın bankasına yardım etmek için kullanmaya çalışmak için endişeleniyordum. Kendimi çoktan demir atmış ve sıkışmış hissettiğim bir sahtelik yumağıydı bu. Boğulmuş.

Ve daha yeni başlamıştı.

Bir dakikalığına gözlerimi kapattım, korkumu ve öfkemi mideme geri ittim. Bunu başaracaktım. Bana verilen her görevin üstesinden gelmiştim; Mortimer bunun ne kadar önemli olduğunu bilmemi sağlamışken nasıl başarısız olabilirdim?

Gözlerimi açtım ve kimsenin dizüstü bilgisayarımı iyi göremediğinden emin olarak bağlantıya tıkladım ve mezun olmam gereken bir dersmiş gibi kink çalışmaya başladım.

OKUL YILININ İLK SOĞUK GÜNÜYDÜ, MARK
Bana mesaj attı.

Gelecek hafta şehirde olacağım. Okuma materyalinin yeterli olduğunu varsayıyorum?

Mesajını okurken durakladım, sert rüzgâr atkımın arasından tenimi arıyordu. Kampüsün ortasındaki meydanda dururken diğer öğrenciler yanımdan geçip gittiler; Aralık ayının başıydı ve dönem sonu umutsuzluğu beni ele geçirmişti. Ben de final projelerim ve sınavlarım yüzünden biraz stresliydim ama Mark'ın mesajı bunların hepsini silip süpürdü. Şimdi düşüncelerimi meşgul eden çok daha büyük bir şey vardı.

Öyleydi.

Ve sonra tüm bunların saçmalığına neredeyse gülecektim. *Yeterli.* Sanki bir kapı kolunun nasıl değiştirileceğini ya da ahududu reçeli yapmayı okuyormuşum gibi.

Sanırım rolü oynayacak kadar anlıyorum.

Sen iyi bir öğrencisin. Buna inanıyorum.

İyi bir öğrenciydim. Bana gönderdiklerinin her kelimesini okumuştum ve bu konuda sınanabilir, sorgulanabilir, çapraz sorguya çekilebilirdim. Artık egemenlik ve boyun eğme teorisini, acıya, zevke ve yoksunluğa verilen biyolojik tepkileri ve her birini uygulamak için farklı yöntemleri biliyordum. Artık Mark'ın kulübü hakkında da daha fazla şey biliyordum - Lyonesse adında su kenarındaki camdan bir kale. Birkaç yıl önce açılmıştı ve şimdiden seçkinliği ve mutlak, mutlak gizliliğiyle ünlenmişti. İnsanlar oraya gitmek için dünyanın dört bir yanından geliyordu.

Yani evet, daha önce bildiğimden çok daha fazlasını biliyordum. Gerçekler, veriler.

Açıklamalar ve tarihçe.

Ama yine de kendimle ilgili fikri bu kelimeyle bağdaştıramıyordum. *İtaatkar.*

Bana sadece boyun eğiyormuşum gibi davranarak bu küçük ertelemeye izin verdiği için Mark'a minnettar olduğumdan nefret ediyordum ama minnettardım.

Ve eğer bir parçam cezalandırma fikrine takılıp kaldıysa, eğer bir parçam bunun bedensel cezaya ne kadar yakın olduğunu fark ettiyse, en iyi unutulmuş rüyaları hatırladıysa...

Evet. Benden ve Tanrı'dan başka kimse bilmemeliydi.

Seninle bu gece buluşabilirim.

Cesaretimi kaybetmeden önce yazdım. Bunu ertelemenin bir anlamı yoktu -olması gerekiyordu ve ne kadar çok pratik yaparsam, diğer insanların önünde rol yapmakta o kadar iyi olurum. Ve Mark'ı tekrar göreceğim için gergin olmak aptalcaydı.

O benim nişanlımdı; kocam olacaktı. Birbirimizi görmemiz kaçınılmazdı. Ne kadar, hâlâ emin değildim ama kendimi her şeye hazırlıyordum.

Ve bir noktada, kesinlikle, gözleri daha sıcak olmalıydı? Tavırları daha mı az kesiciydi? Kendimin pek sevimli bir insan olmadığımı farkındaydım, ama etrafımda kolay biri olduğumu düşünüyordum. Etrafımdaki insanlara karşı adıldım.

Ya da belki de herkese karşı soğuk ve mesafeliydi? Belki de CIA'deyken başarılı olmak için neye ihtiyacı varsa onu hiçbir zaman kapatamamıştı. *Diğer şeytanların başına bela olsun diye gönderdikleri şeytan.* Babam onun hakkında böyle demişti.

Dört gözle bekliyor
olacağım.

Daha sonra bir adres gönderdi, Milyarderler Sokağı'nda pahalı bir yeni bina.
Manhattan'daki evi olduğunu varsayıyorum.

Derin ve sakın bir nefes alarak topuklarımın üzerinde döndüm ve geldiğim yöne doğru yürümeye başladım. Hazırlanmam gerekiyordu.

MARK'IN LYONESSE'DE YAPTIĞI ŞEYİN

Kârlı, işte buradaydı, çünkü kimse eski bir devlet memurunun maaşıyla böyle bir çatı katı satın almıyordu.

Evine giden asansör açıldığında, Central Park'a bakan iki katlı pencereler, cam ve beyaz duvarlardan oluşan kavernöz bir alan ve düzenli kitap rafları beni karşıladı. İlerledim ve arkamdaki bir koridor dışında her iki kattaki diğer her şeyin açık olduğunu fark ettim. Manhattan'da bu kadar büyük bir alan israf gibi gelebilirdi ama bitmiş ve döşenmiş haliyle ilgili o kadar pragmatik bir şey vardı ki hata bulmak zordu. Daha fazla bir şeye işaret etmeye çalışmıyordu -para değil, güç değil, gösteriş değil- ve bu nedenle temsil ettiği zenginlik ve güç daha da belirgin hissediliyordu.

"Isolde," diye bir ses geldi solumdan. Döndüğümde Mark'ın bana doğru yürüdüğünü gördüm, üzerinde sadece pantolon ve kolları kıvrılmış düğmeli bir gömlek vardı. Ayakkabıları koyu renkli ahşap zeminde parlıyordu.

Gözleri hemen sol elime gitti ve yüzüğünü taktığımı gördüğünde gözlerinde bir memnuniyet parıltısı gördüğümü sandım.

"Bu gece gelebilmene sevindim," dedi. Tam arkamda durdu ve ellerini kaldırdığını görmekten ziyade hissedebiliyordum. Adrenalin kan dolaşıma enjekte olurken, farkındalık ensemde diken diken oldu. Beni arkamdan mı yakalayacaktı? Boğazımı sıkmak için uzanacak mıydı?

"Alabilir miyim?" diye sordu, bu kadar alçak ve kaba olmasaydı cesurca olabilecek bir sesle.

Palto. Paltom için bana yardım etmek istedi.

"Evet," dedim ama kelime çok zayıf, çok cılız çıktı. "Teşekkür ederim."

"Görgü kuralları. Bunu sevdim." Eşarbımı ustalıkla çözdü ve Boynumu tuttu ve parmaklarının ucu boğazıma değdi. O anda içimden geçen titremeyi fark etmemesi için dua ettim - korkudan, adrenalin artığından. Bu gece nasıl *onun* olacağımı öğreneceğimi bildiğimden, sadece rol yapmak için bile olsa.

Çok pratik olduğunu gösteren akıcı bir zarafetle beni paltomdan çıkardı ve sonra ayak sesleri duydum. Döndüğümde eşyalarımı küçük bir dolaba yerleştirdiğini gördüm ve o meşgulken Mark'ı kendi alanında özümsemek için bir dakikamı ayırdım.

Hâlâ o gün dojo'da bıçakla yaptığı gibi hareket ediyordu, bir tür rahat zarafetle - ama buradaki hareketlerinde daha durgun bir şey vardı. Buna *rahat* diyemem, çünkü hareketlerinin her yerinde hala bir amaç vardı, yüzündeki okunamaz ifadeye işlemişti. Ama onda daha sabırlı bir şey vardı, neredeyse yavaşça hissettiren bir sabır. İstedikini yapmak için dünya kadar zamanı olan bir adam.

Vestiyezin kapısını kapattı ve benimle yüzleşmek için hareket etti. Ve tüm o amaç ve sabır şimdi bana yönelmişti. Sanki burada, minimalist evinde o kadar güvendeydi ki tüm dikkatini çevresi yerine bana verebiliyordu.

Gözleri vücudumda gezinirken nefesim göğsümde sıkıştı. Sahte bir BDSM antrenmanında ne giyeceğimi bilemediğim için yüksek belli bisiklet şortu ve spor sutyeni giymiştim; sutyenim ve şortum arasındaki deri şeridi dışında vücudumun şeklini görebilecekti ama başka pek bir şey göremeyecekti. Göğüslerim özel bir şey değildi ve çoğunlukla sütyen tarafından içeriliyordu ve şort neredeyse dizlerime kadar iniyordu.

Giyindiğimde, onunla bedenim arasındaki bu bariz engelin, seksin söz konusu olmadığına dair bu açık işaretin onu öfkeliendirdiğini hayal etmişim. Hayal kırıklığına uğramış, hatta dalgın görüldüğünü, beni kıyafetlerimden çıkarmanın bir yolunu düşündüğünü hayal etmişim.

Yanılmışım.

Mark bana başını salladı ve ses tonunda onaylama vardı, "Güzel. Beni takip edin."

Beni köşedeki cam korkuluklu merdivenlere götürdü ve ben de onu takip ederek çatı katının ikinci katına çıktım. Merdivenler en iyi manzarayı yakalamak içindi - park, ışıklar, nehrin karanlık şeridi - ama gözlerim önümdeki adama gitti. Dar kalçaları, gömleğinin dikişlerini geren geniş omuzları. Aralık ayında bile güneşten bronzlaşmış çıplak kolları. Gerçekten de tüm zamanını Washington DC'de geçirip geçirmediğini merak ettim.

"Columbia'yı nasıl buldun? Üniversite hayatı?" diye omzunun üzerinden sordu ve beni bakarken yakalamaması için gözlerimi hızla başka tarafa çevirdim.

"İyi," diye cevap verdim otomatik olarak. Ve sonra daha dürüstçe, "Ne kadar tipik bir üniversite hayatı yaşadığımı bilmiyorum, bu yüzden söylemek zor."

"Sen tipik bir insan değilsin Isolde," dedi Mark sahanlığa ulaştığımızda. "Ama normal, dağınık hayatlarını yaşayan diğer insanlara bakıp bunun nasıl bir şey olduğunu merak etmemek elde değil. Onlardan biri olmak."

O gün kütüphanede düşündüklerime o kadar benziyordu ki nasıl cevap vereceğimi bilemedim. Bu ya Mark'ın inanılmaz derecede anlayışlı olduğu ya da onunla bu normallik-nostalji ortaklığını paylaştığımız anlamına geliyordu. Hangisinin beni daha çok tedirgin ettiğinden emin değildim.

Neredeyse aramızdaki bu küçük konuşma kadar rahatsız ediciydi. Sanki parası peşin ödenmiş bir gelin değil de tanımaya değer biriymişim gibi.

Çatı katı alt katla aynı pencerelere açılıyordu ve alt katla aynı koyu renkli ahşapla döşenmişti. İnce duvar aplikleri ile aydınlatılmış ve deri döşemeli sağlam parçalarla döşenmişti. Mobilyaların deri döşemeli olmasının bir nedeni olduğunu anlamam için Aziz Andrew Haç'ını görmem gerekti.

Mark köşedeki lambaya doğru yürüyor ve onu yakıyordu. Duvar sandığım şey aslında zekice inşa edilmiş bir dolaptı, öyle inşa edilmişti ki

Kapıların dikişleri gizlenmişti. Aletlerin tutulduğu yer burası olmalıydı. Oyuncaklar.

Mark'ın oynarken kullanmayı sevdiği şeyler.

"Branşını seçtin mi?" diye sordu dolap kapaklarından birini açarken. Yıllar süren tartışmalarımın ve partilerdeki casusluğumdan biliyordum ki gözleri dümdüz ileride olsa da dikkati tamamen benim üzerimdeydi.

Her zaman olduğu gibi, bu ilgi derimi yalayan huzursuz bir alevdi. Bunca zaman bir kardinalin küçük faresi olarak milyonerlerin, milyarderlerin ve politikacıların arasında koşturup durdum ve hala neden bazı insanların bu güce sahip olup diğerlerinin olmadığını bilmiyordum. Çoğu insan sadece insandı, ama bir şekilde *daha fazlasını* hissettiren, daha fazlasını gören, daha fazlası *olan* nadir insanlar vardı ve onların size bakması, sizinle konuşması, sizi dinlemesi...

O bir casustu. Bir şeytan, diye kendime hatırlattım. İkna etmek, kandırmak ve zorlamak onun işiydi. Ama artık şeytanı kandırmak benim işimdi.

Dikkatli olmalıydım; bu oyunu ondan daha iyi oynamalıydım.

Parmaklarımı düz bir deri platformun kenarında gezdirirken, "Sanat tarihi ve işletme finansmanı çift anadal," dedim. Köşelerden sarkan kelepçeleri görmesem masa olabilirdi. Ortasında bir delik vardı, kimsenin düşebileceği kadar büyük değildi ama bir hata olamayacak kadar büyüktü.

Baktığımı gören Mark, "Bu bir horoz için," dedi.

"Senin mi?" Düşünmeden sordum ve o anda gülümsemeye çok yakın görünüyordu. Ağzında bir çekicilik, gözlerinde belli bir ışık vardı.

Bu bende bir istek uyandırdı, emin değildim.

Mark sonunda, "Genelde masada oturan ben değilim," dedi ve sonra dolaba dönerek bir çekmece açtı. "Şimdi ayakkabılarını çıkarmalısın."

"Genelde değil mi?" Sorduğu şeyi yapmak için eğildim, ayakkabılarımı çıkarıp kenara koydum.

"Asla," diye düzeltti ve şimdi sesi eğleniyor gibiydi. "Planın hep sanat tarihi miydi?"

"Planım ilahiyattı," dedim, ki bu doğrudu. Bu, işletme finansmanı diploması ile liseden hemen sonra bir manastıra katılmak arasındaki orta yoldu. "Ama babam hala işletme finansmanı konusunda ısrar ediyordu ve ben de mezun olduktan sonra onunla daha iyi eşleşecek bir şeye geçmeye karar verdim. Özel sektör için sanat eserlerine veya antikalara doğru değer biçme yeteneği

Pazar, niş bir alan olsa da oldukça istihdam edilebilir görünüyordu ve babam emekli olduktan sonra bankaya alınmadan önce tutkulu olduğum bir alanda çalışmak istiyorum."

"Sanat tarihi teolojiden çok uzak gibi görünüyor, ama sanırım bu mantıklı." Mark çekmeceyi itti ve sonra dolabın kapağını kapattı. O anda elinde bir şeyler görmeyi bekliyordum -kırbaçlar, kırbaçlar ve kıskaçlar, içime sokulabilecek şeyler hakkında öğrendiklerim- ama bana doğru yürüdüğünde tek gördüğüm beyaz bir ipekti.

"Ben, um." Beynim bir yandan bir parça ipekle ne yapmak istediğini anlamaya çalışırken bir yandan da onun bu hafif iddiasını çürütmeye çalışıyordu. "Ben esas olarak dini sanatla, ayin objeleri ve antikalarla ve bunların değerlendirilmesiyle ilgileniyorum. Sonunda Kilise için çalışmayı umuyorum..."

Mark tam önümde durdu, ipek yumruğundan rahatça sallanıyordu ve düşündüğüm tek şey o değilmiş gibi davranamazdım.

"Başlıyor muyuz?" Tereddütle sordum. "Çoktan başladık," diye yanıtladı Mark.

Ona baktım.

"Ve unutma," dedi, "bunların hepsi rol yapmayı öğrenmen için. Bana gerçekten boyun eğmiyorsun."

"Doğru," dedim.

Çoktan başlamıştık. Gözlerimi bağlayacaktı. Birdenbire yer çok ama çok uzak geldi.

Ve sonra kendimi tokatlamak istedim. Benden iki kat büyük adamlarla dövüşmüştüm, parmak eklemlerim kanayana kadar çantalara vurmuştum, hayatları sona erdirmeye gücüne sahip insanlarla dolu balo salonlarında dolaşmıştım. Bu neden bu kadar büyük bir olaydı?

"Gözlerini bağlayacağım," dedi. "Ve sonra senin için bana güvenmek olacak. Bana itaat etmek. Yine, sadece bu dersin hatırına ve tüm bu süre boyunca kalbinde sessizce benden nefret etsen bile, bunu saklı tutmak için kendini eğitebildiğin sürece, amaçlarımız için hiçbir fark yaratmaz. Bununla birlikte, eğer izin verirseniz bu gece size dokunmak istiyorum."

Bana dokunmak istedi.

Yüzüm yandı. Her yerim yandı. "Ben-benim değil-

" Bitiremedim.

"Am?" diye sordu. "Göt?

Memeler?" Başımı salladım.

"Not edildi. Başka her yer iyi mi?"

Bunu düşünmem gerekiyordu ama düşüncelerim, onları tuttuğum anda kopan kırılğan ipler gibiydi. "Başka nereye dokunmak isteyebilirsin ki?" Sonunda sordum ve eli göz bağının etrafında kıpırdandı. "Gerçekten de nereye," dedi esrarengiz bir şekilde. Ve sonra, "Bir kelimeye ihtiyacımız olacak

durmamı istediğin zaman için."

Güvenli bir kelime. Evet, bunlar hakkında okumuştum, sadece gösteriş için kullanılacak olsa bile bir tanesine ihtiyacım olacağını düşünmüştüm.

"Hyssop," dedim, bu gece emin olduğum tek şey buydu.

"Hyssop," dedi ve o koyu altın kirpikler aşağıya inip tekrar yukarı çıktı. Şaşırmıştı, diye düşündüm. Bu konuda bir şey onu şaşırtmıştı. "Benim kurbanım, ey Tanrım, pişman bir ruhtur," diye alıntı yaptı, güvenli kelimem için *çördük* seçtiğimde düşündüğüm Mezmur'dan alıntı yaptı. "Pişman, alçakgönüllü bir yürek, ey Tanrı, küçümsemezsin."

Beni çördük otuyla temizle, ben de temizleneyim.

"Durman gerektiğinde söyle. Bana itaat eden birinin sınırları zorlanır; bunu bilerek yaparım. Aynı zamanda, herhangi bir itaatkârımın sınırları ve sınırları konusunda son derece sesli olmasını beklerim."

"Sınırları bilerek mi zorluyorsun?" Şüpheyle sordum. Tüm okuduklarıma göre bu, sınırların tüm amacını ortadan kaldırıyor gibiydi.

"Sert bir sınır, büyük olasılıkla değil. Ama yumuşak bir sınır? Evet. Tamamen." "Neden?"

Bir omzunu kaldırdı. "Çünkü istiyorum. Isolde, eğer gizliden gizliye iyi bir adam olduğuma inanarak kendini rahatlatmaya çalışıyorsan -şu ana kadarki şeffaflığım bir şekilde adalet ve iyiliğe önem verdiğimi kanıtladı- o zaman senden buna bir son vermeni istemek zorundayım. Bu gece, eğer yapabilirsen." Yanıt vermeme beklemeden göz bağı olan elini kaldırdı. "Alabilir miyim?"

Dudaklarımı yaladım. O konuşmasından sonra, başımı sallamak şimdiye kadar yaptığım her şeyden daha fazla çaba gerektirdi. Ama başardım. "Evet."

Göz bağını gözlerime doğru kaldırırken Mark'ın gözleri gece gökyüzüyle aynı renkteydi.

"Sadece rol yaptığımız için," dedi ipeği başımın etrafına sarıp bağlarken, "seni sadece nelerden hoşlandığım ve benim olan birinden neler talep edeceğim konusunda eğiteceğim. Bu bir

Kink alanında kapsamlı bir eğitim aldığınız için eğitiminizde boşluklar hissederseniz bunun nedeni bu olacaktır."

Göz bağını mükemmel bir şekilde bağlamıştı, saçlarımı yakalamadan ve aynı zamanda herhangi bir gevşeklik veya görünürlük kalmadan. Bu bana fiziksel bir rahatsızlık vermedi ama ardından gelen yönelim bozukluğu ve panik duygusu çok etkileyiciydi. Hiçbir şey göremiyordum.

Ne o, ne çatı katı, ne de ışıktan bir iz.

Beni öldürebilirdi ve ben onu durduramazdım. Beni tokatlayabilir, tekmeleyebilir, merdivenlerden aşağı itebilir-

Sıcak parmaklar bileğimi bulduğunda geriye sıçradım, ama beni hızlıca tuttular, hareketimi daha başlamadan yakaladılar. Kavrayışı acı verici değildi ama kesin bir şekilde tenime bastırıyordu ve nabzımı ölçtüğünü fark ettim.

"Nefes al, Isolde," dedi. Sesi sertti. Sakindi. "Nefes al."

Yapabileceğimi sanmıyordum. On iki yaşımdan ve annemin her an ölebileceğini bilmeden dolaştığımdan beri hiç bu kadar savunmasız, çaresiz olmamıştım. Kederin, hayal kırıklığının sarsıcı şokuyla pusuya düşürülmüştüm ve o zamandan beri kendimi olabildiğince farkında, olabildiğince güvende hissetmeye çalışıyordum.

"Isolde," dedi Mark, "şimdi iki elini de tutuyorum. Onları kaldırıyorum. Sana hissettirdiklerimi hisset."

Ellerimi kaldırdı ve çok geçmeden parmaklarım göz bağının ipeğiyle karşılaştı. Düğümler değil, ilmekler.

Göz bağını bir fiyonkla bağlamıştı. Sadece bir çekişle çıkarabilirdim.

Ellerimin bu keşif karşısında biraz gevşediğini hissetmiş olmalı ki onları indirdi.

"Ellerin serbest. Gözbağın sıkı değil. İhtiyacın olduğu anda güvenli kelimen tam burada, aramızda. Nefes al."

O haklıydı. Haklıydı. Ben iyiydim.

Yavaşça nefesimi yeniden buldum, bedenim zihnimi yakalayana kadar birbiri ardına nefes aldım. Panik yapmamıza gerek yoktu.

"Dizlerinin üzerine çökmeni istiyorum."

Önce kıpırdamadım, aniden etrafımızdaki pencerelerin, cam duvarlı çatı katında nasıl sergileniyor olmam gerektiğinin farkına vardım. Bütün çatı katı

Bir an önce çok özel hissetmişim, ama şimdi bunu yapmam istendiğinde, zihnimde bir sahneye, bir gölge kutusuna dönüşmüştü.

"Drone olmadan kimse burayı göremez." Mark'ın sesi şimdi biraz daha uzaktan geliyordu, sanki iki adım geri atmış gibiydi. "Ve yakındaki diğer binaların hiçbirinden bu alanı görebilecek bir görüş açısı yok."

Bir kez daha aklımı doğru okumuştı. Bu beni gerdi. "Bu yüzden satın aldım," diye ekledi.

"Burayı kink için kullanabilmeniz için mi?" "Diğer nedenlerin yanı sıra," diye yanıtladı. "Diz çök, Isolde."

Gizlilik konusunda ona güvenmeye karar verdim. Görüş mesafesi konusunda endişelenecek biri varsa o da şüphesiz eski bir casus olurdu. Her neyse, bir noktada onun önünde diz çökmem gerekeceğini biliyordum. Bu, araştırmamın merkezinde yer alıyordu; bir güç teslimiyeti, bir itaat ve güven gösterisiydi.

Benim durumumda, *sadece* bir gösteri.

Hafifçe dizlerimin üzerine çöktüm, yılların dövüş sanatları bu hareketi kolaylaştırmıştı.

"Güzel," dediğini duydum Mark'ın. "Şimdi sesime doğru sürünmeni istiyorum. Odanın ortasına yakın bir bankta oturuyorum; eminim yürürken görmüşsündür."

Onu görmüştüm. Ama...

"Sürünmek mi?" Bunu gerçekten yapmıyor olmamız iyi bir şeydi, çünkü berbat bir itaatkâr olurdum.

"Evet, sürün," dedi Mark. Sesinde yine bir eğlence vardı. "Bu, kulübe gittiğimizde yapmak zorunda kalabileceğin bir şey, bu yüzden bunun gereksiz bir aşağılama olmadığına söz veriyorum."

"Neden?"

"*Neden?*"

"Yani neden birini süründürmekten hoşlanıyorsun?"

"Neden yapmayayım ki?" Mark'ın sesi kızgın değildi. Aksine, sesi şaşkıncı.

"Sadece-" Gönderdiği okumada tüm sapıkça şeyler çok net görünüyordu. Ama şimdi *buradayız*... "Nasıl seksi?"

Hemen cevap verdi. "Senin durumunda, göğüslerinin güzelce sarkacağını ve tüm o güzel, sarı saçlarının uçlarının yerde sürükleneceğini düşünüyorum. Ne zaman bir şey olduğunu düşünsen bana doğru kaldırdığın o gururlu çenen

yüzün yere dönük olacak. O güçlü, ince parmakların sürünürken yayılacak ve kışın benim zevk almam için yukarıda olacak."

Cevap verecek kelimeleri bulamadım.

"Ve bunu yapmanı istiyorum, böylece bana çekiciliğin ne olduğunu düşündüğünü *söyleyebilirsin*," diye ekledi. "Ne de olsa rolü oynamak senin işin olacak ve aktörler motivasyonlarını bulmak zorunda, ya da ben öyle duydum."

Motivasyon. Doğru.

Rolünü oyna. Hem Mark için hem de kendim için.

Avuçlarımı yere bastırdım ve bu şekilde ne kadar savunmasız olduğumu hissettim. Artık ellerimi göremiyor *ya da* kullanamıyordum.

Ağırlığımı öne doğru kaydırdım ve saçlarım omuzlarımdan kaydı. Göremiyordum ama Mark'ın haklı olduğunu hissedebiliyordum; sürünürken saçlarım yerde sürükleniyordu. Göğüslerimin de biraz sarktığından şüphem yoktu, spor sütyenimin kumaşı bu açıda yerçekimine dayanmaya yetmiyordu.

Sesini en son duyduğum yere, bankın olduğuna inandığım yere doğru ilerledim ve bunun ne kadar garip hissettirdiğini görmezden gelmeye çalıştım. İlk seferinde her şey garipti. Yeni bir kata, yeni bir dua, üniversitede kafeteryadan geçmek. Pratik yapmak kolaylığı getirirdi, doğruluğu değil. Ve eğer bu benim için doğruymuş gibi davranacak olsaydım, şu anda ne hissediyor olurdum? Yıllarca kulak misafiri olarak bilenmiş duyularımla fark eder miydim?

Mark nefes alıyor. Evet. Şimdi biraz daha sert, biraz daha sıkı kontrollü görünüyordu.

Beni sürünürken izlemekten mi?

Hareket etmeye devam ederken göğsümde bir sıcaklık belirdi, sürünürken kışımın nasıl bir o yana bir bu yana hareket ettiğinin, sırtımın nasıl kıvrıldığıının tamamen farkına vardım. Gözlerim bağlı ve başım eğikken ne kadar kırılgan ve mütevazı görünmüş olmalıydım.

Eğer bu benim için doğru olsaydı, Mark üzerindeki etkiyi, itaatimden ne kadar memnun olacağını, beni böyle, aşağılanmış ve istekli gördüğünde ne kadar tahrik olacağını düşünürdüm. Onu memnun etmeye devam edersem bana dokunabileceğini düşünürdüm. Dizlerimi ayırmamı isteyebilirdi, böylece parmaklarını bisiklet şortumun bel bandından geçirebilir ve ıslak olup olmadığımı hissedebilirdi. Beni domaltabilir ve ben gevşeyip kemiksiz kalana ve o gece için tatmin olana kadar beni kullanabilirdi.

Ve eğer bu benim için doğru kişi olsaydı, bu düşünce beni ihtiyaçtan kıvrandırırıldı. Bunu o kadar çok isterdim ki nefes alış verişim hızlanır ve kalçalarımın arasındaki ağrı dolgun ve dikkat dağıtıcı bir şeye dönüşürdü. Mark'ın beni fark etmeye devam etmesi için yapmayacağım şey olmazdı.

Parmak uçlarım ayakkabılarına dokunduğunda Mark, "Çok iyi," diye mırıldandı. "Şimdi dizlerinin üzerine çökebilirsin."

Yaptım ve sonra sallandım.

Bir şekilde başım dönüyordu. Benim, sporcunun, dövüş sanatçısının. Hayatımda bir gün bile başım dönmemişti, ama işte buradaydım, dudaklarım ve parmaklarım karıncalanıyor, yukarı ile aşağıyı ayırt edemiyordum-

Mark düşmeden önce beni yakaladı ve beni hem kışkırtan hem de heyecanlandıran bir güçle kucağına çekti. Göğsünün sert genişliğine yaslanmışım, kolları beni sıkıca tutuyordu, bir avuç içi sert, dikey vuruşlarla sırtımı ovuyordu.

Yüzüm hala karıncalanıyordu ve o kadar çaresizdim ki bana bir soru sorduğunu fark ettim, okulla ilgili bir şey, hala sert ve soğuk ama daha önce hiç duymadığım kadar sıcak olan alçak, konuşma tonunda bir şey.

Yine branşımı sordu diye düşündüm.

"Sanat tarihi aslında amcamın fikriydi," diye mırıldandım. Yanağımı omzuna yaslamayacak kadar kafam karışmıştı. Bacaklarım onun kalçasına dolanmıştı ve topuklarım bankın gergin derisine bastırıyordu. Popom tam onun kucağına gömülmüştü. Bununla ilgili bir şey doğru hissettirdi. İyi hissettiriyordu. Sanki Mark benim için özel olarak yapılmış bir sandalyeydi.

"Bu amcanın fikriydi," diye tekrarladı Mark, hâlâ sırtımı okşuyor ve bana sarılıyordu. Sesi çok güzeldi. Bana sarıldığını hissetmek güzeldi. Yüzüyordum.

"Mezun olduktan sonra onun için çalışmamı istiyor." Ve sonra durdum. Yüzerken bile bunu söylememem gerektiğini biliyordum. Sanat tarihine derin bir ilgi duyduğum için geçmem gerekiyordu, dini sanat ve antik eserleri değerlendirme kariyerinin Mortimer'ın yapmamı istediği gerçek iş için mükemmel bir kılıf olacağı için değil.

Ama neyse ki Mark söylediklerimde olağandışı bir şey fark etmemiş gibiydi. Zaten o kadar da tuhaf değildi, değil mi? Pek çok genç üniversiteden sonra aile üyelerinin yanında çalışmaya başlardı. Bunu alışılmadık kılan tek şey amcamın pozisyonuydu.

"Neden kampüste yaşamak yerine evde kalmaya karar verdin?" Mark sordu. "Ya da kendi evini almak yerine?"

Küçük bir konuşmaydı, yatıştırmak içindi. Kendi bedenime geri dönmeme yardım ediyordu.

İşe yarıyordu.

"Pek bir anlamı yok gibi görünüyordu," dedim. El ve ayak parmaklarım hâlâ karıncalanıyordu ama dudaklarım ve yanaklarım artık karıncalanmıyordu. "Çatı katı çok daha sessiz ve kampüste sadece mecbur olduğum kadar zaman geçiriyorum."

Mark, "Önemli olan üniversite deneyiminin bir benzerini yaşamak," dedi. Hâlâ sırtımı ovuyordu. Sıcaktı. Güzeldi. Yıllardır kimsenin bana bu kadar uzun süre bu kadar yakın sarıldığından emin değildim. Sonuncusu annemdi belki de.

"Daha önce de bahsettiğiniz gibi, ben tipik bir üniversiteli kız değilim. Hem *üniversite deneyimi* ne demek ki? Yabancılarla içmek mi? Onlarla seks yapmak mı? Bunu gerçekten tercih eder miydin?"

Mark'ın elleri kısa bir süre bana karşı sıkılaştı ve sonra gevşedi. O kadar çabuk oldu ki neredeyse hayal ettiğimi düşünecektim. Ama hayal etmediğimi biliyordum.

Doğuştan sahipleniciyimdir.

"Bunu yapacağımı söyleyemem," dedi sakince. "Yine de evlenene kadar sadakatinizi beklemiyorum."

O zaman rahatlamam gerekirdi -bu özgürlüğü kullanmak gibi bir planım olduğundan değil- ama seçtiği kelimelerde kasıtlı bir şey vardı. "Bunu beklemiyorsun... ama belki yine de hoşuna gider?"

Göğsü altımda hareket etti. Göremediğim bir omuz silkme hareketiyle omzunu kaldırdı. "İstediklerimin sonu yok Isolde. İnsanlardan istediklerime makul sınırlar koymayı uzun zaman önce öğrendim, çünkü aksi takdirde onlardan dünyaları isterim."

Kalbi kulağımın altında durmadan atıyordu. *Dünyanın* ne olduğunu merak ettim. Sadakatten daha fazlası olup olmadığını. Verilmesi imkansız bir şey.

"Tipik bir üniversite deneyimi yaşadın mı?" Bir dakika sonra sordum.

İlk başta cevap vermedi, sırtıma vurduğu yatıştırıcı darbeler artık saçlarımı yavaşça okşamaya dönüşmüştü. "Sanırım birinci yılım tipik olarak adlandırılabilirdi. Ama sonra Carpathia oldu ve savaşa girdik. Mümkün olan en kısa sürede askere yazıldım, on sekiz ay sonra da Ranger'lara katıldım. Ve bir daha asla arkama bakmadım."

"Asla mı?"

Kısa bir nefes verme. "Seçimlerinden pişman olsam bile, bazı kapılardan geri dōnemezsiniz. Savaş Maxen Colchester'ın kahramanlıklarıyla sona erdikten sonra okula geri dōnebilirdim, ama tipik bir üniversite deneyimi yaşama şansım var mıydı? Öldürdüğüm ilk kişiyle birlikte o da öldü."

Bir sessizlik oldu ve sonra usulca, "Böyle bir kapı biliyor musun Isolde? Geri dōnōlemeyecek olanlardan?"

Artık tamamen bedenimin içine dōnmüştüm ve iyi de olmuştu çünkü midem çalkalanmaya başlamıştı. O kapıların birçoğundan geçmek üzereydim. Belki de çoktan geçmiştim.

Bunu söylemek için ağzımı açtım ve sonra farkındalık zihnimin içinde soğuk, beyaz bir ışık gibi doğdu. Ona vermek istemediğim cevapları vermek üzereydim, ruhuma dair *vermeyi göze* alamayacağım içgörüler, oyunun bu kadar başında değil. Ve gözlerimin etrafına düzgünce bağlanmış gözbağı ile gerçeği görmek kolaydı.

Sorgulaniyordum.

Eski bir casus tarafından, hem Katolik Kilisesi'nin hem de Wall Street'in dahil olmak istediği bir özel bilgi hazinesinin üzerinde oturan biri tarafından.

Bu bir sorguydu, işe yarıyordu ve tüm bunların nedeni sürünürken bir tür vertigo krizi geçirmemdi. Kendimden daha fazla iğrenemezdim.

Birdenbire ondan ayrı kalmaya, ayaklarımın üzerinde durmaya ve görmeye ihtiyaç duyarak kucağından kalktım. Göz bağını yırtıp attım ve sonra ışık bana saldırınca irkildim. Buradaki loş ışık bile çok fazlaydı.

"Görüşünüzün daha hızlı geri dōnmesi için yapabileceğiniz fazla bir şey yok," diye gönüllü oldu Mark.

Gözlerimi dikip bakmazdım, dudak bükmezdim, ondan öylece kaçarak zaten kendimi çok fazla açığa vurmuştum. Araştırmalarımın söylediği gibi, *sahneyi bozarak*. Güvenli bir kelime olmadan.

Benim onun kucağında rahatça oturduğum inanılmaz yoğun, derin acı verici sahneyi kırmak.

Utanç boğazımda düğümlendi. *Zayıftım*. Ben zayıftım. Zayıf olmaktan nefret ederdim.

"Güvenli kelimemi söylemeliydim," dedim odun gibi bir sesle. Mark çoktan ayağa kalkmış, kıvrılmış kollarını çekiştiriyordu, böylece gömleğinin dikişleri

Vücutundaki geometrik çizgiler tekrar.

"Bu senin ilk sahnendi," dedi. "Bence şartlar göz önüne alındığında iyi iş çıkardın. Zaten kulüpteki ilk seferimizde birlikte yapacağımız tek şey bu. Zaten ilk başta onlara çok fazla şey vermek istemeyiz."

Gözlerim nihayet alışıyordu ve "Kim *onlar*?" diye sorarken gözleriyle buluşabiliyordum.

Ellerini pantolonunun ceplerine soktu, kendinden emin ve geniş bir duruşu vardı. "Kulübümün konukları. Kulübümün çalışanları. Lyonesse ile ilgili herkes, gerçekten. Merak edeceklerdir: Ara sıra itaatkârlardan yararlandım ama hiç birini sahiplenmedim. Birini yakalamadım."

"Yakalanmış," diye yineledim. Evet, bunu ben de okumuştum. Ama her nasılsa

-benim için bağlanmamıştı-

Mark beni dikkatle izliyordu. "Bu sadece göstermelik, Isolde. Gerçekte yakalanmayacaksın."

Tamam, tamam. Evet, doğru. Ama yine de içimde direnen, bunun ne olduğunu, Mark'ın dünyasının ne üzerine kurulduğunu kabullenemeyen bir şey vardı. "Ben sadece... Bunu anladığımdan emin değilim," dediğimi duydum. *Emeklemekten* neredeyse bayılacaktım, peki daha fazla bir şey yapıyormuş gibi davrandığımızda ne olacaktı?

"Anlamıyorsun... neyi? Tasma mı? Kink?" Bakışları sabit ve soğuktu. Trevena'nın izlerini taşıyordu.

"Hepsini," dedim. Göz bağı hâlâ elimdeydi ve onu havaya kaldırdım. "Neden bir insan bunu seçer? Neden *daha fazlasını*, kırpma, kırbaçlama ve acı içeren kısımları seçer?"

Bana o anlayışlı bakışıyla baktı. "Yani bacakların pes edene kadar hiç koşmadın mı? Hiç acıdan ağlayana kadar bir direğe ya da çuvala tekme atmadın mı?"

Kıpırdamadım.

"Hiç bir antrenman partnerine seninle daha sert dövüşebileceğini, kendini o kadar da tutmak zorunda olmadığını söylemedin mi? Hiç acıyla arındığınızı hissetmediniz mi? Acıyla sıfırlandığını? Kan ve çürüklerin gizli bir hikayeyi, sadece senin için yazılmış gizli bir hikayeyi dile getirdiğini hiç hissetmedin mi?"

Tüm bunları tahmin ediyordu. Öyle olmak zorundaydı. Haklı olduğunu bilemezdi. Her şeyden önce Tanrı için kendime zarar vermeme izin verilmesini istediğimi bilemezdi.

Ama bu hiç de aynı şey değildi. Olmadığını biliyordum. Olamazdı.

Ona cevap vermedim; onun yerine oturdum ve ayakkabılarımı çekmeye başladım, göz bağımlı yanıma bıraktım. "Noel hariç, kış tatilinde üç hafta boşum," dedim ona bakmadan. "Aksi takdirde, bahar tatiline kadar DC'ye gelemeyeceğim."

"Isolde," dedi Mark ve ben onu duymazdan geldim, ayağa kalktım ve göz bağımlı kaptım.

"Mesaj atabilir ya da arayabilirsiniz. Seyahati ayarlamak için en az bir gün önceden haber vermen gerekecek." "Isolde," dedi Mark tekrar.

Sonunda ona baktım.

Ona çok kızmıştım. Kendime de öfkeliydim. Mortimer'a, babama ve beni bu adamlarla yalnız bırakıp öldüğü için anneme öfkeliydim.

"Söylediğimde ciddiye aldım." Mark başını elimdeki göz bağımlı doğru eğdi. "Bu gece iyi iş çıkardın."

Şu anda her şeye ve herkese bu kadar kızgın olmasaydım gülebilirdim. "Kucağında on dakika bile oturamadım. Kimse seninle ilgilenen güce sahip olduğuma inanmayacak."

Dilinin ucunu dişlerine değıdirdiğini görebiliyordum ve sonra dudaklarını birbirine bastırdı. "Bu sorun olmaz," dedi sonunda. "Ve sana bir araba çağırmana izin ver."

"Bu çok iyi olur. Teşekkür ederim." Gözbağımlı ona uzattım ve almak için öne doğru yürüdü. Parmakları parmaklarıma değıdiğinde, vücudunun bana ne kadar sıcak ve sert sarıldığını hatırladım. Beni okşarken parmaklarının saçlarımda nasıl hissettirdiğini.

Beni böyle tutmasına izin verdiğim için utanıyordum. Hoşuma gittiği için daha da utanıyordum.

O GECE, YATAĞIMDA TEK BAŞIMA RÜYA GÖRÜRKEN, UTANÇ BENİ TAKIP ETTİ. Karnımın üzerinde uyandığımda bile karnımı dolduruyor, yarı bilinçsizce nefes nefese bir doruğa doğru yol alırken yatağıma sürtünüyordu.

OceanofPDF.com

O oğuk bir yeni yıl arifesinde siyah bir arabadan inip kapıyı kapattım. Dar cam ve çelik yaya köprüsünden Potomac'taki adaya bakarken paltomu daha sıkı bir şekilde üzerime çektim.

Kıyıya bu kadar yakinken, nehir kırık bir buz mozaığıydı ve daha uzaktaki kanalda kayan gevşek parçalarını görebiliyordum. Köprü'nün diğer tarafında dört ya da beş kat yüksekliğinde, köşeleri koyu pembe ve mor ışıklarla çizgili cam bir bina vardı. Bu ışıklar çamurlu Potomac'ın üzerinde ve arkalarındaki DC ve Alexandria'nın düzlüklerinde parlıyordu; sanki bina, içinde batan bir güneşin asılı durduğu cam bir tabut gibiydi.

Oraya yürüyerek, köprü'nün üzerinden geçerek gitmekten başka yol yoktu.

Delici rüzgâr uzun yün paltomun altından kendine yol buldu, Mark'ın giymem için gönderdiği elbisenin ince ipeğinden kalçalarımı ve göğüslerimi sıyırdı ve araba arkamda rölantide giderken beni köprü boyunca kovaladı. Mark'ın şoföre içeri sağ salım girmem için talimat verip vermediğini merak ettim.

Pek de hayırsever olmayan bir şekilde, Mark'ın şoföre içeri girdiğimden emin olmasını söyleyip söylemediğini merak ettim.

Mark'ın nişanlısı ve itaatkârı olarak ilk kez karşıtıındaydım ve bir ay önceki provamızdan alnımın akıyla çıkmaya kararlıyım. Sürünmek kadar basit bir şeyin beni alt üst etmesine izin vermeyecektim; sadece onun kucağında oturmaktan paniğe kapılmayacaktım.

Yaklaştığımda uzun cam kapılar otomatik olarak açıldı ve gözlerim merdivenlere, asansöre ve ön masanın hemen arkasındaki daha küçük kapiya kayarak yüksek alana adım attım. Dışarıdaki aynı pembe ve mor parıltı burada daha yumuşaktı, bastırılmış bir altınla tamamlanıyordu

Stratejik olarak yerleştirilmiş aplik ve sarkıtlardan gelen ışık. Kapıları açan iki çalışan ve resepsiyonun arkasındaki görevli dışında lobideki tek kişi bendim.

Tereddütle masaya doğru yürüdüm, tam olarak ne söyleyeceğimden emin değildim. Bir tür seks kulübü görgü kuralları var mıydı? Geçici bir üyelik ayarlamam gerekir miydi? Normal bir toplantı gibi davranabilir miydim? *Evet, merhaba. Buraya sahibiyle görüşmeye geldim. Ben onun nişanlıyım, beni tanıyor mu?*

Ama kadın -yine siyah giyimli, kalem etekli ve deri korseli, kravatlı ipek bir bluz giymişti- ben öne çıkarken bana gülümsedi.

"Bayan Laurence," dedi sıcak bir sesle. "Biz de sizi bekliyorduk."

Elbette tüm ayarlamaları Mark yapacaktı. Birlikte olmadığımız zamanlarda beni düşündüğünü bilmek garip bir duyguydu, neredeyse bir heyecan gibiydi. Devam eden kink eğitimim hakkında bana e-posta gönderdiğinde, özellikle de bu e-postalar gece geç saatlerde geldiğinde aynı hissi yaşadım. Onu Billionaire's Row'daki çatı katında yatağında, elinde telefonu ve beni düşünürken hayal ediyordum.

Onu burada, diğer insanların oyunlarını izlerken, düşüncelerinin takas ettiği müstakbel karısına kaydığını hayal ettim.

Bu heyecan tehlikeli bir şeydi. Görmezden gelmek zorundaydım.

"Beni takip ederseniz," dedi kadın. Soluk altın sarısı bir teni ve ensesinde düzgün bir topuz haline getirilmiş gür siyah saçları vardı. "Ceketinizi bırakmak isterseniz şurada vestiyerimiz var."

Masanın arkasındaki dar kapı açıldı ve başka bir çalışan dışarı çıktı, ellerini uzatarak ceketimi çıkarmama yardım etti. Sadece bir an tereddüt ettim - nasıl olsa bir noktada çıkarmam gerekecekti. Artık dar kıyafetimi ortaya çıkarmaktan çekinmenin bir anlamı yoktu.

Ama genç adam paltomu bedenimden sıyrıp çıkardığında ve lobinin serin havası omuzlarıma ve kalçalarıma değdiğinde, öz-bilinç demirden yapılmış bir pelerin gibi beni içine çekti. Bu geceki gardırobumu Mark seçmişti, bu yüzden onun hoşuna gideceğini biliyordum, ama içerdiği cinsel vaadi inkâr etmek mümkün değildi: beyaz ipektan kısa bir elbise, ince askıları ve önden aşağı doğru inen bir sıra kumaş kaplı düğmesi vardı.

Kolayca çözülebilirim, diyordu ona bakan herkese. Yukarı kaldırılabilirim, aşağı çekilebilirim, koparılabilirim.

Ve yine de beyaz... özellikle de elbiseyle birlikte gönderdiği işlemeli beyaz babetler ve nişan yüzüğümü takmam için verdiği çok net talimatlarla neredeyse gelinlik gibiydi. Sanırım Mark'ın amacı *gelinlikti*.

Ama Mark'ın çalışanlarından hiçbiri benim zar zor örtünen vücuduma ikinci bir bakış atmadı ve ben de beyaz bir geceliğin bu cam kutunun içindeki herhangi birinin giydiği en az skandal olan şey olduğunu tahmin ettim.

Artık Mark'ın dünyasındaydım, onun krallığındaydım ve görünüşe göre kraliçesi ben olacaktım. Öyle görünmem gerekiyordu.

Yüzen metal merdivenleri tırmanarak ikinci kata çıktık ve burada bir başka cam kapıdan geçerek koridora girdik. Lobi tamamen sessiz olmasına rağmen burada müzik çalıyordu, yavaş, elektronik bir nabız. Daha fazla cam kapıdan geçtik, bazıları buzlu, bazıları opaktı ve sonra pencereler açıldı. Pencereler bazı odalara açılıyordu ve bazıları gülüp içen insanlarla doluydu, bazıları ise çok daha fazlasını yapan insanlarla...

Bir adam bir kadını bir bankın üzerine yatırmış ve arkasına bir kürek sallıyordu. Kadın hıçkırıyordu; adam gülümsüyordu. Ve kadın elini bacaklarının arasına koymuş, tanık olmak için içimi ısıtan bir çaresizlikle kendini tatmin ediyordu.

Gözlerimi kaçırdım, yüzüm yanıyordu. Neyse ki rehberim ö n ü m d e y d i ve fark etmemiş gibi görünüyordu. Belki de yıllarca durumsal farkındalık, dövüş sanatları ve sosyal bir casus olmaktan kaynaklanıyordu ama pencerelere bakmaktan kendimi alamıyordum. İçerideki insanlara, çıplak ya da giyinik, kıvranan ya da bankların etrafında dolaşan, her türlü eşleşme ve paylaşım.

Katolik dogmasının cinsellikle ilgili kısımları beni hiç meşgul etmemişti; rahibe olmayı planlamıştım, bu yüzden doğru ve yanlışların hiçbiri benim için geçerli olmayacaktı zaten. Ama bu gece pencereden gördüğüm bazı şeyler nefes alışımı hızlandırdı. Şehvetin karnımın derinliklerinde tekmelenmesine neden oldu.

Bir kadın, bir bardaktan kehribar rengi bir şey içerken başka bir kadının yüzüne biniyor. İki adam, siki bir kafese hapsolmuş ve yayılmış ayaklarının arasından yere uzun, inci gibi iplikler halinde meni sızdıran başka bir adamla sırayla sevişiyordu. Rahatsız edici ama çok seksi bir alaycılıkla izlerken bir adamın emriyle sikişen bir grup insan.

Kilisemin seks ve arzu hakkında söyledikleriyle uyuşmayan şeyler hayal ettiğimi biliyordum - elbette biliyordum -. Bazen başka kızları gördüğümde aklıma gelen görüntüler, dürtüler, düşünceler olduğunu biliyordum. Eğer bunları itiraf etseydim, günah çıkaran papazımın bana yanlış olduğunu söyleyeceği şeyler.

Bu yüzden onları hiç itiraf etmedim -çünkü önemli değillerdi- çünkü rahibe olacaktım.

Ama şimdi ne olacak?

Ya şimdi rahibe olamayacaksam... ya da en azından Mortimer'ın feshi hak ettiğimi düşünmesine yetecek kadar uzun süre hizmet edene kadar rahibe olmayacaksam? Müstakbel kocam pencereleri bunlarla dolu bir yere sahipken ne olacaktı? Ve sadece kadınların bir arada olması değil, çiğ seks, bunun özgürlüğü, herkesin herkesle birlikte olması, kürekler, kırbaçlar ve sıcak balmumu ve sert meme uçları ve açılmış bacaklarıyla acı içinde kıvranan insanlar, sanki acı her şeymiş gibi, her şey.

Koridordan çıkıp uzaktaki başka bir cam kapıya doğru ilerlediğimizde kızarmış ve sarsılmıştım. Ötesinde ışıklar dans ediyor ve zıplıyordu ve çalışan kapıyı açtığında ses içeri doldu, kalın ve titreşimli ve uğultulu. Sikişmek yerine dans etmek için müzik.

"Bu taraftan," diye seslendi ve beni mekânın çevresini saran bir balkona götürdü. Altımızdaki dans pisti bir kalp gibi atıyor, bedenler kalkıyor, dalıyor, hep birlikte hareket ediyordu. Üstümüzde, yine balkonlarla çevrili iki kat daha vardı. Daha fazla pencere seçebildiğimi düşündüm - daha fazla özel oda, bunlar aşağıdaki gürültülü partiye bakıyordu.

Burada artık oda yoktu, daha ziyade boşluğa açılan köşeler vardı, çoğu pelüş, yarım daire şeklinde kabinlerle doluydu, ancak bazıları operadaki gibi sıra sıra sandalyelerle doluydu. Bir köşe diğerlerinden daha büyüktü ve orada onu gördüm.

Tahta benzeyen siyah deri bir koltukta oturan Mark'ın etrafında tanımadığım dört ya da beş kişi vardı.

Rehberimi takip ettim, ellerim titriyor ve midem bulanıyordu, tıpkı bir hakemin antrenman maçında rakibimle aramda elini kaldırmasından hemen önce olduğu gibi. Sanki tek bir ezici an için, herhangi bir şey hakkında bildiğim her şeyi unutmuştum ve yeniden tam bir acemiydim.

Sonra Mark bana baktı ve gözlerimle buluştu ve her şey durdu. Titremeler, sinirler, ensemdeki tetikte bekleyen karıncalanma, Bana sürekli yeni bir yerde, tehlikeli bir yerde olduğumu ve yapmam gereken bir iş olduğunu hatırlatıyordu.

Dikkatimi üzerine çekmişti ve aklımın bir köşesinde bunun iyi bir şey olmadığını biliyordum. Onun yanındayken her zamankinden daha temkinli ve dikkatli olmam gerekiyordu ama şu anda onu kendi alanında ilk kez gördüğüm için elimden bir şey gelmiyordu. Bir kurban gibi onun karanlık tahtına götürülüyordum.

Mark Trevena geçtiği her yerin sahibiymiş gibi görünüyordu: pis bir dojo'da çıplak ayakları ve elinde lastik bir bıçakla beni takip ediyor; bir çatı partisinde dans ediyor; çatı katında kolları kıvrılmış gömlek giyiyordu. Nerede olursa olsun tam bir kontrol ve hakimiyet yayıyordu.

Ama burada? Burada, kendisi için kurduğu dünyada?

Bu, kulübündeki bir patronun, krallığındaki bir kralın ötesindeydi. Bu daha çok yeraltı dünyasında tahtına yayılmış, ısıltılı gözleriyle kendisine getirilen haraçları değerlendiren bir gölge tanrı gibiydi. Alan onunla eşleşiyor, onu yansıtıyor, onun adına konuşuyordu. Bu onun iradesinin bir uzantısıydı ve ben onun köşesine doğru yürürken bunu hissedebiliyordum; müziğin nabzı atıyor, camlar ve ışıklar her şeyi baş döndürücü bir rüyaya dönüştürüyordu. O her şeyin merkezindeydi, misafirlerinin üzerindeydi ve hepsinin onunla ilgilenmesini izliyordu.

O, tüm gecenin üzerinde döndüğü odak noktasıydı. Diğer köşelerdeki insanların onu izleyişi, insanların dans pistinden başlarını kaldırıp bakışı, sanki herkes onun için sahneye çıkıyormuş gibiydi. Onu etkilemeyi umuyorlardı.

Koltuğunun önünde durduk ve saygıyla gözlerimi indirmeden önce kendime köşenin hızlı bir kataloğunu çıkarma izni verdim. Mark'ın üzerinde siyah gömlek, yelek ve kravattan oluşan siyah bir takım elbise vardı. Altın sarısı saçları ve sandalyesinde sıkılmış bir şekilde arkasına yaslanışıyla tam bir düşmüş melek gibi görünüyordu.

Yanında koyu kahverengi tenli, kırpılmış saçları olan, parlak ve kırmızı bir elbise giymiş bir kadın vardı. Oturuşuyla bana Mark'ı hatırlatıyordu; dirseğini kolsuz sandalyesinin arkasına dayamış, kaşlarını narin bir hilal şeklinde kavislendirerek arkasına yaslanmıştı. Yanında solgun, siyah saçlı, mavi takım elbiseli bir kadın vardı ve yüzünde beni tedirgin eden dikkatli bir ifade vardı.

Mark'ın diğer tarafında iki adam oturuyordu; biri kolsuz bir sandalyede siyah bir smokin giymiş, diğeri ise deri pantolon giymiş ve başka bir şey giymemiş, Mark'ın yanında yere diz çökmüştü. Her iki adam da koyu zeytin tenliydi ve oturan adamın çenesi kesikti ve saçları omuz hizasındaydı.

Beşinci adam, geniş omuzları ve parıldayan gözleri dışında pek bir şey göremeyeceğim kadar geride, gölgelerin arasında oturuyordu.

"Ah, gelinim," dedi Mark. "Onu bana getirdiğiniz için teşekkür ederim, Bayan. Lim."

"Elbette Bay Trevena," dedi keskin bir sesle. "Başka bir şey var mı?"

"Sanırım ihtiyaçlarımız şimdilik karşılandı, teşekkür ederim." Göremesem de gözlerini üzerimde hissedebiliyordum.

Bayan Lim yanımdan ayrıldı ve Mark'ın parmaklarını sandalyesinin kolundan kaldırdığını gördüm. Ne istediğini biliyordum; bu gece ve performansım hakkında e-posta alışverişinde bulunmuştuk. Diz çökecektim; bir soru sorulmadıkça sessiz kalacaktım. Ona *efendim* ya da *Bay Trevena* diyecektim. Bana dokunabilirdi ve ben zaten yumuşak ve sert sınırlarımın bir listesini göndermişim, bu yüzden bana nasıl dokunursa dokunsun zaten kabul ettiğim bir şey olacaktı.

Düşündüğüm kadar katı sınırlarım yoktu. Bundan ne çıkaracağımı bilmiyordum.

Hyssop, siyah elbise ayakkabılarının önünde diz çökerken kendime hatırlattım. *Hyssop*. Bunu her an durdurabilirdim ama yapmayacağımı zaten biliyordum. Bu, hikâyemizi satmak için çok önemliydi; benim, itaatkâr bir eşe dönüşmüş bir finans prensesi olduğum imajı. Ve *Isolde Laurence*'in -siyah kuşaklı, mükemmel öğrenci, dindar Katolik- bu zaman çizelgesine indirgenmesi beni rahatsız etse bile, bunun kararlarımla ilgili hiçbir şeyi değiştirmesine izin vermezdim.

Dünya benim hakkımda nasıl bir izlenime sahip olursa olsun, istediğimi elde etmek için bunu onlara karşı kullanacaktım. Beni zayıf, ahlaksız, önemsiz, başkasının kontrolü altında görüyorlarsa... yapmam gereken şey için çok daha iyiydi.

"Çok güzel," dedi Mark'ın yanındaki kadın hayranlıkla. "Eğer gençse."

"Onları bu kadar taze ve eğitimsiz sevdiğini bilmiyordum Mark," dedi ilkinin yanındaki takım elbiseli kadın. "Sen her zaman daha tecrübeli tipleri tercih etmişsindir. Senin zevklerine ayak uydurabilenleri..."

Mark öne uzandı ve sarı saçlarımdan bir tutamı kulağımın arkasına sıkıştırdı. Gözlerimi aşağıda tuttum-Mark'ın kendisi de göz temasını tercih ederdi.

İtaatkârlar, demişti, ama diğer Dominantların yanında gözlerimi yerde tutmam kibarlık olurdu - ta ki çenemi tutup yüzümü kendine doğru kaldırına kadar. Yanıp sönen ışıklar ve dans eden gölgeler arasında gözlerinin mavi mi siyah mı olduğunu anlamak imkânsızdı. "Andrea bana ayak uyduramayacağını düşünüyor, sevgilim. Sence bu doğru mu?"

Tüm bunlar bir yalanken aramızdaki gerçek ne olabilirdi ki? "Hayır, efendim."

"Sanırım haklısın. Ve eğlencenin yarısı sana zevklerimi teker teker göstermek olacak. Bana istediğim gibi hizmet etmen için seni eğitmek," dedi Mark. Hâlâ yüzümü inceliyor, boğazımı ve köprücük kemiklerimi incelemek için çenemi daha da kaldırıyordu. Sanki orada bir tasmanın nasıl görüneceğini merak ediyordu. "Öyle değil mi Ash?"

Gölgelerden bir onay sesi geldi.

Mark, "Ash'in gençken kendine ait bir itaatkârı vardı, ancak bunu söyleyecek kadar bildiğini sanmıyorum," diye açıkladı.

"Bir adı olmasına gerek yoktu," dedi Ash adındaki adam. Sesi derin ve güçlüydü. "*Biz ona sadece biz dedik.*"

"Hmm," dedi Mark, başparmağını çenemde gezdirerek, müzayedede yeni alınmış bir vazoyu eşleyen yeni bir alıcı gibi. "Peki şimdi buna ne diyorsun? Yoksa şu eski başkan yardımcısının torununa olan tutkuna mı?"

Gölgelerden bir kahkaha. "Umutsuz."

Mark yüzümü serbest bırakırken arkamızdaki müzik değişti. O bıraktığı anda yüzümü tekrar aşağı eğdim ve başparmağını parmak uçlarının üzerinde gezdirdi. Anlaştığımız gibi, bu bizim için *iyi bir* işaretti.

Avucunun ortasındaki başparmak *beni izle demekti*. Başparmak ve işaret parmağını birbirine bastırması ise *dur* anlamına geliyordu. Beklemediğimiz kulüp görgü kurallarında bana rehberlik etmesinin ince bir yolu vardı.

Mark'ın dikilmiş ayakları arasında durup takım elbise pantolonunun ok gibi düz paçalarının ayakkabıllarının üst kısımlarında titreyişini izlerken sohbet kulüp dedikodularına döndü. Zemin cilalı betonu ama orada diz çökmenin verdiği acı beni rahatsız etmiyordu. Diz çökmek, kendi başıma bedensel cezaya en çok yaklaştığım andı, dayanabildiğim sürece sert bir yüzeyde diz çökmüştüm ve rahatsızlığı kucaklamak için çok fazla pratik yapmıştım. Elbisemin içinde, kollarım ve göğüslerimin üst kısımlarıyla birlikte uyluklarımın büyük bir kısmı açıkta olduğu için serindi ve bir süre sonra tüylerimin diken diken olduğunu hissettim. Yerdeki diğer itaatkârın, gömleksiz adamın nasıl olduğunu merak ettim ama bakışlarımı kaydırmaya çalıştığımda

Başımı kıpırdatmadan yan döndüğümde sadece deri kaplı kalçasını görebiliyordum. Titriyor ya da başka bir şey yapıyor gibi görünmüyordu. Belki de bu, denizaltıların şikâyet etmeden katlanmaları beklenen başka bir şeydi.

Sonra hiçbir uyarıda bulunmadan, tıpkı Mark'ın çatı katında olduğu gibi beni aldı ve kucağına oturttu. Yanındaki adamla uluslararası üyelik başvurularındaki artış hakkında yaptığı sohbeti hiç kaçırmadı ve başka kimse de tepki vermiyor gibiydi. Düz giysili ayaklarım kalın deri kolçağın diğer tarafında sallanıyordu; gözlerim kucağımda, onun mutluluk veren sıcak göğsüne yaslanmıştım. Güçlü bir kolu beni sarmıştı, o da sıcaktı ve boştaki eli konuşurken dizimde boş daireler çiziyordu.

Geçen seferki gibi, şaşırtıcı derecede hoştu. O hipnotik, yağmur gibi koku. Sert vücudu, nefes alırken göğsünün bana doğru hareket etmesi. Ve bu sefer diğer Dominantlarla ileri geri mırıldanırken kulağıma çarpan sesinin gürültüsünü duyabiliyordum.

Ve bu gece burada Mark'la birlikte, Mortimer'ın bu nişan için neden bu kadar istekli olduğunu anladım. Diğer üyeler ve diğer potansiyel üyeler hakkında konuşurlarken kimse bana zerre kadar aldırış etmedi. Andrea ve Mark'ın yanındaki kadın Lyonesse'de çalışıyorlardı, anladığım kadarıyla; diz çökmüş itaatkârın yanındaki adam da müdavimlerinden biriydi. Tüm bunlar olurken neredeyse hiç konuşmayan gölgeler içindeki adam da aynı şekilde. Mark'ın bazı cevaplardan kaçındığını ya da sorularının açısını bir şeylerin etrafından dolanacak kadar değiştirdiğini hissedebiliyordum ama nedenini söyleyecek kadar tartıştıkları insanlar ya da durumlar hakkında yeterince bilgim yoktu.

Zaten bunların amcamın duymaya can atacağı bilgiler olduğunu biliyordum; bunlar iyi halli insanların partilerinden getirilen kırıntılar değil, günahlarının en karanlık köşelerinden getirilen tepeler ve dağlar olacaktı.

Barda martini üstüne martini içen ve sözlerini fazla gevşek kullanan Bulgar ataşe.

Oscar ödüllü aktör, ancak karısının bir başkası tarafından tecavüze uğramasını izledikten sonra orgazm olabiliyordu.

Averna'dan yılda dört kez gelip metresinin onu kafese kapatmasını sağlayan prenses.

Büyük kilise papazı. Sosyete. Milyarderler ve neredeyse milyarderler ve eski milyarderler.

Ve bu sıradan bir konuşmaydı. Mark'ın aslında ne tür bilgileri yakın ve güvende tuttuğunu hayal bile edemezdin.

Onlar konuşurken, Mark'ın bacağımdaki eli, dizimin iç kısmını okşayana kadar dolaşmaya, sürüklenmeye devam etti. Elektrik uyluğumdan yukarı sıçradı - gıdıklanma gibi bir şey, bir heyecan gibi, ama bu da ardında sıcaklık bıraktı. Parmakları uyluğumun alt kısmından daha yukarıya hiç çıkmadı ama sanki orada kaldıkça nedenini daha çok merak etmeye başladım. Sert ve yumuşak sınırlar üzerine e-posta alışverişimiz sırasında, Mark'ın halka açık gösteri ve performans amacıyla vulvama, ayrıca arka tarafıma ve göğüslerime dokunabileceğini söylemiştim. Hatta toplum içinde tamamen çıplak olmayı bile kabul etmiştim, ancak bunun için zamana ihtiyacım olabileceğini de belirtmiştim.

Kendime bu kadar çok şeyi kabul ettiğimi söylemiştim çünkü hikâyemizi Lyonesse sakinlerine satmaktan daha fazlasını yapmam gerekiyordu; sonunda Mark'ın da bağlılığını kazanmam gerekecekti. Sevgisini olmasa bile saygısını. Ancak o zaman amcamın Lyonesse'den istediği her şeye erişebileceğime güvenebilirdim.

Ancak dürüst gerçek şuydu ki, bu listeyi limit limit incelemek, karate okulunda yeni bir silahla geçirilen ilk gün gibiydi. Bu bir sözdü.

-Aslında pek çok vaat, kendimi onlara karşı sınamam için beni çağırıyordu. Farklı bir bağlamda zaten özlemini çektiğim şeyler olan vaatler.

Ödüller. Cezalar.

Elbette her şey farklı olacaktı, Tanrı'nın sevgisinden ziyade gelecekteki kocam için acı çekecektim, ama yine de beni çağırıyordu.

Her neyse, bu gece dizimi okşamaktan daha fazlasını yapmasını bekliyordum. Dizimin içini, tekrar tekrar, yavaş yavaş okşaması, meme uçlarımda elbisemin altında gerilmesine neden oldu. Klitorisim ani tekmelerle kabardı ve merkezinde klitorisimin olduğu yarı çılgın fanteziler icat etmeye başladım.

Külotumu okşadı. Serbest eli külotumun ağrını kenara çekerken oynadı.

Bana önceden elbisemin altına bir şey giymememi söylediği ve sonra geceyi ıslak, açıkta duran seksimi okşayarak geçirdiği fanteziler.

Gözlerimi kapattım. Bana neler oluyordu? Altı ay önce babamın Mark gibi bir adamın partiye gelmesine izin verdiğine inanamıyordum ve şimdi burada bir fahişe gibi muamele görmek için sessizce ağlıyordum.

Mark mıydı? Bir şekilde bunu istememi o mu sağladı?

Yoksa hep böyle miydim?

Dizlerim bir şekilde daha da ayrılmış, elbisemin etekleri kalçalarımın aşağıya düşmüştü. Artık isteyen herkes külotumu görebilirdi ama umurumda değildi. Mark'ın bana daha fazla dokunabileceğini bilmesini istiyordum. Eğer isterse. Eğer bunun illüzyonumuz için iyi olacağını düşünürse.

Klitorisimi bacaklarımın arasında atan bir kalp gibi hissettiğim için değil. Hiçbir şey olmamış gibi bacağımı okşamaya ve diğerleriyle konuşmaya devam ederken göğsüne doğru yumuşak bir şekilde nefes aldığım için değil.

Dans pistindeki DJ gece yarısı için geri sayımı başlatana ve Mark altımda yer değiştirene kadar, popomun yutkunmama yetecek kadar uzun süre kalın bir ereksiyona yaslandığını fark etmedim.

Sınırlarım konusunda oral, vajinal ve anal seksi boş bırakmıştım, *evet* ya da *hayır diye* işaretlememiştim, hiçbir şey işaretlememiştim. *Evet* demek başka bir Isolde'ye, parmağında hanımeli yüzüğü olmayan bir Isolde'ye veda etmek gibi hissettirecekti. Ama *hayır* demek aptalcaydı; Mark'la evlenip onun güvenini kazanmak için elimden gelen her şeyi yapmamak yarım bir fedakârlıktan daha kötüydü. Boşa gitmiş bir fedakârlık olurdu.

Ve şimdi burada onun kucağındaydım, sert aleti bana bastırıyordu.

Evet'i işaretlemiş olsaydım, beni kucağına çevirebilir, pantolonunun düğmelerini açabilir ve-

Geri sayım ona ulaştığında Mark beni kollarına alarak ayağa kalktı ve beni onun önünde ayağa kaldırdı. Uzun boylu, takım elbiseli ve yakasında bayrak iğnesi olan başka bir adam bizim köşeye doğru koşuyordu ve aşağıdaki dans pistinin hareketli ışıkları yüzünü iyice görmeyi zorlaştırsa da bir şekilde tanıdık geliyordu. Bina tezahüratlar ve *Mutlu* Yıllar sesleriyle inlerken gölgelerdeki sessiz konuğa ulaştı ve konuk onu ağzına çekip tutkuyla öptü.

Tekrar Mark'a baktım, yüzünde çözemediğim bir ifadeyle bana bakıyordu. Ağzım onun için açılana kadar başparmağını alt dudağıma bastırdı ve sonra gözlerinin ışıltısıyla eğildi ve başparmağını aramızda bırakarak ağzını benimkine dayadı.

Dudakları sıcak ve sertti, nefesi naneli ve serindi ve başparmağındaki bir şey çok talepkârdı, neredeyse duygusuzdu ve bundan nefret etmeliydim, bundan nefret etmeliydim-

Ucunu yaladım, temiz tenin ve bir miktar viskinin tadını aldım ve keskin bir nefes aldı. Ve sonra, sanki bir duvarı yıkmışım gibi

Diğer eli beni sabit tutmak için saçlarıma gömüldü ve dilini ağzıma bastırdı.

Dillerimiz sıyrıldı, titreşti, kaynaştı ve ona karşı nefes nefese kaldım, ellerim kendimi dik tutmak için ceketinin yakalarına geldi, çünkü dizlerim yumuşuyordu.

İlk öpücüğüm.

Mark ağzımda sakladığım her sırrı istiyor gibiydi ve onları acımasızca aradı. Dili okşuyor, arıyor ve kötülük yapıyordu. Saçlarımdaki eli amansızdı ve başparmağı hâlâ ağzımı kullanması için açık tutuyordu.

Saçımı en ufak bir şekilde çekti ve bu acıydı ve sahiplenmeydi ve çıplak, keskin bir saniye için tüm dünyadaki her şey anlam kazandı.

Sonra ellerini bıraktı ve dudaklarını yalayarak geri çekildi. Göğsünün hızla kabardığını ve gözlerindeki temkinli bakışı görmek beni memnun etmişti.

Şimdi kendinden şüphe ediyordu. Onu şaşırtmışım. Belki de bu oyunu onunla oynayabilirdim. Belki de kazanabilirdim.

Konuştuğunda, sesi tezahüratlar ve müzik yüzünden zar zor duyuluyordu. "Mutlu Yıllar, Isolde."

"S "Mary Alice, bir sorum var."

Eğitim henüz bitmiş, diğer öğrenciler sokak kıyafetlerini giymek üzere arka odalara yönelmişti. Öğrenciler Orta yaşlı rahibe, bir rafın üzerine rattan bastonları yerleştirdiği yerden bana baktı.

"Evet, Bayan Laurence?"

Kıpırdanmadım ya da gözlerimi kaçırmadım; Mortimer on altı yaşına geldiğimde bu iki alışkanlığı bana öğretmişti. Gerçek gerginlik ya da zayıflık asla kazara ortaya çıkmamalıydı, bana defalarca söylemişti. Herhangi bir duygu ihaneti kasıtlı olmalı, yanlış yönlendirme eylemi olmalıydı. Bu şekilde tüm konuşmaların lehimize döndüğünden emin olurduk.

Konuşmanın benim lehime ilerlemesine ihtiyacım yoktu ama en çok da Rahibe Mary Alice'in sormak üzere olduğum şeyi korkaklıktan sorduğumu düşünmesini istemiyordum.

"Seninle seks hakkında konuşmak istiyorum," dedim ve eli kaldırmakta olduğu bastonun üzerinde durakladı. Onu şaşırtmıştım.

Uzun bir süre sonra, "Ofise gidelim," dedi. Başımı salladım, bunun mahremiyet için olduğunu biliyordum. Dersler gece için bitmişti ama insanlar kümeler ve dalgalar halinde ayrılıyor, ders sonrası sohbetlerine dalıyor ya da otobüsleri yaklaşıma kadar bekliyorlardı ve burası küçük bir alandı. Kulak misafiri olma ihtimali yüksekti.

Ancak ofise girdiğimizde, kapı kapalıyken ve biz eski metal masanın iki yanına yerleşmişken, Rahibe Mary Alice tozlu bir şişe ve ardından daha az tozlu iki bardak çıkardı. Ofise gelmemizin asıl nedeninin bu olabileceğinden şüphelenmiştim ama yine de itiraz etmedim.

Masanın üzerinde duran altın renkli bir bardağı bana doğru itti. Koklamak için yaklaştırdığımda gözlerimi yaşarttı.

Hiç de hoş olmayan uzun bir içki içtikten sonra tekrar konuştu. "Bu senin nişanıyla ilgili."

Başımı salladım. Böyle bir şeyi ondan ya da Rahibe Grace'den saklayamazdım, hele ki bu Manhattan'dan ayrılmam anlamına geliyorsa, ama kız kardeşler ve Mortimer Amca zaten çok sıkı fıkıydılar ve annemin ölümünden beri de öyleydiler. Bunun Mortimer ülke dışındayken bana göz kulak olmalarıyla ilgili olduğunu düşünmüştüm hep, çünkü kimse babama fiziksel sağlığım dışında bir konuda güvenmiyordu.

Bardağa baktım, ne sormak istediğimi biliyordum ama yine de zorlanıyordum. Mortimer'la ya da günah çıkarma papazımla bu konuyu konuşma fikrine katlanamıyordum ve gerçek bir kız kardeşle konuşmak daha mantıklıydı, zaten benim istediğim hayatı yaşayan biriyle.

"Evleneceğimi hiç düşünmemiştim," diye başladım, gözlerim bardağın içinde dalgalanan likördeydi. "Ama şimdi olacağım. Bunu ben seçmedim. Kendim için. Ama neden önemli olduğunu anladıktan sonra kabul ettim. Yani istediğim bu değildi, ama eğer bunu yaparsam, o zaman doğru olanı yapacağım. Bu mantıklı mı?"

Rahibe Mary Alice, "Amcan bunu yaparsan kiliseye muazzam bir armağan olacağını söylüyor," dedi. "Kilise için muazzam bir hediye olacaksın."

Mortimer Amca'nın kilisede *ne iş* yaptığını pek konuşmazdık, hatta hiç konuşmazdık. Bir kardinal, evet, ve bir iş bitirici. Ama o bundan daha karmaşık bir şeydi. İronik bir şekilde, eğer onun gerçek işini tarif etmem gerekseydi, CIA'in yaptığına çok yakın bir şey olacağını düşünürdüm. Mark'ın eskiden yaptığı şey.

Bilgi bulundu. Harekete geçildi.

Gerekli bir iş. Ve ben de gerekli bir varlık olurdum.

"Bu evliliğin ne kadar gerçek olacağına karar vermem gerekiyor," dedim düz ve tarafsız konuşmaya çalışarak. "Mortimer Amca ne olursa olsun benim için hâlâ bir fesih belgesi düzenleyebileceğini söylüyor, yani... zifaf... evliliğin sona ermesine engel değil."

Rahibe Mary Alice, "Daha sonra yemin etmenize de gerek yok," diye ekledi. "Papa'nın kendisi de fiziksel bekâret eksikliğinin kız kardeşlik isteyen hiç kimse için bir sorun teşkil etmediğini söylemiştir."

"Doğru," dedim. Bunu biliyordum ama tekrar duymak güven vericiydi. Mark'tan sonra hâlâ rahibe olabilirdim. Bir yudum aldım ve sonra yüzümü buruşturdum. Çok sık içki içmezdim - hidrasyonu ve dolayısıyla antrenmanı bozardı ve sosyal durumlarda mümkün olduğunca keskin olmayı tercih ederdim - ama içtiğimde, daha çok bir kadeh şampanya çizgisinde olurdu. Eski benzin tadında bir şey değil.

Orta yaşlı rahibe bardağını iki eliyle kavradı, alt kısmı özenle bağlanmış siyah kemerinin düğümüne dayanıyordu. "Sanırım bunu duymaya ihtiyacın var, bu yüzden açık konuşacağım. Vücudunuz bir araç. Her yönden. Şimdi onu kullanmaya çağırılıyorsun, Ruth gibi, Esther gibi. Tamar gibi. Tanrı'nın sizi çağırdığı yer burasıdır ve bu yüzden kendinizi bu çağrıya tamamen feda etmelisiniz. Onun isteğinin yerine gelmesi için kendinizi tamamen verin."

Fedakarlık. O kelime. İlk öğrendiğimden beri değerli bulduğum, annemin ölümünden sonra daha da değerli hale gelen bir sözcük. Onda güzel bir şey vardı, açıklığıyla çok çarpıcıydı.

Ama...

"Ya bu bir fedakârlık gibi hissettirmiyorsa?" Fısıltıyla sordum ve kız kardeşin sabit bakışlarıyla karşılaştım. Yavaşça göz kırpması bana ne demek istediğimi anladığını gösterdi. "Ya bir sunağın üzerine bir şey koymak gibi hissettirmiyorsa?"

Yılbaşı gecesini, Mark'ın kucağında olmayı düşündüm. Başparmağını alt dudağıma dayayıp beni ağzını açmam için tuttuğunu. "Ya ben... istersem?"

İşte. İtiraf etmiştim. İstiyordum. Mark'la seks yapmak istiyordum, hem de bilgi toplama konusunda beni daha iyi yapacağı ya da Kilise'ye yardım etmek için onun kulübünden yararlanacağım için değil, ısıltılı gözleri ve büyük elleri olduğu ve bazen *seni istedim* gibi şeyler söylediği için.

Rahibe Mary Alice son burbonunu da içti ve bardağı masanın üzerine koydu. "Size seks hakkında pek bir şey söyleyemem. Hiç yapmadım ve yapmak da istemedim. Ama *dövüşmek...*" Nefes verdi, gözleri bir anlığına kapandı. "Bunu seviyorum. Her zaman sevdim."

Gözlerini tekrar açtı. "Söyle bana Isolde. Dövüşmeyi sevmek beni bu konuda daha iyi mi yoksa daha kötü mü yapıyor?"

Onu sadece birkaç kez dövüşürken görmüştüm ama aldatıcı derecede güçlü ve hızlıydı, zayıflıkları bulma içgüdüğü vardı. "Daha iyi mi?" Ben teklif ettim.

"Evliliğinizde durumun farklı olacağını mı düşünüyorsunuz? Seksi bir gereklilik, tarafsız bir işlem olarak sunmanın, onu tüm kalbinizle arzulamanızla aynı etkiyi yaratacağını mı? Mark Trevena hakkında çok şey duydum; onu o gün seninle tartışırken gördüm. Birinin gözlerini kapatıp İngiltere'yi düşünmesi onu kandırmayacaktır, hatta bununla ilgileneceğini bile söyleyebilirim. Bence bu anlaşmanın herhangi bir faydası olacaksa, bu tam olarak siz istediğiniz *için* olacaktır. Ya da en azından bir kısmını. Bu sizi temize çıkarır mı?"

"Ama bunun beni Tanrı'nın gözünde akladığını mı düşünüyorsun?" Sessizce sordum, gözlerim tekrar burbona dikilmişti. "Bu beni vefasız yapmaz mı? Ya da ona karşı tutarsız?"

Sonra Rahibe Mary Alice hiç yapmadığı bir şey yaptı.

Yumuşadı.

"Çocuğum. Eğer Tanrı bizim kararsız olmamızı istemeseydi, on yedi ile yirmi yedi yaş arasını yaratmazdı. Şu anda hissettiklerin seni bir yıl önce düşündüğün kişiden daha az biri yapmaz; sadece bir yıl sonra olman gereken kişiye yaklaştığın anlamına gelir. Bundan beş yıl sonra."

Sonra bana keskin bir gülümseme verdi. "Ve Tanrımız seni ejderhayla savaşmak için tam da bu işe uygun kılıç olmadan göndermez."

Ve o gece Mark'a sınırlarımın güncellenmiş bir listesini e-posta ile gönderdim, tüm farklı seks türlerinin yanında *evet, evet, evet* işaretleri vardı.

TO yaz Lyonesse'de bir kulüp yıldönümü kutlaması yapılacaktı ve beklenti Mark'ın yeni, gizemli itaatkârıyla herkesin önünde sahneye çıkmasıydı.

Çatı katındaki ikinci provamız sırasında bana "Kısa ve kolay bir şey," dedi. Yılbaşı gecesinden beri birbirimizi ilk kez görüyorduk.

Gözleri pencerelerinin hemen ötesindeki Central Park'ın karlı genişliğindeydi. "Daha fazlasına ihtiyaçları yok."

"Kulüpte sık sık halka açık sahneler yapıyor musunuz?" diye sordum. Samimi bir soruydu -bilmeme imkân yoktu- ama cevabı beklerken göğsümde keskin bir kanca vardı.

Önemli olmaması gereken bir cevaptı, tahmin edebileceğimden oldukça emin olduğum bir cevaptı, çünkü Lyonesse gibi bir yeri inşa eden birinin orada kendini şımartmadığını gerçekten hayal etmiş miydim? Orayı tam anlamıyla kullanmadığını?

Diğer alternatifi, onun nelerden hoşlandığı hakkında hiçbir şey bilmeyen ve onunla evlenmeye bile neredeyse hiç istekli olmayan bir nişanlı iken?

O sırada dönüp bana baktı, karla örtülü Manhattan'ın çerçevelediği gözleri gri kış ışığında parlak bir maviydi. "İstiyorum," dedi sakın bir sesle.

"Ve bu-" Ağzımı kapattım. Gerçekten ne sormak istediğimi bilmiyordum.

Yine de biliyor gibiydi. "Durursam daha tuhaf olur." "Oh."

"Durmamı ister misin, Isolde?"

Ve işte oradaydım, spor sütyenim ve bisiklet şortumla duruyordum çünkü aramızdaki her şeyin sahte olduğunu hatırlatan Lycra olmadan prova yapamayacak kadar utangaç ya da inatçıydım. Çünkü yılbaşı gecesini dizlerimi titreten o öpücükten sonra - Rahibe Mary Alice ile yaptığım konuşmadan sonra bile - nasıl hissetmeye başladığımı itiraf etmeye hazır değildim. İçgüdüsel olarak aramıza biraz mesafe koyma ihtiyacı vardı, ne olursa olsun bir mesafe.

Yedi aydan fazla bir süredir nişanlıydık ve onun hakkında benden on dört yaş büyük olması ve CIA'den önce asker olması dışında hemen hemen hiçbir şey bilmiyordum. Ve genellikle buzlu alkol içtiğini de. Tersine, o benim hakkımda benim onun hakkında bildiğimden çok daha fazlasını biliyordu ve o anda, bana bakarken, geçen hafta aramızda kalan o öpücükte, şunu bilmesine dayanamıyordum: sahneleri yapmayı bırakmasını istediğimi diğer insanlarla.

Bunu bilmeye kendim bile katlanamazdım.

Benden istediği daha karanlık, daha dikenli yolda Tanrı'ya hizmet etmek için mesleğimden, saflığımdan, özgürlüğümden vazgeçmiş olmam yeterince kötü değil miydi?

Neden ben de iğnelenmek zorundaydım? Bu kadar akılsızca bir şeyi arzulamak?

Neden her şeyin üstüne Mark'ı *istemek* zorundaydım ki?

Peki ben ondan ne istiyordum, gerçekten? Biz de sevişmezken başkalarıyla sevişmeyi bırakmasını mı? Nişanlılığımız bir iş kararından başka bir şey değilken?

Ama şimdi ona seninle seks yapabileceğini söyledin, dedi içimdeki küçük, huysuz bir ses. O zaman neden seni almıyor?

Sanki bir şeyi teslim etmişim de reddedilmiş, ihmal edilmiş gibi hissediyordum.

Ve bunun ne kadar acı verdiğini asla ama asla bilemezdi.

"Hayır," dedim sakince, bakışlarıyla tekrar buluşarak. "Durmanı istemiyorum."

Başını salladı, gözlerinde bir şey hareket ediyordu. Merdivenleri işaret etti. "Hadi başlayalım o zaman."

MARK O PROVA SIRASINDA BENİ ESARETLE TANIŞTIRDI. KELEPÇELEDDİ.

bileklerimi ve ayak bileklerimi bağladı ama onları başka bir şeye sabitlemedi, böylece gerçekten hareketsiz kalmadan bağlı olma hissine alışabilirdim. Bileklerimi yumuşak bir iple birbirine bağladı ve daha sonra aynı ipi spor sütüyenimin üzerine bir kayış düğümlemek için kullandı.

İçtenlikle, tüylerimin diken diken olmasını ve göğüs uçlarımın çakıllanmasını çatı katının serin havasıyla ilgili bir şey olarak yazmasını umuyordum, gerçekte ne olduklarını değil, beni sıkıştırmasına ve daraltmasına bir tepki olduğunu. Kapana kısılmış ve tutulmuş hissetmenin bir tepkisi.

Karnımı yüzdürdü ve kalbimi çarptırdı.

Dur, vücudumdan bunu talep etmek istedim. *Hemen şimdi durdur*. Bu sapkınlığın bir başka fedakârlık, gerekli bir kötülük, bir illüzyon için yaptığım bir şey olması gerekiyordu. Her gün düşüncelerimi esir almaması gerekiyordu. Düşünerek uykuya daldığım bir şey olmaması gerekiyordu.

Bileklerimdeki kelepçelerin verdiği hisle nefesimi tutmamam gerekiyordu.

Neyse ki nişanlım bunların hiçbirine dikkat etmedi ve sadece esaretin nasıl işlediğini, bu yazki sahnemizin nasıl geçmesini istediğini anlatmaya devam etti.

BİR SONRAKİ PROVAMIZIN ÖNCESİNDEKİ SAATLERİ KARATE SALONUNDA GEÇİRDİM. okul, ışıklar kapalı koşu formları. İki dar pencere bahar güneşinin içeri girmesine izin verirken ben tanıdık hareketlerle huzuru arıyordum. Gelmesi gerekiyordu; zihnimi boşaltması ve düşüncelerimi sakinleştirmesi gerekiyordu. Gelmeyince, kollarım pes edene kadar sınav çektim ve sonra zihnim hala koşuşturup dururken, eve, lastik şeritlerle kaplı tekme direğine gittim ve tekmelemeye başladım, acı bacaklarımdan yukarı çıkıp bir kuyudaki soğuk su gibi içime dolduğunda rahatlamaktan neredeyse çöküyordum. Birazdan hareketsiz ve karanlık olacak ve amcamın beni eğittiği gibi mükemmel bir ayna olarak dünyayı kendime geri yansıtabilecektim.

Ama gözyaşlarım göz kapaklarımı yakarken, postadan sendeleyerek geri döndüğümde, Mark'ın Noel'den önceki sözleri aklıma geldi.

Yani hiç bacaklarınız pes edene kadar koşmadınız mı? Hiç acıdan ağlayana kadar bir direğe ya da çantaya tekme atmadınız mı?

Bunu tahmin edebilmesinden nefret ediyordum. Herhangi birinin benim hakkımda herhangi bir şey tahmin edebilmesinden nefret ediyordum, çünkü bilinemez olmak istiyordum, Manhattan'ın cam ve çelik oyuncak evindeki unutulabilir bir oyuncak bebek, ama her şeyden önce *bunu* tahmin edebilmesinden...

Bazen görebildiği şeylerle beni çok güçsüz hissettiriyordu. Ve eğer bunu görebiliyorsa, o zaman bu evliliği babamla hiçbir ilgisi olmayan nedenlerle seçtiğimi de görebilir miydi? Amcama bilgi vermeye başladığımda, Lyonesse'in engin bilgi hazinesini Kilise'ye yardımcı olabilecek herhangi bir şey için elediğimde bunu anlayabilecek miydi?

Mark'ın çatı katına kendimi daha iyi korumaya kararlı bir şekilde gittim. Sadece görmesine izin verdiğim şeyi görmesi gerekiyordu - tereddütlü ama açık birini, yavaş yavaş onun için gerçek bir ortağa dönüşen birini.

Kendime bu son kısmı hatırlattığımda omurgamdan ve kollarımın arkasından gergin bir ürperti geçti. Mortimer telefonda son konuştuğumuzda bu kadarını söylememişti ama konuşmamız bana Mark'ın güveniyle onsuz yapabileceğimden daha fazlasını yapabileceğimi fark ettirmişti ve eğer bu sadece güven için doğruysa, o zaman sevgiyle ne yapabilirdim? Karasevda?

Mata Hari sayılmazdım; baştan çıkarma kolay bir hedefle yapabileceğim bir şey değildi muhtemelen ve müstakbel nişanlım da derin tecrübesi ve farklı zevkleriyle öyle biri sayılmazdı. Ama Mark'a çok az itaatkârın verebileceği bir şey verebilirdim ve bu da onun tabula rasa'sı olmağı, ne isterse onu şekillendirmektir. Eğer bunu onun bana karşı bir şeyler hissetmesine, hatta hafif bir bağlılık duymasına dönüştürebilirim, bu işlemsel bir ilişkiden çok daha faydalı olabilirdi. Bir de ilk gece yemekte itiraf ettiği şey vardı.

Seni istedim.

Seni istedim.

Yani oyun, onun sapkın dünyasını ve onun içinde kendisini arzulamaya başladığını düşünmesini sağlamak, beni öyleymişim gibi davranmam için eğiterek kazara kendisine mükemmel bir eş edindiğini düşünmesini sağlamaktır.

Ve onun diğer sevgililerini ve oyun partnerlerini kıskanmayacaktım. Benden istediği her şeye karşı çıkmayacaktım. Ve neden burada olduğumu gözden kaçırmayacaktım. Bu artık benim mesleğimdi, benim çağırımdı. Benim

fedakarlık ve dar yol. Ester gibi, Tanrı'nın isteğini dünyaya ışıktaki değil, gölgelerde değil, bir kralın yatak odasının soluk ışıltısında yazacaktım.

Yapabilirdim. Gerçekten başka bir şey hissederken Mark'ın başka bir şey hissettiğimi düşünmesini sağlayabilirdim.

Ancak ertesi gece Mark'ın serin ve karanlık çatı katında, buraya gelirken hissettiğim kesinliği bulamadım. Beni kelepçelediğinde ve kelepçeleri odanın ortasındaki deri döşemeli platforma bağladığında vücudumun tepkilerini çözemiyordum. Üzerime eğilip ellerini başımın iki yanına dayadığında ve o

geniş omuzların ve kalın kolların gölgesi tarafından yutulduğumda *hissetmekten* rol yapmayı ayıramadım. "Bu gece hafif bir darbe deneyeceğiz," dedi. "Ve biraz da dokunma. Ben yapacağım

Bu yazki sahnemizde kırbaçlama ve şaplak atmanın bir karışımı olacak ve nasıl hissettirdiklerine alışmanı istiyorum, böylece ikna edici olabiliriz."

"Ne kadar ikna edici olmamız gerekecek?" diye sordum. Mark'ın geçen sonbaharda gönderdiği araştırma materyalleri birkaç müstehcen sahne videosu içeriyordu ve özellikle darbe oyununun taklit edilmesi zor görünüyordu.

Mark, "Elimden geldiğince vuruşlarımı çekeceğim, ancak inandırıcı olması için bazı yaralar ve izler bırakmam gerekecek," diye itiraf etti. "Bu konuda ne düşünüyorsun?"

"Bu konuda kendimi iyi hissediyorum," dedim. Bir masanın üzerine yatırılmış ve köşelerine kelepçelenmişken bu konuda bu kadar gerçekçi konuşuyor olmak garipti. Derimin altında yumuşak bir vızıltı başlıyor, dudaklarımı, el ve ayak parmaklarımın uçlarını gıdıklıyordu. Sürünmekten neredeyse bayılmak üzere olduğum zamandan tanıdım ve geri itmeye çalıştım. Bir masaya bağlı olmanın bana dünyanın elimden kayıp gittiğini hissettirmesi için hiçbir neden yoktu. Aynı anda hem gülmek hem de ağlamak istemem için hiçbir neden yoktu.

"Güvenli sözünü alacaksın ve önceden koreografisi yapılacak," dedi Mark, doğrulurken tüm soğukkanlılığıyla. Masada yanıma koyduğu kırbaça uzandı ve yapısını ve işlevini bana kısa ve doğrudan terimlerle açıkladı.

Sığır derisi, otuz kuyruk, her biri yirmi dört inç uzunluğunda. Süet daha yumuşaktı; yağlı deri beni siyaha ve maviye boyardı. Düşüşlerin alt çeyreğiyle vurulurdum -bazen keskin ve acı hissettiren en uçlarıyla- ve bazen de daha sert bir darbe için daha uzun bir şekilde.

Masaya kelepçelenirken kendime ve daha önceki kararlılığıma tutundum. Derimin altındaki uğultu artarken bile, ne söylediğini kalçalarımın ve göğüslerimin üst kısımlarına hızlı ve yumuşak vuruşlarla gösterirken bile. Ama beni Aziz Andrew Haçı'na getirip ayaklarımı açacak ve kollarımı başımın üzerine gelecek şekilde yeniden kelepçelediğinde, dünya onunla birlikte dönemeyeceğim kadar hızlı dönmeye başladı.

Başım dönüyordu, zaten destek için yastıklı haça yaslanmışım ve kırbacı ilk kez sırtıma vurduğunda, gözlerim ben istemeden kapandı. Ne yaptığını anlatıyor, nereye vuracağını ve nerelerden kaçınacağını açıklıyordu ve beni bir şekilde bağlı tutan sadece sesinin sert soğukluğu.

Aksi takdirde, havaya doğru uçabilirdim.

Yapamazsın, kendime hatırlatmaya çalıştım. Kafanı temiz tutmalısın.

Ama ben bir aktris değildim ve olsaydım bile, belki de fark etmezdi. Mark'ın yaptığı şeylerle ilgili bir şey vardı - Rahibe Mary Alice'in masasında sakladığı tüm likörlerden daha etkiliydi, en coşkulu, acı dolu dua kadar baş döndürücüydü. Bisiklet şortumun içinden bile kırbaç beni ısırdı ve itti. Ruhumda normalde sadece Tanrı'nın görmesine izin verdiğim bir yere ulaştı.

Mark birkaç dakika omuzlarımı, sırtımı ve kalçalarımı kırbaçladıktan sonra, "Bundan sonra," dedi, "bir itaatkâr kendi dünyasında kaybolur. Gevşek. Uysal." Artık beni kırbaçlamıyordu ve yaklaştığını duyabiliyordum. Artık o kadar yakındı ki nefesini ensemden hissedebiliyordum, ikiz Fransız örgülerimden kaçan saçlarımı karıştırıyordu.

"Onları daha fazla kırbaçlayabilirsin," dedi, sesi alçaktı, "ya da daha kötü bir şey alabilirsin, kırbaç ya da sopa. Bunun için sana yalvarmalarını sağlayabilirsin. Sana her şey için yalvarmalarını sağlayabilirsin."

Sözleri de kırbaç kuyrukları kadar baştan çıkarıcıydı. Belki daha da fazla.

Size her şey için yalvarmalarını

sağlayabilirsiniz. "Ne iş yapıyorsun?"

Sormayı başardım.

Alçak bir ses, uğultu gibi. "Yalvarmayı severim. Ama şimdi aynı zamanda bir denizaltıya dokunmanın en tatlı olduğu zamandır."

Eli belime geldi, geniş ve sıcaktı, sonra karnımın önüne kaydı. Spor sütyenim ve şortum arasında tenim açıktaydı,

ve parmaklarının arkasında tüyleri diken diken oldu.

"Tabii ki," diye devam etti, "sadece bir gösteri yaptığımız için, her zaman yaptığım gibi görünmesini sağlayacağım."

"Neymiş o?" Sesim artık bir fısıltı gibiydi.

Parmak uçları göbeğimi buldu. Etrafında daireler çizdi. "Bacaklarının arasına uzanıp klitorisinin erekte olup olmadığını kontrol ederdim ve eğer erekte olmuşsa onunla oynamaya başlardım." Parmakları göbeğimin hemen üzerindeki bir noktaya sürtünerek sözlerini yineledi. "Sonra benim için ne kadar ıslak olduğuna bakardım. Belki parmaklarımı alacak kadar ıslak..."

Aynı parmaklar göbek deliğimin kenarında dönerek nefes almamı sağladı. Hareket edemiyordum, haça kelepçelenmişim ve her neyse, Mark arkamdaydı, İtalyan pamuğu, özel dikim yün ve alçak kelimelerden oluşan bir duvar.

"Ya da belki bir sik için yeterince ıslak. Sana vereceğimden değil; bunun için yeterince iyi olduğunu bana göstermen gerekirdi."

Parmakları göbeğime daldı ve bir ses çıkardım, zar zor duyulan bir inilti. Duymaması için dua ettim.

"O amcık benim için güzelce kızarana kadar seni boşaltırdım ve sonra seni çarmıhtan çözüp masaya taşırdım. Bacaklarını ayırırdım, böylece herkes bacaklarının arasını görebilir ve ne yaptığını görebilirdi."

Zar zor nefes alabiliyordum. "Sonra ne olacak?"

Eli karnımdan çekildi ve ağlamak istedim. "Söylemesi zor," dedi, sesi daha uzak ve aynı zamanda biraz daha kopuk geliyordu. "Sanırım bu denizaltına bağlı. Ve sahneye."

Aklıma gelen görüntüleri uzaklaştıramayacak kadar başım dönmüş ve sersemlemişim: Mark'ın eli bacaklarımın arasındaydı, Mark başkalarının zevki için kalçalarımı zorla ayırıyordu. Onların bana dokunmasına izin vermesi... beni kullanmaları... Ellerini sağ bileğimin manşetinde hissettiğimde Mark, "Kollarını indirdiğinde karıncalanma hissedebilirsin," diye uyardı. Tüm bunların üzerimde yarattığı etkiden habersiz gibiydi. "Bu normal. Seni böyle bir pozisyonda uzun süre tutmayacağım; bir denizaltı nörotransmitterlerle uyuşturulmaya başladığında, kelepçelerin içinde sarmaya başladıklarını görüyorum ve o zaman ben kan dolaşımı hakkında endişelenmeye başlayın."

Sanki her şey normalmiş gibi, sanki her şey aynıymış gibi konuşuyordu.

Sanki kelepçelerimi çözdükten sonra baş dönmesi ve sayıklama hissinden yana doğru devrilmek üzere değilmişim gibi.

Kendine gel, Isolde. Tüm bunlara boyun eğdiğimi düşünmesini istiyordum ama bu, adam göbek deliğime dokunduğunda yere yığılıp ölmeme izin vermiyordu-

"Sanırım hazırız," dedi Mark, son ayak bileğimin kilidini açıp ayağa kalkarken. Ben haça yaslanmış vaziyette kaldım. "Şaplak atma provası yapmadık ama o anda bunu yapabileceğimize inanıyorum. Bana sormak istediğin bir şey var mı Isolde?"

Her zaman iyi ve çalışkan bir öğrenci olmuştum ama artık derse girmeye dayanamıyordum. Başımı salladım -hâlâ başım dönüyordu- su ve tost teklifini reddettim ve ardından çatı katından kaçtım.

Eve geldiğimde yatak odamın kapısını kilitledim, sırtüstü uzandım ve sadece bir saniyelik utanç verici bir tereddütle, sanki biri bana bunu yaptırmış gibi bacaklarımı açtım. Hayatım boyunca mastürbasyonun kötü, günah olduğunu düşünmüştüm ama belki de artık bunun benim için bir önemi yoktu. Eğer bir adamla yatmak istiyorsam, onun için arkadaşlarının ve çalışanlarının önünde yarı çıplak yere diz çöküyorsam... bu kesinlikle hizmet ve fedakârlık adına işleyeceğim günahların en küçüğüydü.

Bunun bir önemi yoktu. Göbeğimin kenarında uzun bir dokunuş yaptıktan sonra bisiklet şortumun dar kısmına doğru kayan elimi durdurmak mümkün değildi. Gözlerimi kapattım ve klitorisimin küçük incisini bulurken hiçbir şey düşünmemeye çalıştım.

Ama hiçbir şey düşünmedim. Kalçalarımı ayıran iri elleri düşündüm. Ve bana bunu hak edecek kadar iyi bir kız olup olmadığımı soran soğuk, acımasız bir ses.

on

O ayıs ayının ilk günlerinde kampüsten eve geldiğimde yatak odamı yeşilliklerle dolu buldum. Çiçekler, sarı, beyaz ve pembe yaprakların arasında nazikçe yalıyordu ve oda onların kokusuyla doluydu

-Hafif vanilya, yumuşak meyve. Taze yapraklarla birlikte gelen *o* güzel, yeşil şey.

Onu içime çekmek, unuttuğum önemli bir şeyi içime çekmek gibiydi. Yatağımın üzerinde el yazısıyla yazılmış bir not vardı.

ISOLDE,

BUGÜN MANHATTAN'DA olamayacağımı FARK ettim.

&I4THDA/, VE ben de /O4WA4D'DA ou4 SGENE'E BAKIYORUM
L/ONESSE Ve4/ MUGH.

SEN4S /AITH/ULL/,

MA4K

P.S. Ben DE DÜŞÜNDÜM KI

HONE/SUGKLE.

Odanın etrafına baktım, yeşil, taze ve güzeldi ve ağzımı çeken gülümsemeyle savaşmaya zahmet etmedim. Hanımeli iyi bir evliliğin habercisiydi, bana yemekte söylemişti ve şimdi bütün bir odayı hanımeliyle doldurmuştu.

İyi bir evliliğimiz olmasını istiyor.

Bu her anlama gelebilirdi ve odama bir şekilde sihirle getirdiği taze çiçeklerle çevriliyken bunun ne anlama geldiğine kesinlikle karar vermemeliydim.

Notun yanında, geniş siyah bir kurdeleyle bağlanmış, uzun ve düz altın bir kutu vardı. Kurdeleyi çözdüm ve kutuyu açtım, içindeki altın kadife içine yerleştirilmiş bıçağı gördüğümde dudaklarım aralandı. Sabit bir bıçaktı, belki beş santim uzunluğunda ve inceydi. Çelik koyu renkli ve dalgalıydı, sapı ise kemikten yapılmış gibi görünüyordu. Altın ve yakut kakmalarla işlenmişti; her ikisi de siperden sapın dar ucuna doğru kıvrıla kıvrıla yükseliyordu. Aynı desen bıçağın her iki tarafına da işlenmişti, süslü, gür ve kusursuzdu.

Hanımeli. Dallar, çiçekler, meyveler.

Elimde tuttum, kavrama şeklimi ileri geri değiştirerek ağırlığını test ettim. Hafif ve inceydi; bir kılıf içinde bile bir botun içine ya da bir kolun içine kolayca sığabilirdi. Şekli ve boyutlarıyla ilgili her şey faydacıydı ve kullanım amaçlıydı... ama o kadar süslü, o kadar güzel bir şeydi ki, onu kullanma fikri saçmaydı. Tavandaki bir sızıntının altında yağmur suyu toplamak için Ming vazosu kullanmak gibi.

Ama...

Ama onu sevdim. Elimde mükemmel hissettirdi, boyutu, ağırlığı. Kemik bile doğru hissettiriyordu, avucumdaki altın ve yakutlardan biraz daha sıcaktı.

Kutunun içinde bir de not vardı, düzgün ve hassas bir elle yazılmıştı.

HATIRLA, 4EVE4SE G4IP IS /O4 NE ZAMAN / O.
- M DEMEK
ISTİYORSUN

BAZILARI İNSANLAR VARDI ERKEKLER WOO ONLAR İLE
MÜCEVHER, İLE GÜLLER VE
orkideler ve şampanya. Bana bıçak ve parazit çiçekleri gönderen bir adamım vardı.

Günün geri kalanında gülümsüyordum.

on bir

OceanofPDF.com

ALTI HAFTA SONRA

"E Ziyaretiniz için her şey hazır," diyordu Mortimer telefonda. "Sizin tarafta ihtiyacınız olan her şey var mı?"

Şu anda evimin ortasında duran bavulu düşündüm.

DC otel odası. Sıcak Roma yazına uygun giysiler, banyo malzemeleri ve çok güzel bir bıçakla birlikte özenle paketlenmişti. "Evet," dedim. "Ve daha fazlası."

"Muhteşem." Amcamın sesi sevinmiş gibiydi. "Geldiğinde daha çok konuşuruz. Seni göreceğim için çok heyecanlıyım çocuğum."

Vedalaştık ve otuz dakika önce Lyonesse'e vardığımda yerleştirildiğim görkemli bekleme odasında biraz volta atarak aramayı sonlandırdım. Bu gece Lyonesse'in yıldönümü kutlaması vardı ve ardından yarın Washington'dan Roma'ya uçacaktım. Sonunda ilk kez amcamın yanına gidebilecek ve birkaç haftalığına da olsa ona işinde yardım edebilecektim ve sabırsızlanıyordum. Mark olmadan yaşayabileceğim hayatın tadına bakacak, belki de Tanrı'ya onun dünyevi krallığının kalbinde hizmet edecektim.

Kapı tıkırdayarak açıldı ve yılbaşı gecesi Mark'ın yanında oturan kadını görmek için döndüm. Parlak bir şeyden (lateks ya da PVC olabilir) yapılmış siyah bir kalem etek ve beyaz bir bluz giymişti. Dar bir çenesi, yüksek elmacık kemikleri ve köşeleri yukarı doğru eğik gözleri vardı. Geniş ve dolgun ağzı, koyu kahverengi tenindeki mücevherli tonu ortaya çıkaran kırmızıya boyanmıştı. Onunla ilgili bir şey bana Mark'ı ve onun arkasında oturan adamı hatırlattı ve ne olduğunu anlamam bir dakikamı aldı.

Yüz ifadesi. Kalkık kaşlar, nötr bir ağız.

Mobilyasına kelepçelendiğimde Mark'ın bana bakışı böyleydi.

Boğazımı temizledim. "Merhaba. Kutlama için geldim."

"Biliyorum," dedi ve kapıyı arkasından kapattı. "Mark hazırlanmana yardım etmem için beni gönderdi. Kendisi de yapardı ama erken gelen konukları ağırlıyor. Ben Dinah, kulüp müdürüyüm."

Yaklaşırken uzattığı elini tuttum. "Ben Isolde Laurence."

"Nişanlısı," dedi Dinah. "Bu nişanı henüz kavradığımı söyleyemem ama Mark'ın onu yakalamasına izin verecek kadar cesur olan herkes tanışmaktan onur duyacağım biridir." Bana küçük bir gülümseme verdi. "Tanrım!

Ruhuna merhamet falan. Şimdi beni soyunma odana kadar takip et. Sanırım Mark ihtiyacınız olan her şeyi çoktan bir kenara ayırdı."

Dinah ile kulüpte yürümek belediye başkanıyla yürümek gibiydi. İnsanlar onu durduruyor, sesleniyor, yanına geliyor ve ona bir şeyler uzatıyordu. Kutlamanın resmi olarak başlamasına daha bir saat olmasına rağmen, şimdiden bir sürü küçük felaket yaşanıyordu: barda Kanada Büyükelçisi'nin tercih ettiği klasik konyak kalmamıştı; bir C-drama aktörünün odası ve orada onu bekleyen itaatkârların sayısı ile ilgili bir karışıklık vardı. İlk gelen konuklardan bazıları daha sonra oyun odalarından men edilmelerini gerektirecek kadar çok içmişlerdi. Bir oyun odasında bir kayganlaştırıcı bozulmuştu ve kimse yerine yenisini bulamamıştı.

Dinah her şeyi kolayca, doğal olarak, kendi alanında uzman birinin bilgisi ve otoritesiyle halletti ve en başta Mark için çalışmaya nasıl geldiğini merak ettim. Böyle bir pozisyon için ilan bile verilebilir miydi?

"Mark sana Lyonesse hakkında ne kadar şey anlattı?" Dinah sordu ve ben de ona *bizim hakkımızda*, nişanlılığımızın gerçek doğası hakkında ne kadar şey anlattığını merak ettim.

Omuzlarının rahat duruşuna ve rahat ifadesine bakarak, belli belirsiz de olsa doğru cevap vermeye karar verdim. "Pek değil. Kink ile ilgili konuşmalarımızın çoğu bizimle ilgiliydi, kulüple değil."

"O halde, buraya daha önce sadece bir kez geldiğinize göre, size kulübün nasıl çalıştığını doğru dürüst anlatmama izin verin." Dinah bir asansörün yanında durdu ve bir düğmeye bastı. Kapılar hemen açıldı.

İçeri adım attığımızda "Lyonesse bir genelev değil," dedi ve gideceğimiz yeri seçti. Kapılar sessizce kapandı ve iki kat aşağı indik. "Yasal olarak konuşursak, konuklar bize seks için ödeme yapmaz."

"Ah," dedim. Şüpheyle.

"Biliyorum, görünüşte öyle görünüyor. Ancak misafirlerimiz üyedir ve üye olarak tesislerimizi ihtiyaçları için kullanmalarına izin verilir. Ayrıca bu tesislerde, içinde sevişmek de dahil olmak üzere istedikleri her şeyi yapabilirler."

"Ama kulüp için çalışan itaatkârlarınız var." Asansörün kapıları açıldı ve açık alana bakan cam duvarlı bir alana çıktık.

Binanın orta odası, Mark'ın yılbaşı gecesi baktığı köşenin aynısıydı.

"Bizim de Dominantlarımız var," dedi Dinah. "Ancak üyelerimiz çalışanlarımızın kullanımı için ödeme yapmıyor. Barmenler ve mutfak personeli nasıl hizmet veriyorsa onlar da aynı şekilde hizmet vermek için buradalar - bir üyenin avantajlarının ve Lyonesse'in sağladığı deneyimin bir parçası olarak. Ekstra bir ödemeye gerek yok."

Şimdi mekânın en ucuna, koridora açılan cam bir kapıya doğru yürüyorduk. Aşağıdaki oda şimdilik boştu, önündeki sahne diğerlerinden ayrılmıştı.

"Elbette bu durum yasalar açısından zor bir hal alıyor. Lyonesse bundan iki şekilde kaçıyor. Birincisi, Dominantlarımız ve itaatkarlarımız kulübümüz için *sadece* üyelerin kink ihtiyaçlarını karşılamak için çalışıyor. Yani açıkça bir sahne için oradalar, başka bir şey için değil. Kink sekse eşit olmak zorunda değildir ve gerçekten de seksten ayrı olarak kink ihtiyacı olan birkaç üyemiz var. Eğer bir üye bir sahne ile birlikte seks yapmak isterse, bu Dominant veya itaatkar ile üyemiz arasında ayrı ve özel bir müzakeredir. Elbette Dom veya sub'ımıza rızaya dayalı ve spontane seks için ödeme yapılmaz. Ancak seks sonrasında para ya da değerli eşya gibi hediyeler alırlarsa..."

Kapıya vardık ve Dinah dar gümüş saatini kapının yanındaki bir deftere bastırarak kapıyı açtı.

"Bu gerçekten incelemeye dayanır mı?" diye sordum. "Özellikle de Lyonesse bu özel görüşmeleri kolaylaştıracaksa?"

"Tabii ki hayır," dedi Dinah bir kapının önünde dururken sertçe. "İşte bu yüzden Mark bölgedeki memurların yarısına rüşvet ve şantaj vererek görmezden gelmelerini sağlıyor."

"Oh."

"Sadece yarısı, çünkü diğer yarısı zaten buranın üyesi," diye ekledi Dinah hınzır bir sırıtışla.

Gülümsemesini görünce karnım döndü. Hınzır sırıtışlara karşı gizli bir zaafım mı vardı? Ya da genel olarak güzel Dominantlara mı?

"Eşyalarının çoktan hazır olduğunu göreceksin," dedi Dinah, siyah ahşap panelli ve alçak DC silüetine bakan tek pencereli bir giyinme odasının kapısını açarak. "Cam tek yönlü, endişelenme. Sadece giyinin, birazdan sahneye ve sahnenize yönlendirileceksiniz. Sen ve Mark bu gece ilk sahneye çıkacaksınız ve kalabalığı etkilemek kolay olacak. Tapıyorlar

Mark, yani tek yapman gereken güzel ve çaresiz olmak ve onlar da kendilerini tatmin edecekler."

Açık dolap kapağına doğru yürüdüm. İçeride yarı saydam olacak kadar ince, kısa beyaz bir elbise ve saçım için uzun beyaz bir kurdele vardı. Ayakkabı yoktu ama bir çift erkek şortu vardı. Gözlerim ne düşüneceğimden emin olamadan onlara takıldı. Mark'ın bana alçakgönüllülükle ilgili bu küçük selamları vermesini takdir ediyordum, plan mümkün olduğunca rol yapmaktı, ama onun benim için bir *şeyler* hissetmesini istiyorsam, o zaman... ilerlememiz gerekiyordu.

Fiziksel olarak.

Ne yazık ki Mark'ın senaryo dışına çıkmamdan ve onun istediğini giymem yönündeki zımni emrine itaatsizlik etmemden hoşlanmayacağından da emindim.

"Teşekkür ederim," dedim Dinah'ya, elbiseyi askıdan almaya başlamıştı bile. "Yardım edebildiğime sevindim," dedi ve sonra elini askıya koyarak durakladı.

kahve rengi gözlerini benimkilere dikti. "Şimdiye kadar gördüğüm en sakın itaatkârsın - o kadar sakın ki, tüm o muhteşem kontrolünü kırmak için ne gerektiğini şimdiden merak ediyorum. Sahnede sadece kendin ol ve biliyorum ki hepimize müthiş bir gösteri sunacaksın."

Ve sonra beni yalnız giyinmem için bıraktı.

YILBAŞI GECESİNDEKİ SOLGUN KADIN BENİ ALMAYA GELDİ VE SONRA

Birlikte sahne arkasına gittik. Kısa beyaz elbisemin içinde titriyordum ve o - adı Andrea'ydı- bana öyle onaylamayan bir bakışla baktı ki, tenimde yandığını hissedebiliyordum. Ama o konuşmadı, ben de konuşmadım, kendimi birden çok genç hissettim. Kıçımı zar zor örten küçücük beyaz bir elbise giymiş, ayaklarım çıplak, saçlarım basit bir örgüyle bağlanmış ve bir kurdeleyle bağlanmış bir üniversite öğrencisiydim. O ise yetişkin bir kadındı, özel dikim takım elbisesi ve mükemmel dalgalı saçlarıyla tam bir yetişkindi.

Mark'ın on dokuz yaşındaki benimle nişanlanması hakkında ne düşündüğünü merak ettim.

Hepsi ne düşünüyor olmalı?

Sahne arkasından birinin salona bir konuşma yaptığını, kalabalığın her doğru anda güldüğünü ve alkışladığını duyabiliyordum. Burası karanlıktı, tek ışık sahne ışıklarından geliyordu ve kısa süreliğine kendi hayatımı tanımadığım gerçeküstü bir an yaşadım.

Isolde Laurence, banka varisi - rahibe olmak isteyen Isolde Laurence - sahneye üzerinde dayanıksız ipek bir gecelikten başka bir şey olmadan çıkacak ve çarmıha gerilerek kırbaçlanmasına izin verecekti. Yüzlerce ve yüzlerce insanın önünde.

Konuşan kişi konuşmasını bitirdi ve sahne karardı. Andrea üst kolumdan tutup beni sahneye götürdü ve ben de kendimi kurtarmak, bileğini hemen kıracak şekilde bükme için içimden gelen güdüye direndim.

Çaresiz oyna, zayıf oyna. Bu sadece oyunun bir parçası.

Ama yine de rahatsız etti.

Sahnenin ortasına götürüldüm ve orada bırakıldım, neredeyse karanlıkta durdum, kalabalığın ısıklarını ve çağrılarını dinledim. Gecenin başlaması, ahlaksızlığın başlaması için sabırsızlanıyorlardı ve ışıklar açılıp da benim orada dikildiğim, kaybolmuş ve gergin görüldüğüm ortaya çıktığında patladılar. Karnıma doğru nefes aldım ve onlara bakarak sinirlerimi yatıştırdım,

Arkalarındaki çıkışları bularak, üst katlarda sahneye bakan odaları sayarak.

Onlar sadece insandı. Sadece sekse ve şiddete hevesli insanlardı ve amcamın beni gözetlemem için eğittiği Manhattanlılardan ve Londralılardan hiçbir farkları yoktu. Ve bazı durumlarda, kelimenin tam anlamıyla farklı değillerdi çünkü aslında aynı insanlardı.

Hyssop. Çördük. Kafamın içinde bir ilahiydi. Hyssop.

Bunu her an durdurabilirim.

Hy-

Mark yine tamamen siyah bir smokinle sahnenin diğer tarafından çıktı.

Kalabalık kendini kaybetti.

Çığlıklar, haykırışlar, kükremeler... Alan şimdi bir gürültü kuyusuydu ve hepsi de liderlerine hayranlık duyuyordu. Mark onlara başıyla selam verdi ve sonra mavi gözleri bana kaydı. Yutkundum. Onu son gördüğümünden bu yana üç ay geçmişti ve onu görmenin üzerimde yarattığı etki endişe vericiydi. Utanç vericiydi.

Ama belki de etkiliydi, çünkü hızlı nefes alıp verdiğimi, dilimin alt dudağımı ıslatmak için dışarı fırladığını ve o mavi gözlerin karardığını fark ettiğini gördüm.

O düşmüş melek smokiniyle uzun, kolay adımlarla bana doğru yürüdü ve benimle kalabalığın arasına girdi.

"Hazır mısın?" diye sordu bana bakarak.

Sahne ışıkları tam arkasındaydı ve onu bir siluetten başka bir şeye dönüştürmüyordu. Sadece saçlarının yüzünden uzakta kusursuz bir şekilde taranışını, oyulmuş elmacık kemiklerinin hatlarını seçebiliyordum.

"Evet." Elbise ayakkabılarına baktım. Işık gözlerimi acıtıyordu.

"Gerekirse güvenli kelimeni söyle," dedi ve sesi daha çok Onu hiç duymadığım kadar ciddiydi. "Bu geceyi inandırıcı kılmam gerekecek."

"Bana herhangi bir itaatkâra vereceğin şeyi ver, Mark." Gözleriyle tekrar karşılaştım. "Efendim, yani."

"Ama sen herhangi bir itaatkâr değilsin," dedi, kulağıma mırıldanmak için yakınımaya eğilerek. "Sen benim karım olacaksın."

Karım deme şekli omurgamdan aşağıya doğru sıcak, elektrikli bir heyecan gönderdi. Sanki bu onun kişisel bir fantezisiymiş, hayal edebileceği en iğrenç zevkmiş gibi söyledi.

Geri adım atıp kalabalığa döndüğünde kalçalarımnda lezzetli bir gerilim oluştu. Hiçbir şey söylemedi ama söylemesine de gerek yoktu. Kendi kendilerine sessizliğe gömüldüler, onun ilgisi ve arzusu tarafından esir alındılar.

Müzik odayı doldurmaya başladı, alçak sesle ve titreşerek, sonra Mark elimi tuttu ve başını elimin üzerine eğdi. Dudakları, sıcak ve yumuşak, parmak eklemlerime dokundu ve kalabalık kırırdandı, buna bayıldı, ben yere bağlanıp cezalandırılmadan önce yapılan bu küçük, cesur iyiliğe bayıldı.

Onu sevmemek de zordu. Dudaklarını kaldırırken kirpiklerinin arasından bana bakmasını, gözlerini gözlerime dikerek beni kendine doğru çekmesini sevmemek mümkün değildi. Diğer eli önce kalçamı, sonra da kışımı buldu ve elbisenin üzerinden kabaca sıktı. Elbiseyi yukarı çekerek erkek şortuyla kaplı arka tarafımı ortaya çıkardı ve sonra omzumun üzerinden aşağıya, ortaya çıkardığı şeye bakarak bana hızlı ve sert bir tokat attı.

Ben soluk soluğa kalırken oda onayını haykırdı. Acı keskin ve kısaydı, oradaydı ve tekrar geçti, ama yine de kanımda adrenalin zonklamasına neden oldu. Eğer bu bir antrenman maçı olsaydı, üstümden atar ve gardımı

tekrar alırdım.

tekrar dövüşmek. Ama bu bir antrenman maçı değildi, hatta adil bir dövüş bile değildi. Bu gece acıya adanmıştım. Ona bir adaktım.

Tıpkı Tanrı için yapmayı umduğum gibi, müstakbel kocam için de acı çekecektim.

Ve umarım kalbim bunun için sevinçle şarkı söylerken kafamı temiz tutabilirim.

Mark elini örgümün etrafına doladı ve beni sahnenin ortasındaki Aziz Andrew Haçı'na doğru götürdü. İfadesi her zamanki gibi soğukkanlıydı ama kulübünün önünde onda farklı bir şeyler vardı, biraz daha enerjikti. Adımları daha uzun, omuzları daha gevşekti. Beni haça kelepçeledikten sonra kalabalığa dönüp kırbacını getirip getirmeyeceğini sorduğunda, sesinden daha önce sadece bir kez duyduğum yumuşak, baştan çıkarıcı bir kötülük damlıyordu: babamın çatı partisinde.

Onlar için gösteri yapıyordu. Onların kralı. Onların seçilmiş şeytanı.

Ve buna bayıldılar. Kırbacını almak için uzaklaşmadan önce popomu tekrar tokatladı. Geri döndüğünde başımı yana yatırmak için örgümü kullandı. Ben kıvrana kadar dudaklarını boynumda gezdirdi ve sonra beni ağlatacak kadar sert bir şekilde ısırdı.

Tezahüratları ve seslenişleri müziğin alçak, çekiştirici basına karıştı ve kırbacın kuyrukları ilk kez sırtımı yaladığında gürültü sağır ediciydi. Bir adrenalin patlaması daha oldu ve her şey keskin, çok keskin hissettirdi. Gürültü, Mark'ın ısırığından kalan acı, popomun alt tarafını okşayan hava, hepsi bana teşhirde olduğumu hatırlatıyordu. Yerdeki insanlar şüphesiz elbisemin üstünü görebiliyor, bu parlak ışıklar altında elbisemin içini görebiliyorlardı. Mark sırtıma tekrar vurduğunda irkildiğimi görebilirlerdi; kırbacın öpücüklerinin şu anda tenimde kesinlikle yükseldiğini görebilirlerdi.

Hyssop.

Çördük.

Beni çördük otuyla temizle, ben de temizleneyim.

Mark'ın tembel, keşfedici hareketleri değişmeye başladı. Artık daha hızlı geliyorlardı, kürek kemiklerimin üzerinde dans eden iğneler gibiydiler, hepsi kesici bir ısı ve acı veriyordu ve farkında olmadan haçın üzerinde kayıyordum, geldiğinde duygudan kaçmaya çalışıyordum ve sonra gittiğinde onu arıyordum. Ne istediğimi, gitmesini mi yoksa gelmesini mi istediğimi bilmiyordum ve sonra fiskeler tekrar değişti, artık tek başına vuruşlar değil, bir ritim, sırtımda bir jilet yağmuru. Durmadan, hızlı, amansız ve nefesimi tutamıyordum, yapamıyordum

Merkezimi buldum, arkamda ondan ve tenimde cehennem ateşi gibi yanan acıdan başka bir şey bulamadım.

Durdu ve ben oksijensizlikten başım dönerek serin havayı içime çektim. Kalabalık şimdi daha sessizdi, sanki büyülenmiş gibiydi ve Mark arkamda bir kedi gibi sabırlı ve ölümcül adımlarla ilerliyordu.

Düşüncelerimin berraklaşması ve başımı kaldıracabilmem sadece birkaç saniye sürdü - işte o zaman tekrar saldırdı. Ateş üstüne ateş, kürek kemiklerimi kırmızıya boyadı, bana acı veren, kızıl yaralardan oluşan kanatlar verdi.

Derimin altında iğneler, merkezim kayıp gidiyor, nefesim çoktan unutuldu.

Sıcaklık her yerdeydi: sırtım, boğazım, göğsüm. Karnımda sıvı ateş gibi dönüyor ve yayılmış kalçalarımın arasında kaynıyordu.

Mark tekrar durakladı, sonra tekrar sabırla arkamda yürüdü. Duraklamalarının bir yöntemi vardı ama ben anlayamıyordum. İnlememiştim ya da homurdanmamıştım. Haça doğru çökmemiş ya da durması için fısıldamamıştım.

Belki de müzik gibiydi, hareketleri, durgunlukları ve kreşendosu vardı. Ya da belki de antrenman gibiydi, vuruş telaşıyla bir araya geliyor ve sonra tekrar dağılıyordu.

Yöntem ne olursa olsun, içimde olup bitenlerle eşleşiyordu. Dünya keskin bir canlılıktan soyutlama noktasına kadar bulanıklaşmıştı. Müzik, kırbacının sıcaklığıyla birlikte kemiklerime işlemişti; müzikle aynı anda nefes alıp veriyordum, vuruşlarıyla aynı anda nefes alıp veriyordum; artık hepsi aynı şeydi. Nefes, müzik, acı. Göğüslerim sanki vekâleten ağrıyordu, deriyi de arzuluyorlardı ve klitorisim daha da fazla ağrıyordu.

Bir duraklama daha, ve sonra-

Mark elbisemin eteklerini yukarı kaldırdı, ne kadar kısa olduğu göz önüne alındığında tamamen göstermelik bir hareketti. Kalabalık çığlık attı ve ardından kırbaç açıkta kalan kıcıma, sırtımda olduğundan daha sert bir şekilde çarptı. Kelepçelerimin içinde sıçradım ve kalabalık daha yüksek sesle çığlık attı. Yine deriyi hissettim, yine çığlıkları duydum ve hepsi çok garipti, çünkü benimle eğlenmek, zevk almak için oynadıklarını görmek için çığlık atıyorlardı, ama sanki benim için çığlık atıyorlardı, sanki sesleri benim sesimdi ve bunu benimle paylaşıyorlardı, yüksekleri ve alçakları, yanmayı ve ardından gelen sinsi sıcaklığı.

Mark hiçbir şeyden kaçınmıyordu, sanki bana tüm gücünü, tüm acımasızlığını veriyordu ve ben ağlıyordum, titriyordum, ama başka bir şey daha oluyordu, okuldaki tekme direğini tekmelediğimde olan şeyin aynısı

Artık ayakta duramayacak hale gelene kadar, kilisemin soğuk mermer zemininde uyuşana kadar diz çöktüğümde olan şeyin aynısı...

Acı beni altına çekiyor ya da yukarı çekiyordu, hangisinin olduğunu asla bilemiyordum, soğuktu ve sıcaktı, üzerimden akıyordu ve beni diri diri yakıyordu; beni suyla temizliyor ve kirlerimi yakıp yok ediyordu. Nefesim midemde açılıp kapanan bir çiçek gibiydi, her nefes alış ve veriş arasındaki algılanamaz durgunluk cennetin kendisi gibi beni çağırıyordu. Tanrı buradaydı, etrafımdaydı. İçimde, damarlarımda bir doluluk ve kalbimin kapalı, ıslak odalarında yuvalanmış bir sevinç.

Amcama yalvardığım şey buydu. Acı çekerek Tanrı'yı hissetme, günahlarımın yakıldığını, kalbimin temizlendiğini ve dolduğunu hissetme armağanı. Ve işte buradaydım, yüzlerce kişinin gözü önünde bundan mest olmuştum, kırbacını yere bırakıp beni çarmıhtan indirirken Mark'ın göğsüne doğru sarkıyordum.

Beni kollarının arasına aldı ve ona gözlerimi kırpıştırarak baktım. Parlak sahne ışıkları altında gözleri parlak bir maviydi, neredeyse su rengi, sıcak ve berrak bir deniz.

"Şimdi de bana şaplak mı atacaksın?" Fısıldadım.

Bu bir *plandı*, evet, plandı. Bin yıl önce yapılmış bir plan. Önce kırbaç, sonra şaplak. Sonrasında beni boşaltırmış gibi yapacaktı. Zevk alıyormuş gibi yapmam gerekiyordu ve ne kadar ince olursa o kadar iyi olacağını söylemişti. Meg Ryan tiyatrosu yok.

Bana doğru baktı. "Evet," dedi, böylece müziğin ve kalabalığın altında onu sadece ben duyabiliyordum. "Güvenli kelimeni hatırlıyor musun?"

"Evet. Ama kullanmayacağım." Mırıldanmalarım kendime bile rüya gibi geliyordu; sesim uyuşturulmuş gibiydi. "Bana daha çok zarar vermeni istiyorum."

Gözlerinin arkasında bir şey kıpırdadı, ben tanımlayamadan kayboldu. Sonra başını eğdi ve yüzümün yan tarafını yaladı.

Kalabalık kükreyerek onayladı ve ne yaptığını anladığımda ürperdim.

Yanağımdaki gözyaşlarını yaladı.

Yastıklı deri bir masaya götürüldüm ve törensiz bir şekilde üzerine eğildim, elbisem sabırsızca kalçalarımın yukarı itildi ve büyük bir el beni masaya sabitlemek için kürek kemiklerimin arasına geldi. Oda

Arkamızdakiler artık umutsuzdu, seslenişlerinde ve tezahüratlarında keskin, aç bir kenar vardı ve kıcıma ilk sert şaplak gök gürültülü alkışlarla geldi.

Mark bunu kabul etmek için duraksamadı, en ufak bir yavaşlama göstermedi. Elini tekrar tekrar, kırbaçtan daha sert ve daha hızlı bir şekilde vurdu - vuruş üstüne vuruş.

Altıncısında çatladım, bir homurtu çıkardım ve yedincisinde seyircilerin duyacağı kadar yüksek sesle inledim. Sustular, sessizleştiler ve hızla hıçkırıklara dönüşen boğuk çığlıklarına ve inlemelerime kendilerini bıraktılar.

Canım çok yanıyordu ve *kendimi* çok iyi hissediyordum; soğuk, temiz suyla dolmak, sükûnet ve huzurla dolmak ve aynı zamanda ateşte altın gibi arınmak gibi. Ağrıyan göğüslerime yapılan baskı kader gibiydi ve masanın üzerine eğildiğimde neredeyse açıkta kalan amım kader gibiydi.

Mark'ın elleri sırtımdaydı ve kıcıma cezalandırıyordu, ama dokunuşu her yerdeydi, *iradesi her yerdeydi* ve bunu başka hiçbir duygudan, arınmışlık duygusundan, Tanrı duygusundan, tüm bunların coşkusundan ayırmak mümkün değildi... Her vuruş seksime yeni bir sıcaklık dalgası, bacaklarımın arasında beni yalayan görünmez bir ağızdı.

On birinci vuruştan sonra saymayı bıraktım, vücudum titriyor ve kalbim karnıma doğru kayıyordu ve ışıkların seyircilerin iç çamaşırından amımın şeklini görebilecekleri kadar parlak olup olmadığını merak ettim. Acaba kızardığımı ve kayganlaştığımı görebiliyorlar mıydı? Mark'ın görüp görmediğini merak ettim. Acaba şu anda bu sahnede, iç çamaşırımı ayak bileklerime kadar indirerek, smokin pantolonunun düğmelerini açarak ve herkesin önünde beni kazığa oturtarak amımı sikmek istiyor muydu? İçimde kalın ve acımasızca kaymasının, zevk almasının, beni tamamen doldurana kadar deliğimi kullanmasının nasıl bir his olacağını merak ettim.

Herkes nasıl kullanıldığımı görsün diye beni orada bırakıp bırakmayacağını merak ettim.

Vücudumun geri kalanı çok sıcak ve gergindi, neredeyse inşa ederken gerçekleştiğini fark etmedim - ama açtı, acildi. Gerekliydi.

Orgazm olmak üzereydim.

Yüzlerce insanın önünde orgazm olmak üzereydim, elbisem kalçalarımın yukarı doğru itilmişti ve popom müstakbel kocamın elinden kıpkırmızıydı.

Hayır. *Hayır*, böyle bir şey olamazdı - ben böyle biri değildim, bu işin böyle yürümemesi gerekiyordu. *Rol* yapmam gerekiyordu; bunu gerçekten yapmam, gerçekten böyle olmamam gerekiyordu-

Hyssop.

Söyleyebilirdim. Olmadan önce durdurabilir, bedenim bana ihanet etmeden önce elimden geldiğince haysiyetimi geri kazanabilirdim. Tek bir kelime kadar basitti. İki hece.

Bunu söyleyebilirdim ve Mark'ın bunu onurlandıracağına inanıyordum. Ama söylemedim. Hiçbir şey söylemedim.

Homurdandım ve ağladım. Masanın deri üst kısmına doğru nefes nefese kaldım.

Ve sonra zevk, kumaşın ikiye ayrılması gibi, ani, şiddetli ve geri döndürülemez bir şekilde içimden geçti ve amım sıkıca kenetlendi ve sonra serbest kaldı. Tekrar, tekrar -sıkışma, serbest bırakma- nefesimi kesen, ağzım deriye karşı açık, titreyerek, sarsılarak ve ağlayarak nefes nefese kalana kadar devam etti. Hiç böyle bir şey hissetmemiştim. Diz çöküşüm ve tekmeleymişlerimle acıya doğru kaçamak kavrayışlarımda değil. Yatakta tek başıma, ellerim bacaklarımda arasında ve yüzüm duvara dönükken zevkle yaptığım geçici flörtlerimde bile. Rüyalarımda bile değil, düğümlenmiş ve kıvrılmış olarak

vardı.

Bu, bu yeniydi.

Ve bu beni kırıyor, kirletiyor, tüm iyi ve onurlu niyetlerimi ikiye bölüyordu.

Mark bana şaplak atmaya devam ediyordu ve dudaklarımdan düzensiz bir inilti gönderen son bir vuruştan sonra, onun yaklaştığını hissettim. Bir elini taciz edilmiş arka tarafıma sürttü ve dokunuşunun ardından kıvılcımlar saçtı.

"Ne düşünüyorsunuz?" diye sordu hayranlarına o soğuk, baştan çıkarıcı sesiyle. "Beni memnun etti mi? Karşılığında bir şey kazandı mı?"

Elbette çılgına döndüler ama ben onlara dikkat etmiyordum. Sadece Mark'ın elinin kaburgalarımın altından kayarak boğazımı bulmasına, beni göğsüne doğru çekmesine ve bizi kalabalığa bakacak şekilde çevirmesine dikkat ediyordum. Sırtıma kalın bir ereksiyon saplanmıştı; beni dövmekten sertleşmişti. Sadist nişanlım.

Boştaki eli elbisemin eteğini buldu ve amımı avuçlamak için kalçama doğru ilerledi.

Ona karşı ürperdim, elinin baskısı ve sıcaklığı o kadar harikaydı ki, ona

karşı itmek, utanmadan ona sürtünmek istedim. Tutmasını sağlamak

beni sonsuza kadar orada tutacaksın. Buradaki herkesin önünde bile. Belki de özellikle buradaki herkesin önünde.

Uzaktan, bu düşüncelerden daha sonra dehşete düşeceğimi biliyordum ama umurumda değildi, umursayamazdım. Mark Trevena'ya yaslanmıştım, eli bacaklarımın arasındaydı ve tek istediğim *daha fazlasıydı*.

Uzaktan da olsa, bu sahnenin üzerimde yarattığı etkiyi tahmin edebileceğini biliyordum ve kendimi korumaya dair ne kadar kısıntı kaldıysa, o öğrenmeden önce bunu durdurmam için bana yalvarıyordu. Sırrımızı saklamam için yalvarıyordu, çünkü bunun benim üzerimdeki etkisini bir kez öğrendiğinde - *onun* benim üzerimdeki etkisini -Bunu asla bilmeyecekti. Ve kesinlikle bunu bir şekilde kendi gündemi için kullanacaktı.

Onun yerinde olsam ben de yapardım.

Ama eli, seyircilerin onaylayan çığlıklarıyla birlikte erkek şortumun bel bandına doğru hareket ederken onu durdurmadım. Güvenli kelimemi söylemedim. Sadece ona karşı titredim, diğer eli hala boğazımı sıkıyordu, parmaklarını lastiği geçip amıma doğru daldırırken.

Bana dokunmamaya çalışıyordu, bunu hemen hissedebiliyordum; dokunuşu ile tenim arasında neredeyse görünmez bir mesafe bırakmaya çalışıyordu. Ama erkek şortum dardı ve açısı garipti ve parmak uçları vulvamın üzerinde bir kez gezindi.

Arkamda dondu, eli hareketsiz kaldı ve parmak uçları yine kaygan dikiş yerimin üzerinde gezindi. Bu sefer kasıtlı olarak.

Kulağımın yanında sert bir nefes.

"Geldin mi?" diye sordu alçak bir sesle.

Tereddüt ettim ve sonra başımı salladım.

Bir nefes daha.

Bir daha konuşmadı.

Bana bir daha dokunmadı. Elini çok az kaldırdı ve sonra ben orgazm oluyormuş gibi yapana kadar seyircilerin önünde bana mastürbasyon yapıyormuş gibi yaptı.

Keşke bana gerçekten dokunmasını, beni gerçekten boşaltmasını isteyecek cesaretim olsaydı.

Keşke *beni al, beni kullan, yüzümü yere bastır ve bana çığlık attır* diyecek cesaretim olsaydı.

Bunun için kendimden nefret edebilirim. Belki de çoktan ettim.

OceanofPDF.com

on iki

OceanofPDF.com

BİR SONRAKİ KIŞ

I ailemin arabasının camından dışarı bakıyor, kışın Manhattan'ı değil, Lyonesse sahnesini, ışıkları, kalabalığı görüyordum.

Mark, orgazm taklidi yaptıktan sonra beni sahnenin dışına taşımıştı. Asansöre bindirdikten sonra binanın en üst katındaki karanlık ve geniş bir süit odaya götürdü. Beni siyah ipekle kaplı bir yatağa yatırdı ve kıcıma ve sırtıma soğuk ve kaygan bir şey sürdü ve sonra bana yeni külotlar verdi.

Üzerimi değiştirmek için kırıdamadan şaşkın şaşkın onlara baktığımda, eskilerini çıkardı ve yenilerini kalçalarımaya geçirdi. Bir oyuncak bebek gibi oturtuldum, saçlarım tarandı ve ardından dudaklarıma bir bardak su uzatıldı.

Mark'ın önümde diz çökmüş, bardağı tuttuğu yere bakarak yudumladım.

"Teşekkür ederim efendim," diye mırıldanmayı başardım ve o şey yine gözlerinin arkasında hareket etti.

Bana yalnızken rol yapmak zorunda olmadığımızı söylememişti; bana sahnede olanların hepsinin bir illüzyon olduğunu hatırlatmamıştı.

Bunun yerine beni yumuşak bir battaniyeye sarıp aşağıya taşıdı ve gecenin geri kalanında kucağında sıcaklık oturdum. Müziğe, gürültüye ve sahnedeki cinsel gösterilere rağmen derin bir uykuya dalmıştım.

Uyandığımda, beni karşılayan bir tüp arnika jel, bir şişe ibuprofen ve birkaç şişe su ile otel odamda tek başıma uyanmıştım.

Roma'ya uçuş bu kadar çığ bir kışla berbat geçmişti.

Mark'ı o zamandan beri görmemişim. Ve ben bununla iyiydim, diye düşündüm. Küçük numaramızı inandırıcı bir şekilde yapmıştık. Mark'ın evlenmeyi düşünebileceği bir tip olduğum konusunda kimsenin aklında şüphe yoktu. Sahnede ne hissettiğimin ve sonrasında onun kucağında kıvrılırken ne hissettiğimin bir önemi yoktu. Bunlar önemsizdi. Gereksizdi. Hatta günahı.

Ama yine de bugünlerde günahlarla doluydum. Kilise adına yeni günahlar. Mark'la yaptığım her şeyi neredeyse ahlaki hale getiren günahlar.

Karşılaştırma.

Roma'dayken amcam bana *tam bir kurban* olduğunu söylemişti. *Yakılan bir sunu. Tanrı'nın krallığını kurtarmak için günahlarınızdan duyduğunuz acı, tütsüden daha tatlı olacaktır.*

Acaba benden çıkan dumanın kokusunu başka biri alabiliyor muydu, yoksa sadece Tanrı mı alıyordu?

Dalgın bir şekilde, durduğunda ve kapı benim için açıldığında arabadan indim ve deri sırt çantamı omzuma atarak binama girdim. Üniversite için minnettardım çünkü bana odaklanacak, düşüncelerimi ve saatlerimi dolduracak başka bir şey veriyordu, böylece eğitim, dua, ders çalışmayla geçen bir günün ardından bu son yazı düşünemeyecek kadar bitkin düşüyordum. Lyonesse ve Roma'yı düşünmek için.

İkisi de bir bakıma vaftiz olmuştu. İkisi de onaylama töreniydi, ama yağ ve komünyon yerine kan ve ateşli adrenaline.

Kapıcı benim için özel asansörü çağırdığında ve ben içeri adım attığımda ellerime baktım. Ne görmeyi beklediğimden emin değildim; hala benim ellerimdi. Aynaya baktığımda ise hâlâ yüzüm vardı.

Roma'da olanlara rağmen ben hâlâ Isolde Laurence'dim.

Oldu. Bu kelime. Sanki başka seçeneğim yokmuş, her şey kucağıma düşmüş gibi. Bu yaz olanlar pek de öyle değildi; her şeyi, her adımı ben seçmiştim.

Tanrı'nın krallığını kurtarmak için günahlarınız.

Asansörün kapıları açıldı ve ben büyük odanın açık alanına adım attım, şimdiden kolay bir şeyler yiyeceğimi ve akşamın geri kalanını Kolomb öncesi sanat dersim için bir ödev üzerinde çalışarak geçireceğimi düşünüyordum. Babam Londra'daydı, Bryn Wellesley'e dönmüştü ve ben yalnızdım.

Görünüşe göre çok olduğum bir şeydi.

Ama çatı katına sadece bir adım atmıştım ki ensemde bir şey karıncalandı.

Burada biri vardı.

Sessizce eğilip botlarımın bağcıklarını çözdüm ve ayağımdan çıkardım. Çantamı yere bıraktım, ön cebinden hanımeli bıçağını çıkarıp siyah deri kılıfından sıyrarak kütüphaneye ve oradan da gözlemesine çıkan büyük sarmal merdivene doğru süzüldüm. Yukarıda biri vardı, bundan emindim ve o kişi ben değildim.

baba, ve günün bu saatinde temizlik personeli olmazdı. Bina sözde güvenliydi ama Roma'da öğrendiğim gibi, doğru motivasyona sahip biri için bunun pek önemi yoktu.

Merdivenleri çıplak ayaklarımla çıktım, bıçağı standart tutuştan ters tutuşa doğru hareket ettirdim, tıpkı Mark'ın iki yıldan uzun bir süre önce karate okulunda bana gösterdiği gibi. O zamanlar elimde çok yabancı hissetmişim, rastgele ve garip, hareketlerim onunla rastgele ve garipti. Şimdi - Mark'ın o gün beni yendiği gibi asla yenilmemeye kararlı olduğum yıllardan sonra - elime aldığım herhangi bir bıçakla, özellikle de bu bıçakla kendimi emin ve güvende hissediyordum. Mark'ın onu yapma şekli silinmez bir mükemmellikteydi: bazen elim, kemik ve altın sap avucumun içinde yuvalanmadan yanlış hissediyordu, tam tersi değil.

Kütüphane görüldüğünde kemik elimde sıcaktı. Yıllar boyunca raflar dolusu kitap toplanmıştı - annemin tıp, kimya ve botanikle ilgili en sevdiği kitaplar, Mortimer Amca'nın Roma'dan gönderdiği, küçük bir kızken öğrenmeye zorlandığım tüm dillerde yazılmış kitaplar. Babamın dekorasyon için satın aldığı deri ciltli antikalardan oluşan gösterişli koleksiyonu bile diğer tüm kitapların yanında organik ve evindeymiş gibi görünüyordu.

Yirmi iki pencere dairesel alanı aydınlatıyor, solmakta olan sonbahar ışığını ortaya çıkarıyordu ve iki koltuğun yanında devasa bir küre parlıyordu. Küre açıktı ve içinde bir sürahi viski duruyordu.

Ama dikkatimi çeken şey bu değildi. Hudson Nehri'ne bakan uzak pencerenin önünde kömür grisi takım elbiseli bir adam duruyordu ve parmaklarının arasından babamın en sevdiği malttan bir bardak sarkıyordu. Saat geç olmasına rağmen takım elbisesi hala kusursuz bir şekilde ütülenmişti ve sarı saçları mükemmel bir şekilde şekillendirilmişti.

"Beni öldürecek misin Isolde?" diye sordu Mark son basamağı tırmanırken. Bana bakmak için arkasını dönmemişti, peki nasıl-

Pencereden. Penceredeki yansımanı görebiliyordu, bıçak ve her şey. Çaylakça bir hataydı, onun etrafında çok sık olan bir şeydi.

Yine de bıçağı kınına sokmadım ya da kaldırmadım. "İçeri nasıl girdin?" Temkinli bir şekilde sordum.

Yine de dönmedi, sadece bir omzunu kaldırdı ve ardından bardağı ağzına götürdü. "Benim de kendi yöntemlerim var."

Kapıcıya rüşvet vermek, büyük ihtimalle. Bunu daha sonra araştırmam gerekecekti. Artık herhangi bir mekânın tamamen güvenli olduğu varsayımını göze alamazdım. "*Neden* buradasınız? Lyonesse'de başka bir eğitim seansı ya da gösteri ayarlamak istiyorsan mesaj atabilirdin-"

"Son zamanlarda babanla konuştun mu?" Mark araya girdi.

Babamla mı? "Hayır. Şu anda Londra'da."

Mark bir yudum aldı ve yutkunurken ön kolunu cama dayadı. "Bugün benimle konuştu. Nişanımız hakkında."

Aklımdan binlerce farklı olasılık geçti.

Babam, en başta beni buna zorlayan kişi olduğu halde, bu nişanı sona erdirmek istiyor muydu? Mortimer Amca ne düşünürdü? Ve bu, üniversiteden sonra yemin etme planıma geri dönebileceğim anlamına mı geliyordu?

Şaşırtıcı bir şekilde, bu düşünce bana bir zamanlar verebileceği rahatlamayı ya da neşeyi vermedi. Hâlâ bir rahibe olarak yaşamak istiyordum elbette; bu benden koparılan bir hayaldi - ama-

Ama bilmiyordum. Belki de karşımdaki soğuk, takım elbiseli adamlarla birleşme fikrine çok fazla adapte olmuştum. Ya da belki de kendimi İsa'nın gelini olarak hayal edemeyecek kadar çok şey görmüş, çok şey yapmıştım. Bunun yerine İsa'nın metresi olarak bir hayat kurmaya başlamıştım bile, onun sevgisini ışıktan ziyade gölgelerde arıyordum.

Ve belki de zaten bu rol için şekillendirilmiştim. Dünyanın seçkinleri arasında amcam için kırıntı toplamak, bedenimi bir silaha dönüştürmek... bunların hepsi bir manastırda pek işe yaramazdı ve ben her şeyden önce işe yarar olmak istiyordum. Tanrı'ya *hizmet* etmek, sadece dualarımla değil, ellerimle de. Ve iyi ya da kötü, *hizmet etmek*, odanın karşısındaki adamlarla evlenmekle ayrılmaz bir şekilde bağlantılıydı.

"Peki ne dedi?" diye sordum. Sesim kararlıydı, hatta şu anda kararlı olmaktan başka her şeyi hissetmeme rağmen.

"Dedi ki" -Mark'ın sesi sert ve acıydı ve içinde sıcaklık vardı. Ne kadar viski içtiğini merak ediyordum: "Nişanlılığımızı sürdüreceğimizden ve evliliğimizin kaçınılmaz olduğundan emin olmak istiyor."

"Kefil," diye tekrarladım. Babamın ne demek istemiş olabileceği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Evlilik öncesi anlaşmalar imzalanalı ve dosyalanalı çok olmuştu ve artık mezuniyetime sadece iki buçuk yıl kalmıştı.

Bazıları düğün organizatörü tutmaktan bahsediyor. Bildiğim kadarıyla her şey olması gerektiği gibi gerçekleşiyordu.

Mark bir içki daha aldı ve kolunu bardaktan çekti. "Bunu ilk kez mi duyuyorsun?"

"Senin ya da babamın neden bahsettiğiniz hakkında hiçbir fikrim yok." Bundan nefret ederdim. Bu adamlardan herhangi biri söz konusu olduğunda karanlıkta kalmak asla iyi bir fikir değildi.

Mark sonunda yüzünü bana döndü. Heykel gibi dudakları öylesine iğrenmiş bir ifadeyle kıvrılmıştı ki, hâlâ merdivenlere bu kadar yakın olmasaydım geriye doğru bir adım atabilirdim.

"O zaman seni aydınlatmama izin ver." Kelimeler de gözlerindeki bakış kadar sertti. "Baban senin kızlığını bozmamı istiyor. Ona göre ne kadar erken olursa o kadar iyi."

Ona baktım.

Kelimeler birbirine uymuyordu, hiçbir anlam ifade etmiyordu. Bunu mecazi anlamda söylemiyorum, bana gerçekten hiçbir anlam ifade etmiyorlardı.

Deflower.

Ne kadar erken olursa o kadar iyi.

Dudaklarım aralanırken ve göğsüm keskin bir nefesle kalkarken, sözleri nihayet, acı verici bir şekilde, anlama dönüşürken Mark hareket etmedi ya da konuşmadı.

Babam Mark'ın beni becermesini istedi.

O kadar ortaçağdan kalmaydı ki, neredeyse bunu iPad kullanan, Savile Row giyimli babama atfedemiyordum.

...nerede

yse.

Ama-

"Neden?" Fısıldadım. "Neden önemli ki?"

Merdivenlerden uzaklaşıp odanın köşesindeki masaya doğru döndüğümde Mark konuşmadı. Babam Manhattan'dayken bazen burada çalışırdı; annem ve ben merdivenlerden olabildiğince hızlı koşar ve onun kucağına atlamaya çalışırdık. Şaşırmış gibi yapar, sonra da biz çılgık atana kadar ikimizi de gıdıklardı.

Ve şimdi beni evlendiren, babamın bekaretimi bir tür ödül gibi sahiplenmesini söylediği adamın karşısında durmuş aynı masaya bakıyordum.

Mark'ın benimle evlenmek için zaten kararlaştırılmış olanın ötesinde daha fazla teşvike ihtiyacı olduğunu mu düşünüyordu? Mark'ın bu kadar kolay kazanılabileceğini mi düşünüyordu? Mark'ın becerecek koca bir kulübü vardı ve bu kulübün dışındakileri de becerdiğinden şüphem yoktu. Bir üniversite öğrencisinin kızlık zarı teraziyi iki yöne de çeviremezdi.

"Bundan pişmanlık duymayacağını biliyor olmalı. Eğer benimle evlenmek istemediğine karar verirsen, bu seni düğüne gitmeye zorlamayacak."

Mark'ın çenesinin yana doğru çalıştığını görmek için tam zamanında döndüm. "Tuzağa düşürmek istediği ben değilim Isolde," dedi bir süre sonra.

"Ama seni tuzağa düşürmek istemiyorsa, o zaman kim-" Durdum, nefesim kesildi. "Ah."

"Evet," dedi Mark. "*Oh.*"

Babam bunun yerine beni tuzağa düşürmek istedi. Benim gizliden gizliye romantik ve saf olduğuma inandığı için mi, yoksa Katolik ahlakımı manipüle etmek istediği için mi, emin olamadım, ama önemli değildi. Babam Mark'la seks yaparsam onunla evlenmek zorunda hissedeceğime inanıyordu.

Bu benim potansiyel direncime karşı bir sigortaydı.

Öfke ciğerlerimi yumrukladı ve çok anlayışlı Mark'ın önünde nefesimi düzenli tutmak için savaştım zorunda kaldım.

Ama babam bunu nasıl yapabildi? Her zaman istediğim hayattan vazgeçmek söz konusu olduğunda bile bu kadar uysal, bu kadar itaatkâr olmuşken?

"Hiç seks yapmadığımı varsayacak kadar cesur," diye mırıldandım. Mark başıyla kısa bir selam verdi.

"Ben değil... Lyonesse'de sahnede yaptığımız şey - o, birinin bana dokunmaya en çok yaklaştığı andı -" Durdum, kızarmıştım. "Sanırım ona böyle bir şey sormaya hakkı olmadığını söylediniz?"

"Ona müstakbel karımla ne istersem yapacağımı söyledim," dedi Mark kesin bir dille. Bu sözler babamın talepleri kadar ortaçağdan kalmaydı, ama bunları duyduğumda yeni bir öfke patlaması hissetmedim.

Hissettiklerimin ne olduğuna çok yakından bakmayı da umursamadım. "Peki buna ne dedi?"

Mark kadehini dudaklarına götürdü ama içmedi. "Bunu nişanlılığımızın temel bir koşulu haline getirmeye hazır olduğunu söyledi. Aksi takdirde Tanrı'ya geri dönmeyeceğine güvenmiyor."

Temel bir koşul.

"Yani o... ne? Eğer uymazsak nişanı iptal mi edecek?" Mark hiç istifini bozmadan cevap verdi.

"Evet."

Bu hiç mantıklı değildi! Bu evliliği talep eden babamdı ve şimdi de huysuz bir çocuk gibi bu evliliğin gerçekleşmesini engelleyeceğini mi söylüyordu? Eğer onun korkunç taleplerine boyun eğmezsek?

"Riski en aza indiriyor," diye gözlemledi Mark kadehinin üzerinden. "Bankacılar böyle yapar. Evliliğin gerçekleşeceğinden emin olamıyorsa, utancı hafifletmek, anlatıyı kontrol etmek için yeterli zaman içinde bilmesi gerekiyor. Ve potansiyel olarak sizi başka bir ittifak için konumlandırmak için."

Tüm bunların babamın söylediklerine benzediğini kabul etmek zorundaydım.

Ama belki... belki de buydu. Benim açılışım, benim şansım. Babamın kibri yüzünden açık kalan bir kapı. Bizi kendi iradesine boyun eğdireceğinden o kadar emin olduğu için mi, yoksa kanla mühürlenemezse bu anlaşmanın feshedildiğini görecektense kadar inatçı olduğu için mi, bilmiyordum. Ama aslında ne önemi vardı ki?

Aslında ne önemi vardı ki?

Bunu babam için seçmemiştim. Mortimer ve kilisem için seçmiştim; *kendim için seçmiştim*. Babamın inancım yüzünden nişanı bozacağımdan korkması ne kadar komikti... oysa aynı inanç yüzünden evlenerek kırbaçlanmayı kabul etmiştim.

Ve belki de babam gerçeği bilseydi, şu anda burada olmazdık; benim tamamen bağlı olduğumu bilerek güvende olurdu. Ama Mortimer Amca'nın Mark'la olan ittifaktan nasıl yararlanmak istediğini de açıklamadan gerçeği bilmesinin bir yolu yoktu ve sadakatim netleşmeden *bunu* açıklamanın da bir yolu yoktu.

Ve babamın, kendisine olan sadakatimin motivasyonlarım listesinde çok çok alt sıralarda yer aldığını öğrenmesi kimsenin işine yaramadı.

Yani nişan bitemezdi. Bunun için çok yol kat etmiş, çok değişmiştim.

Gözlerimi kapattım ve kalan seçeneklerimizi düşündüm. Eğer babam Mark'la bu konuyu konuşacak kadar ileri gittiyse, o zaman onu almaya kararlıydı. Geoffrey Laurence ile girdiği irade savaşını Mark Trevena pekâlâ kazanabilirdi ve daha önce hiç kazanmamış olsam da ben de kazanabilirdim.

Ama aynı zamanda amcamdan pek çok şey öğrenmiştim ve bunlardan biri de gururun asla menfaat karşılığı olmaması gerektiği idi.

"Yani yalan söylüyoruz." Gözlerimi açtığımda Mark'ın beni izlediğini gördüm. Bardağı hâlâ ağzına götürüyordu, sanki içip içmemeye karar verememiş gibiydi. "Ona seks yaptığımızı, Katolik suçluluğumun beni sana karşı derin bir duygusal bağlılığa sürüklediğini ve evliliğe devam edeceğimden emin olduğunu söyle."

"Şunu bilmelisin ki baban bana doktoruna fiziksel değişikliklerden haberdar olması için rüşvet verdiğini ima etti. Ya da bunların eksikliğini."

Taze bir korku içimi kapladı. İzinsiz giriş ve ihlal karşısında saf, temizlenmemiş bir dehşet.

Bunun *kötülüğü*.

Kendi babam, mutfak tezgâhının üzerine oturup ayaklarını tekmeleyen ve annemin mutfak facialarını ona yedirmesine izin veren aynı baba - bir okul konserini, bir öğretmen toplantısını, beni omuzlarında sallama fırsatını asla kaçırmayan aynı baba - bunu yapmıştı. Bana, tek çocuğuna.

Annemin ölümü onu gerçekten bu kadar değiştirmiş miydi? Yoksa annem onu onca yıl iyi tutmuş ve cenazesinden sonra annemle tanışmadan önce olduğu sürünge varlığa mı dönmüştü?

Mark viskinin geri kalanını ustaca bir yudumda içti. "Elbette babana rüşvet verebilirim," dedi tekrar açık küreye doğru yürürken. "Ve sen de doktorunu değiştirebilirsin. Gizlilik ve ketumiyetiyle tanınan birini seçebiliriz; onlara da uygun şekilde rüşvet veya şantaj yapılmasını sağlayabiliriz."

Mark *şantaj* kelimesini o kadar kolay, o kadar rahat kullanmıştı ki bu beni ürkütmüştü. Nedenini bilmiyordum - topladığı onca bilgi başka ne işe yarıyordu ki? "Ama," diye devam etti, kendine biraz daha malt doldururken, "bir şeyler yapmamız gerekecek. bir noktada alt edilebileceğimiz ihtimaliyle mücadele etmek zorundayız. Eğer doğru kaldıracı erişebilirse bize sadık birini ters yüz edebilir ya da ben karşı koyamadan daha fazla para teklif edebilir. Bu almamız gereken bir risk, ancak bunu mümkün olduğunca en aza indirebileceğimizi düşünüyorum-"

"Bekle," dedim ve sonra ne söyleyeceğimden emin olamayarak durdum.

Bir kaşını kaldırdı, kalın, düz ve koyu altın rengindeydi, neredeyse bardağındaki içkiyle aynı renkteydi. "Evet?"

"I-" Bir nefes aldım. "Diğer seçeneklerimiz neler?"

"Başka seçenek yok, tatlım. Yalan söyleyip ortaya çıkmayı bekleyebiliriz ya da yalan söyleyip birilerine bizimle birlikte yalan söylemesi için şantaj yapabiliriz."

Tatlım.

Bana ilk kez böyle bir şey demişti. Yanaklarımda sıcaklık oluşma tehlikesi vardı; kalbim güm güm atıyordu. Kendimi tekrar düşünmeye zorlamak zorunda kaldım.

Gururun bedeli uygunluk olamazdı. Zaten böyle bir şey beklemiyordum? Mark'ın benimle seks yapacağını tahmin etmemiş miydim? Ne de olsa sınırlarım söz konusu olduğunda bilerek yeşil ışık yakmıştım ve Yeni Yıl Arifesi'nden ve Lyonesse'de sahnede olanlardan sonra bunu istediğimi itiraf etmeliydim.

Onunla seks yapmak istedim.

Ve her neyse, Mark'ı bana yaklaştırmak, güvenini ve sevgisini kazanmak ve bu evlilikten çıkarabileceğim tüm kanı çıkarmak için kullanabileceğim her şey için gerekliydi.

Tanrı'nın krallığını kurtarmak için günahlarınız.

"Başka bir seçenek daha var," dedim. Sakin bir şekilde. "Kızılığımı gerçekten bozabilirsin."

H ilk başta, çenesinin yan tarafındaki tek bir kasın zıplaması dışında tepki vermedi.

"Hayır," dedi sonunda ve küreden uzaklaştı.

"Hayır mı?"

"Kesinlikle hayır," diye açıkladı. "Pek çok sapkınlığım var ama acımasız pişmanlık bunlardan biri değil."

Onu inceledim. "Neden pişman olasın ki?"

İçini çekti, gözlerini kapattı ve bir kez daha ne kadar içtiğini merak ettim. Bu onu şimdiye kadar gördüğüm en etkileyici haliydi ve izlemesi büyüleyiciydi. Soğuk, derin bir gölün sularının çekilip boğulmuş bir köyü ortaya çıkarmasını izlemek gibiydi.

"Kendimden bahsetmiyorum, Isolde." Gözlerini açtı ve bakışlarımı kendi sert, tehlikeli bakışlarıyla karşıladı. "*Seni* kastediyorum. Buna pişman olursun."

"Ben olsam yapmazdım," dedim - ama bunu söylerken bile merak ettim.

Olur muydum? Kafamda her zaman görünmez bir Isolde, babasının ve amcasının planlarından etkilenmemiş, farklı bir seçim yapabilmiş bir Isolde olacak mıydı?

Ama başka türlüsinii seçemezsin. Bu yola gözüm açık girmiştım; eninde sonunda Mark'la seks yapmayı öngörmüş, bunu seçmiştim. Bekâretimi sunakta yakılmaya hazır bir adak olarak sunacaktım ve sonunda kibriti çakmaya hevesli olduğumu kabul etmiştim.

Mark'ın ağzındaki şüpheli ifadeye bakılırsa bana inanmadığı açıktı ve ben de öne çıktım.

"Pişman olmazdım," dedim tekrar. "Bu eninde sonunda olacağını varsaydığım bir şeydi."

"*Sonunda* şu andan çok farklı olacak."

"Ve," diye devam ettim, "bunun bir önemi yok, değil mi? Bakirelik mi? Herkes gibi senin de böyle düşüneceğini sanmıştım."

Mark bana bir bakış attı. "Kızlık zarının tıpkı bademcik ya da apandis gibi olduğunu söylememi ister misin? Onu birlikte almanın klinik ve dikkat çekici olmayacağını mı?"

"Şey, illa ki dikkat çekici değil ama-"

"Bekaretin ne kadar saçma bir önermeden ibaret olduğunun farkındayım Isolde. Bunun senin için ya da benim için önemli olmasına da izin verilebilir."

"Senin için fark eder mi?" diye sordum. Öyle olduğunu hiç ima etmemişti; evlendikten sonra sadakat konusunda açık konuşmuştu ama düğün günümüzde dürüstçe beyaz giymemi beklediğinden hiç bahsetmemişti.

Mark'ın gözleri bardağına kaydı ve sonra tekrar bana döndü. Anlık ve kısaydı. Neredeyse kendimi bunu hayal ettiğime inandıracaktım.

"Bölünmüş sadakat benim için önemli," dedi. Sesi kararlı ve ikna ediciydi. "Eğer daha sonra bu yüzden benden nefret etmeye başlarsan, bu bir sorun olur. Eğer bu gelecekte bir hoşnutsuzluğun tohumu olarsa, bu da bir sorundur. Bu anlaşma ancak evlendikten sonra da birlikte olacağımıza güvenirsem mantıklı olur."

"Aramızda algılanan bir boşluk yok, hatırlıyorum." Tekrar yaklaştım, şimdi kürenin yanındaydım. "Ama sorduğum soruya cevap verdiğini sanmıyorum. Benim bakire olmam -ya da bakire kalmam- senin için önemli mi?"

"Hakkınızdaki değerlendirmelerimin kızlık zarına sahip olmanıza bağlı olup olmadığını soruyorsanız, cevabım hayır."

"Peki ya başka bir şey soruyorsam?"

Çenesindeki o kas yine kıpırdandı ve sonra viskiyi dudaklarına götürüp uzun bir yudum aldı. Cevap vermeden önce acele etmedi. "Peki sen ne soruyorsun, tatlım?"

Ne istediğimi bilmiyordum. Ondan ne söylemesini istediğimi bilmiyordum. Bekâretimin onun için önemli olmamasını istiyordum, çünkü o zaman babamın şüphelerinin ateşini en etkili şekilde söndürebilirdik. Bekaretimin onun için önemli olmasını istiyordum çünkü birileri için önemli olmasını istiyordum, seçimlerimin bu fiziksel işaretinin.

Belki de birileri için önemli olmak istiyordum. Sadece seks gözüyle bile olsa. Bir araçtan, bir amaçtan daha fazlası olmak istiyordum.

Ya da belki de Mark'ın Lyonesse'de size verdiklerinden daha fazlasını istiyorsunuz.

Kırbacı tenime cehennem ateşi yağıdırıyordu. Bir eli boğazımdayken diğeri bacaklarımın arasını arıyordu. Kendime bunun kendi amaçlarım için, onu kendime kazanmak için oynadığım uzun oyun için olduğunu söyleyebilirdim ama gerçek, meme uçlarımın sert ağrısında, seksimin tepesindeki şişmiş nabızda açıkça görülüyordu.

Onu baştan çıkarmanın ötesinde istiyordum; bu aşağılayıcı bir şeydi, özellikle de beni baştan çıkarmak için hiçbir çaba göstermediği düşünülduğünde. Aslında, buluşmalarımızın alışılmadık doğasından yararlanmamak için son derece dikkatli davranmıştı. Bu onun çarpık ahlak anlayışına işaret ediyordu belki ama benim de gururumu incitiyordu. Çapkın ya da ateşli olmadığımı biliyordum - kendimi kıvrılmış bir yumruk gibi taşıdığımı biliyordum. Bu, benim onu arzuladığım gibi arzulanmak istemediğim anlamına gelmiyordu.

Ve her neyse, çarpık ya da değil, herhangi bir ahlaka sahip olmaması gerekiyordu.

Onun bir şeytan olması gerekiyordu.

O zaman neden *benim* şeytanım olmasın?

Çenemi kaldırdım. Gururuma engel olamıyordum ama dürüstlüğüme engel olabilirdim. "Kızılığımı bozmak mı istiyorsun Mark?"

Bardağına tekrar bakarken çenesi yana doğru çalıştı. Sonra kadehi kürenin içindeki küçük rafa bıraktı.

Ona yaklaştığımı hissederek bir adım daha yaklaştım. Tekrar yaklaştım. "Bu senin için zor bir sınır mı? Bakire gelinler?"

"Isolde." Adımı bir uyarı gibi söyledi.

"Bunun şimdi ya da düğün gecemizde olması arasında benim için hiçbir fark yok."

"Dur," dedi sertçe, ama ben durmadım. Ona bu kadar yakinken göz bebeklerinin büyüdüğünü, yanaklarının hafifçe kızardığını görebiliyordum.

Viski yüzünden mi? Yoksa başka bir şeyden mi?

Ona ilk süründüğümde nefes alışının değiştiğini duymanın nasıl bir his olduğunu hatırladım; ereksiyonunun bana nasıl baskı yaptığını. Sadece uygun ya da sıradan bir arzu olsa bile, beni arzuluyordu.

Seni istedim.

Seni istedim.

Ve aramızdaki on dört yıla rağmen, tüm gücüne, parasına ve şiddetine rağmen, ben ittim.

"Öyleyse yapalım. Müzakere edilecek, tartışılacak hiçbir şey yok. Ben istekliyim ve siz değilseniz-"

"Sorun bu değil," dedi sıkıca.

"O zaman ne?" Tekrar yaklaştım, boğazındaki nabızı ve akik gözlerindeki yansımamı görebileceğim kadar yakındım. "Neden bana söylemiyorsun? Sana karşı dürüst oluyorum-"

Ve aynen böyle, hareket etti. İki yıl önce olduğumdan daha hızlıydım ve bu yüzden neredeyse ondan kaçıyordum ama o hâlâ daha hızlı ve güçlüydü. Elini çeneme dolamış, yüzümü kendisine doğru eğmişti ve diğer eli bileğimi sıkıca sarmıştı. Bıçağı tutan eli kontrol etmek için. Onu tuttuğumu unutmuştum.

"Karşılığında dürüstlüğüme istemeyeceğinize söz veriyorum. Aramızdaki yaş farkına ve bağlantımızın koşullarına duyduğum saygıdan dolayı aramıza bir perde çektim," dedi. Sesinde o kadar çok kötülük ve öfke vardı ki duymak dehşet vericiydi ve parmakları çenemde o kadar sıkıydı ki neredeyse acıyordu. Omurgamdan aşağı bir heyecan aktı. "O perdenin diğer tarafında olmak istemezsin."

"Sanırım biliyorum," diye fısıldadım.

"Yapamazsın," dedi. "Çünkü perdenin diğer tarafında benim olmak var. *Bana* ait olmak ve görmene izin verdiğim halimi kastetmiyorum. Benim olduğuma inandığınız dikkatli, düşünceli adamı kastetmiyorum. Bu inancı elimden geldiğince besledim, çünkü senin geleceğinin benim kazancım için feda edilmek zorunda kalmasına üzülüyorum ve bu önümüzdeki birkaç yılın ikimiz için de daha kolay geçmesini sağlayacak. Ama beni bu konuda sınamak istemezsin, sevgilim. Güvenli olan diğer tarafta kal."

"Yoksa ne olur?" Parmakları çenemi olduğu gibi tutarken kelimeler gergin, neredeyse fısıltıyla çıkıyordu.

"Yoksa insanların neden adımı fısıldadıklarını öğrenirsin," dedi, kelimeleri tenimdeki parmakları kadar sertti. "Neden hiçbir zaman bir itaatkârı yakalamadığımı. Birini kendime ait kılmaya karar verdiğimde bunun neye benzediğini."

Ağzını kulağıma yaklaştırdı ve mırıldandı: "Kibarlık ya da merhamet olmayacak. Tek çaren güvenli kelimen olacak. Birinin bana ait olması için yıllarca bekledim ve sana her gün, her saat uzak durduğumu hissettirirdim."

Geri çekildi, gözleri benimkilere dikilmişti. Siyahın etrafında sadece ince bir mavi halka vardı. "Anlıyor musun? Bunu istemiyorsun. Görücü usulü bir evliliğin kibar suç ortakları, rollerimizi oynayan aktörler olmaya geri dönelim ve babanın şüphelerini aşmanın başka bir yolunu bulalım. Bana sonra teşekkür edersin."

"Hayır." Ona doğru bir adım atmaya çalıştım ama çenemdeki ve bileğimdeki ellerle yapamadım. "Yapmayacağım. Ben istiyorum. Sen istemiyor musun? Beni istemiyor musun?"

Eğildi, burnunu saçlarımın arasından geçirdi. Titredim.

"*Hep* seni istiyorum, Isolde. Her zaman seni düşünmediğimi mi sanıyorsun? Yatağımın her yerinde senin kokunu istemediğimi mi sanıyorsun? Her sabah masamın altında o küçük, ciddi ağzınla beni rahatlatmanı istemediğimi mi sanıyorsun? Canım ne zaman isterse senin daracık amcığını istemediğimi mi sanıyorsun? Evet, seni istiyorum, yakalı istiyorum ve benim olmanı istiyorum. Bu seni korkutmak için yeterli olmalı, çünkü ruhunu yiyene kadar hiçbir şeyi geri tutmayacağım. Seni ne kadar arzuladığım tenine yazılana ve kemiklerine kazınana kadar hiçbir şeyi esirgemem."

Kalbimin gümbürtüsünden, seksimde zonklayan kaygan, muhtaç sıcaklıktan nefes alamıyordum. Sözleri kelimelerden öte bir şeydi, bir tür dua ya da yakarış, bir tür büyü, aramızda sadece rüyalarımda olduğunu düşündüğüm şeyi çağırıyordu. En karanlık ve en gizli fantezilerime.

Ve *beni istiyordu*. Beni vahşice, dişleriyle ve çürütücü bir açgözlülükle istiyordu ve şok edici, tehlikeli bir şekilde *onun* olmamı istiyordu.

Oh, bunu nasıl da arzulamıştım. Bu acımasız şeytana ait olmayı, ona teslim olmayı. Asla yalnız olmayacaktım, asla istenmediğimi hissetmeyecektim. Asla uyanmayacak ve bir amaç ya da hizmetin sonsuza dek ulaşamaz olduğunu hissetmeyecektim, çünkü ona teslim olmak nefes almak kadar kolay olacaktı.

Şaşkın ve aç bir şekilde ona baktım, gözlerim onunkilere takıldı.

"Ve bekaretinin benim için zor bir sınır olduğunu mu düşünüyorsun?" Kahkahası etoburcaydı. "Bakire olmasaydın sana olan hayranlığım bir nebze olsun değişmezdi, haberin olsun. Ama benimle evlenmeyi kabul ettiğinden beri başka hiçbir şey düşünmediğime inansen iyi edersin. O küçük, güzel amcıkta başka bir şey düşünmedim. Ne kadar sıkı olurdu, ne kadar şişer ve kayganlaşırdı.

içeride." Ağzını dudaklarıma doğru eğdi, dudaklarımın hemen üzerinde geziniyor, nefesi beni gıdıklıyordu. "Oradaki ilk kişi olduğumu, onu ilk tadan ve ilk dolduran kişi olduğumu bilmek. Birini almak için seni geren ilk kişi."

"Al o zaman," diye fısıldadım. "Senin olsun."

"Dilindeki bu kelimeyi seviyorum," diye mırıldandı Mark, konuşurken dudakları artık benimkilerin üzerinde geziniyordu. "*Seninkini*. Orada tatmak istiyorum."

"O zaman yap," diye yalvardım. Nefesim kesilmişti, çaresizdim. Tüm planlarım ve stratejilerim damarlarımda kaynayan şehvet tarafından silinmişti.

Hayır. Sadece şehvet değil. Buna ne diyeceğimi bilmiyordum ama bu başka bir şeydi, daha kötü bir şey. Sanki ruhumun da bedenim kadar sikilmeye ihtiyacı vardı ve bu benim için, Tanrı için ne anlama geliyordu, bilmiyordum. Sadece Mark beni öpmezse, beni almazsa önümüzdeki birkaç dakikayı atlatamayacağımı biliyordum.

O perdenin diğer tarafında olmayı hayatım boyunca istediğim her şeyden daha çok istiyordum ve *bu* en korkunç şeydi.

Dili ayrık dudaklarımda gezindi, dişlerimin kenarlarını yalayacak kadar içeri daldı.

"Lütfen efendim," diye inledim, kendi sesimi bile tanıyamıyordum. Bir nefes gibi doğal bir şekilde dökülen *efendim*. "Beni senin yap. Sizin için çok iyi olacağım; istediğiniz sürece sizin olacağım-"

Ağzı benimkinin üzerine kapandı ve onu sahiplendi. Parmakları çenemi sabit tutarken dili benimkini aradı ve sanki söylediğim ve onun çok hoşuna giden kelimeyi gerçekten tatmaya çalışıyormuş gibi yaladı. *Seninkini*. Sanki onu şarap gibi kucaklayabilirdi.

Öpücüğün içinde inledim, tenim gergin ve sıcaktı ve nabzım her yerde atıyordu, sanki bir dövüşteydim ve daha fazlasına, daha fazlasına ihtiyacım vardı. Diğer eliyle bıçağı benden alıp viskisinin yanına koyarken alt dudağımı ısırdı ve nefesimi yuttu.

"Hediyeni beğenmene sevindim, benim ölümcül kızım," dedi ağzıma karşı. "Şimdi bana güvenli kelimeni hatırladığını söyle."

"Hyssop." Durmak için değil, devam etmek için bir yalvarış gibiydi. "İhtiyacım olursa söylerim, söz veriyorum."

Eli saçlarımı buldu ve saç tellerimin arasından geçirdi ve yüzüme bakabilmek için başımı geriye çekti.

"Sen," dedi, diğer eli saygıdeğer eteğimin kenarını bulup belime kadar iterek, "berbat bir fikirsin."

Beyaz pamuklu külotumun açıkta kaldığı yere baktı ve keskin, düzensiz bir nefes verdi. "Belki de benim de berbat bir fikir olmam uygun olur."

Bu, herhangi bir sevecenlikten, herhangi bir beyandan daha doğru geldi. O beni kendi imparatorluğunu kurmak için kullanıyordu, ben de onu Tanrı'ninkini kurmak için kullanıyordum ve yol boyunca bir yerlerde, ikimiz de bu her neyse ona ihtiyaç duymaya başlamıştık. Ne kadar ahlaksızca, ne kadar yanlış, ne kadar aptalca olursa olsun. Buna ateşin oksijene ihtiyacı olduğu gibi ihtiyacımız vardı ve şimdi birlikte yanıyorduk.

Saçlarımı bıraktı ve beni kollarına alarak masanın üzerine taşıdı ve kenarına oturttu. Geri çekildi ve takım elbise ceketinin düğmelerini açmaya başladı.

"Bacaklarını aç," dedi, sesi tartışmaya yer bırakmıyordu. "Ve eteğini tekrar yukarı çek. Görmem gerek."

Hangisini kastettiğini anlamak mümkün değildi - saplantısının nesnesini. Ve itaat ettiğimde, ondan titreyerek çıkan nefes, bu ana kadar çektiği her acıya, her günaha ve her utanca değirdi.

"Külotunu yana çek," diye emretti, şimdi ceketini çıkarmış ve dikkatsizce yakındaki bir sandalyenin arkasına atıyordu. O olmadan takım elbisesinin pantolonundaki etkileyici çadırı görebiliyordum. "Ben doyasıya bakana kadar onları orada tut."

Parmaklarım kalçama doğru inerken titriyordum, o kadar tahrik olmuşum. Parmaklarımı pamuğun etrafında kıvırdığımda, oradaki her şeyi ne kadar nemli hale getirdiğimi hissedebiliyordum. Amcığımın üzerindeki serin havanın ilk titreyişinde, ıslak *görünecek kadar ıslak* olduğunu biliyordum ve Mark'ın bu manzara karşısında yumruk gibi bir nefes aldığından emindim.

"Çok güzel," dedi ve avucunun topuğunu ereksiyonuna bastırdı. "Çok, çok güzel."

Yaklaştı ve sonra evlenme teklif etmeye hazırlanan bir adam gibi diz çöktü. Ancak yüzüğü çoktan parmağımdaydı ve romantik konuşmalar yapmıyordu. Bunun yerine başparmaklarıyla vulvamın yumuşaklığını hafifçe okşuyor ve beni ayırarak içime bakmasını sağlıyordu.

Burun delikleri açıldı ve çenesi kaskatı kesildi. Neredeyse öfkeli görünüyordu: irileşmiş gözler ve ayrılmış, aç dudaklar. "Görmediğim çok iyi oldu."

Şimdiye kadar bunu yapmamıştık," dedi gözlerini amımdan ayırmadan. "İkimiz için de iyi bir şey."

Eğildi ve hiçbir uyarıda bulunmadan uzun, açık bir öpücük kondurdu.

Bacaklarım kapanmaya çalıştı; kalçalarım kıpırdandı. Sıcak, gıcıklayıcı ve kaygandı ve daha önce hiç hissetmediğim bir şeydi, asla, asla. Ne parmaklarımla, ne yatağımın köşesiyle, ne de rüyalarımın bile, çünkü bunun hakkında rüya görmeyi bilmiyordum. Ve dili klitorisimin üzerinde gezindiğinde, nefes nefese kalırken başım geriye düştü.

"Bu nasıl bir his?" diye sordu, başını amımdan kaldırmadan. "Çok iyi," diye inledim. "Sanki kalbimi yalıyormuşsun gibi."

"Yapabilseydim yapardım," dedi Mark karanlık vaatlerle dolu bir sesle. Bana uzun bir öpücük daha verdi, şişmiş inciyi dudaklarının arasında emdikten sonra serbest bıraktı ve dilini açıklığının içinde döndürdü, bunu yaparken sert zevk sesleri çıkardı.

Ayağa kalktı ve beni öptü, beni dudaklarında kendimi denemeye zorladı. Tatlı ve garip, başka hiçbir şeye benzemeyen bir tat.

"Tadına bakmam gerekiyordu," dedi tekrar amıma bakmak için geri çekilirken. "Benim yepyeni oyuncağım. Şimdi benim için aç." İlk iki parmağını ağızma soktu ve içgüdüsel olarak dudaklarımı etraflarına kapatıp emdim. Gözleri daha da karardı.

"İyi kız," dedi ve göğsümde sıcak, şiddetli bir zevk kıvrıldı.

Sonra parmaklarını bacaklarımın arasına bıraktı, gözlerini tekrar amıma dikti. Beni yavaşça ayırdığı yere, kıvrımlarımın arasındaki sıkı girişi buldu.

"Bekle," dedim ve başını salladı.

"Aramızda işler böyle yürümüyor," diye mırıldandı, dudaklarını önce çeneme sonra da ağızma götürerek. "Benim ölümcül kızım, benim küçük hanımeli kraliçem. Bana *çördük* dersin, söylediğin anda dururum. Ama ne *beklemekten* vazgeçerim, ne de *durmaktan*. *Hayır* için bile. Güvenli kelimeniz bunların hepsi ve daha fazlasıdır. O senin özgürlüğün ve gücüdür."

"Ama sen-" Islak parmak uçları hâlâ beni arıyordu ve sonra bir tanesi giriş yerimin hemen dışında tembel bir daire çizdi. "Onun yerine sikini oraya koymak istemez misin? Efendim?"

Dondu kaldı ve sonra ağızma doğru ürpererek bir nefes verdi.

"Evet, sikimi oraya koymak istiyorum, Isolde. Her şeyden çok. Ama henüz kontrolümü çok fazla test etmeyelim, olur mu?"

Bunu söylerken çoktan doğrulmuş, gözleri eline kaymıştı. "Bu acıtacak," diye uyardı ve parmağı daha derine bastırırken nefes almak için mücadele ettim.

Kalın parmağının içime girmesini izlerken yüz ifadesi hevesli, hayranlık dolu ve neşeliydi. Önemli olmaması gereken, önemli olmayan ama yine de önemli olan bir şeyi alıyordu çünkü bunun bir anlamı olduğuna birlikte karar vermiştik. Bundan sonra olacaklarla ilgili hiçbir şeyi değiştirmese bile ona aitti.

Ve sonra acı, beni nefes nefese bırakan ve kıvrandıran keskin, alçak bir acı.

"İşte bu," dedi Mark, hâlâ o karanlık vaatlerle dolu sesiyle. "Sadece bir dakika daha." Boştaki eli kalçama dolandı ve beni bacaklarımın arasından çekerken hareketsiz tuttu. Ve tam bir saniye daha dayanamayacağımı düşündüğüm anda ikinci bir parmak daha ekledi.

Sonra alçak sesle sızlandım, acı göğsümü ve boğazımı pençeleyerek havamı çaldı. Bana yaptığı tüm işkenceler gibi temiz, muhteşem ve uyandırıcıydı.

Güvenli kelimemi söylemeyi bir an bile düşünmedim.

"Çok sıkı, Isolde," diye övdü Mark. "Acıtsa bile sana verdiğim şeyi almakta çok iyisin. Bacaklarını benim için açmaya devam et. O güzel amcığın ilk kez nasıl dolduğunu göreyim."

Acı şimdi içimde parıldıyor, kemiklerime yerleşiyordu ve aşağı baktığımda, parmaklarını kaplayan kaygan ve kırmızı kanı gördüm.

Başını kaldırıp gözlerimle buluştu ve sadist bir gülümseme o güzel ağzını gerdi. Gözleri iri ve siyahtı, altın kirpiklerle saçaklanmıştı ve iri parmaklarını bakire deliğime sokup çıkarırken kaslı omuzları ve pazuları gömleğinin altında hareket ediyordu ve onun yakışıklı olmadığını nasıl düşünmüştüm? Köşeli çenesinin ve yontulmuş yanaklarının geometrik mükemmellikte olmadığını? Burnundaki tümsek ve şakağındaki yara izi tehlikeli derecede güzel değil miydi?

Gülüştüğün şeytanı bile utandırmayacağını mı?

"Beni çok güzel alıyorsun," diye mırıldandı. "Evlendikten ve benimle yaşamaya başladıktan sonra, her gece sikimi alacaksın. Her gün. İhtiyacım olduğu kadar, ve buna çok ihtiyacım var, Isolde. Ağzına, amına ve sonunda kışına da ihtiyacım olacak ve sen benim evcil hayvanım, küçük karım olacaksın, beni rahatlatmak için."

İnledim, parıldayan acı ciğerlerimi, komik kemiklerimi ve aynı zamanda amımı da çekiyordu. Sırtışı daha da genişledi. "Oh, o küçük titremeyi hissettim, tatlım. Elim kan içindeyken boşalabilir misin? Göster bana. Benim olmaktan ne kadar hoşlandığını göster bana."

Başparmağını giriş yerimin üzerindeki dik tomurcuğa bastırdı ve parmakları kanalıma girip çıkarken, girişleri uyarılma ve kanla kaygan ve ıslak hale gelirken onu çalıştırmaya başladı. Zevk aniden bacaklarımın arasından çekilirken boğuk bir inilti çıkardım, onun uzman dokunuşuyla, pantolonunu zorlayan sert horozda ve yüzünün aç çizgilerinde belirgin olan ihtiyaçla.

"Gelmek istiyorum," diye mırıldandım, başım öne, omzuna düştü. "Gelmek istiyorum, gelmek istiyorum, istiyorum-"

Zevk o kadar hızlı patladı ki nefesim kesildi, sırtım eğildi ve kasılmalar zonklayan klitorisimden rahmime ve göğsüme kadar vücudumu yırtarak beni havadan, düşünceden ve pis, akılsız zevk olmayan her şeyden mahrum bırakırken ağzım sessiz, boğuk bir çığlıkla ayrıldı. Mark'ın parmaklarının etrafında döndüm, onları sıktım, kullandım, kalçalarım sanki onları daha derine ve daha sert bir şekilde içime sokmaya çalışıyormuş gibi kasıldı.

Amımı boş yere parmaklarına geçirmeye çalışmamı ve sonra yavaşça, yavaşça hareketsiz kalmamı, titrememi, inlememi ve gevšememi gizlemeden zevkle izledi.

Elini göğüs kafesime bastırdı ve beni geriye doğru itti, böylece masanın üzerinde uzunlamasına sırtüstü yatıyordum.

"Ne yapıyorsun?" Sersemlemiş, doygun bir sesle söyledim ama cevabımı çok geçmeden almıştım. Kan sıçramış iç çamaşırlarımı kalçalarımdan çekip arka cebine soktukten sonra pantolonunun fermuarını açtı ve sertleşmiş organını serbest bıraktı.

Daha önce hiç şahsen görmemiştim. Sünnetliydi, kalın ve düzdü, kendine birkaç kez yavaşça pompalarken elinin belli bir mesafe kat etmesi gerekecek kadar uzundu. Kalın bir damar yan tarafa doğru kıvrılıyordu ve başı kabarmış ve şişmişti.

Ucu parlak ve ıslaktı, sanki bir süredir pantolonundan sızıyormuş gibiydi.

Mark elini amımın üzerinde gezdirdi ve bir an için ne yaptığını merak ettim, ta ki aynı elini sikine götürüp kısa, sert vuruşlarla mastürbasyon yapmaya başlayana kadar.

Kızlık zarımdan akan kanı ve zevkimin kayganlığını kayganlaştırıcı olarak kullanıyordu.

Külotum gitmiş ve eteğim kalçalarım kadar itilmişti, onunla çıplak amım arasında hiçbir şey yoktu. Kendi kendine çalışırken omzundaki ve kolundaki kaslar esnerken gözleri amımın üzerinde gezindi. Vücudum sırf bunu görmek için yeniden kıpırdandı.

Elleri sıkı, amansız bir şekilde kendi üzerindeydi ve o zaman şehvetine dair bir şeyler gördüm, ne kadar heyecanlandığını, ihtiyacın onu ne kadar derinden pençelemesi gerektiğini, çünkü sırf boşalmak için birini öldürecekmiş gibi kendini sarsıyordu. Sadece düşüncelerinde ona saldıran ve ısıran şeyden kurtulmak için.

Aletin derisi gerilmiş ve kırmızıyla kayganlaşmıştı, yumruğu kocaman ve güçlüydü ve sonra ayak parmaklarımı kıvıran tatmin edici bir sesle kendine bir dizi hızlı vuruş yaptı ve kalın meni şeritlerini seksime fıskırttı.

O kadar çoktu ki, sıcak ve damlıyordu ve işi bitene kadar kendini sert hareketlerle pompalamaya devam etti. Aletini bıraktığında hala yarı sertti ve tembel parmaklarını yaptığı pisliğe doğru çekti. Dağınık parmaklarını ağzıma bastırdı ve ben de otomatik olarak açıp onları emerek temizledim.

"Ne kadar iyi bir eş olacaksın," diye homurdandı ve bana doğru eğilerek uzun, sahiplenici bir öpücük verdi. Fırtına sonrası şehir gibi kokusu her yanıma sarmış, artık soluduğum hava olmuştu. "Hanımeli bıçağı ve tatlı amcıyla ne mükemmel bir kraliçe."

Tenim karıncalanıyor, görüşüm parazitleniyordu. Zaten sırtüstü yatmamış olsaydım, düşebilirdim. Sanki ilk kez ona doğru süründüğümde, beni ilk kez çarmihına kelepçelediğinde olduğu gibiydi. Sanki tüm dünya derimin altında uğulduyordu.

Sanki bana izin verse yıldızlara doğru uçacaktım gibi.

Doğruldu, bir yerlerden bir mendil buldu ve beni kan ve meniden temizlemek için kullandı. Kukumu bir kez daha inceledi, bu sefer yüzüne memnuniyet damgasını vurdu ve sonra kollarında bir yere taşınyordum. Yatak odam, aynı zamanda sayıklamalarımın uyku haline dönüşmeye başladığını da fark ettim.

Mark yatak odamın nerede olduğunu biliyordu. Bu düşünce beni olması gerektiği gibi tedirgin etmedi. Düzgün düşünebilseydim öyle olurdu.

Kıyafetlerim çıkarıldı, ibuprofen ve su verildi ve yatağa yerleştirildim. Komodinin üzerine biraz daha su koydu ve tam gideceğini düşündüğüm anda yatağın kenarına oturup saçlarımı kulağımın arkasına itti. Konuşmadı, ben gözlerimi kapatıp dinlenirken başımı okşamakla yetindi.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu. Sesinin sıcaklıkla, çıplak bir ilgiyle dolu olduğunu duymak tuhaftı.

Bayıldım.

"Amım acıyor," diye mırıldandım dürüstçe. "Ve kendimi harika hissediyorum. Gidecek misin?"

Bir süre konuşmadı ve ona bakmak için gözlerimi açtığımda, gözlerinin saçlarıma sabitlendiğini gördüm. İpeksi saç tellerini parmak uçlarının arasında ovuşturuyordu.

"Kalmak istiyorum," dedi sonunda. "Ne kadar tavsiye edilir bilmiyorum ama kalmak istiyorum."

"Teşekkür ederim." Gözlerimi tekrar kapattım. "Keşke daha çok canım yansaydı da daha fazla bakım yapmak zorunda kalsaydın."

"Tedavi sonrası bakım ağırlı yönetiminden daha fazlasıdır, Isolde," dedi. "Ne istersiniz?"

"Bilmiyorum," dedim, hâlâ başım dönüyor ve karıncalanıyordum. Endorfin belki de. Kafam iyiydi. "Sadece seni yanımda istiyorum."

Yumuşak bir gümbürtü ve ardından ikinci bir gümbürtü duydum. Ayakkabılarını çıkarıyordu. Sonra yatağın üzerine sürünerek geldi, arkamda durdu, sırtımı göğsüne yasladı ve popomu kucağına dayadı. Giysileri, sürtünmek ve sarılmak için harika hissettiren türden pahalıydı.

Yatağımda kocaman duruyordu, uzun, geniş ve kaslıydı, ısı yayıyordu. Kollarında döndüm ve yüzümü ona doğru yaklaştırdım, bu onu şaşırtmış gibiydi. Ama sonra kollarını bana doladı ve beni kendine çekti.

"Bundan sonra ne olacak?" Mırıldandım, uyku beni çoktan altına çekmişti. "Efendim?"

Uzun bir nefes verdi. *Efendim* dediğimde hoşuna gidiyordu. "Seninle ne yapacağıma karar vereceğim, tatlım. Bundan sonra olacak olan bu."

Mark Trevena'nın burada, yatağımda bana sarıldığına inanamıyordum. Ama öyleydi ve bacaklarımın arasında zonklayan acıyan amımla bile mükemmel hissettiriyordu. Ve hiçbir şey için tek bir pişmanlık duymuyordum.

Gözümü kırpmadan tekrar yaparım.

Yarın bizim için yeni bir sayfa açılacaktı. Beni uyarmaya çalıştığı her şekilde onun olacaktım ve belki, sadece belki, bu soğuk, ölümcül, aç adamın küçük bir parçası da benim olacaktı.

OceanofPDF.com

Uyandığımda henüz şafak sökmemişti.

Gözlerimi sadece şehrin ışıltısıyla aydınlanan bir odada açtım, odam altın ve gölgeden oluşan bir renk cümbüşüydü. Mark penceresinin yanında duruyordu.

Takım elbisesinin ceketini ve ayakkabılarını giymiş, saçının bir telini bile yerinden oynatmamıştı. Gözleri camdaydı ve hâlâ uyumakta olan şehre bakarken parmaklarının arasında bir şeyler dönüyordu.

Doğrudum, çarşaf çıplak bedenimden düştü. Dışarısı hâlâ karanlık olsa da, zaten dua etmek için uyanacağım saate yakındı ve kendimi hiç yorgun hissetmiyordum. Muhtemelen normalden çok daha erken uykuya daldığım için. Muhtemelen Mark hâlâ burada olduğu için. Mark buradaydı ve dün gece her şey değişmişti.

"Uyanmışsın," dedi. "Güzel."

Bana doğru döndü ve parmaklarının arasında döndürdüğü şeyi masamın üzerine bıraktı.

Kendimi örtme zahmetine girmeden onu izledim, karanlık bakışlarının köprücük kemiğimin ve açıkta kalan göğüslerimin üzerinden süzülüp tekrar yüzüme gelmesinin tadını çıkardım.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu.

Vücudumu test etmek için biraz gerindim, bakışlarının hareketlerimi takip ettiğini fark ettim ve sonra içimde bir sızı hissedince biraz gülümsedim. Dün gece canımı yakan şey bu sabah bir hatıra, tatlı bir anı gibi gelmişti. Mark'ın beni perdesinin diğer tarafına geçirdiğinin kanıtı. "Biraz ağrım var ama hepsi bu."

Onu dün gece yaptıklarımızdan daha fazlası için nasıl baştan çıkaracağıma dair hiçbir fikrim yoktu, bunu istemeye nasıl başlayacağımı bile bilmiyordum. Ama istiyordum. Onu istiyordum.

yatağıma doğru yürüyüp elini bacaklarımın arasına koydu. Tekrar boşalmak için beni kullanmasını istedim. *Onu* istiyordum. Bizi. Göğsümdeki bu soluksuz ağrının hafiflemesini istedim.

"İyi," dedi. "İyi uyuyamadın, bu yüzden endişelendim."

"Uzun zamandır uyumadığım kadar iyi uyudum," dedim. Gerçek buydu. Bu yaz Roma'ya gittiğimden beri gözlerimi her kapattığımda kâbuslar beni bekliyordu.

Karanlıkta parlayan hanımeli bıçağım; yüzümde ıslak ve bakırımsı kan. Amcam, Roma'nın zaten sıcak olan sabah güneşinde elini kanla kabuk bağlamış saçlarına koyuyor.

Tanrı'nın krallığını kurtarmak için günahlarınız.

Ama dün gece rüyalar boğuktu, bulanıktı. Mark'ın güçlü, sahiplenici kucağında bana zarar veremiyordu.

Mark konuşmadan yaklaştı ve yüz ifadesini okumak için gözlerimi kısıtım. Elmacık kemikleri ve çenesi altın rengiyle aydınlanmış, ağzı ve gözleri kısmen gölgede kalmışken bu ışıktaki okumak imkânsızdı. Dün gece parmaklarını içime sokarken, amımın her yerine boşalırkenki yüzünü düşündüm.

Ne kadar iyi bir eş olacaksın.

"Peki çözebildin mi?" diye sordum. Göğsümde filizlenen heyecana engel olamıyordum. Onun olmuştum. Son iki yıldır bununla savaşmıştım, ona direnmişim, bana hissettirdiklerine, sürünmenin, bağlanmanın, tutulmanın ve kırbaçlanmanın bana hissettirdiklerine direnmişim ama artık değil.

Ben onundum.

"Neyi çözeceksin?" diye sordu. Sesi yine soğuk ve kibardı. Birkaç saat önce olduğu gibi değildi.

O zaman anlamalıydım sanırım. Bir şeylerin değiştiğini. Ama on dokuz yaşındaydım, boyun eğmenin, seksin ve aşkın ilk ateşini hissediyordum ve bu baş döndürücü, çılgın heyecan dışında bir şey bilmek istemiyordum.

"Benimle ne yapacaksın?" diye sordum, bacaklarımı yatağın kenarına bırakıp ayağa kalktım. "Bundan sonra ne olacak?"

Ben kıpırdamadan dururken Mark bana baktı. O giyinik, takım elbiseli, ben ise tamamen çıplaktım.

"Evet," dedi sakince.

"Ve?"

"Ve," dedi öne doğru bir adım atarak, "düğüne kadar bir daha görüşmemiz gerekmeyecek."

Derimin altında yeni bir vızıltı başladı, ama bu bir alarmdı. Tıpkı daha önce olduğu gibi, zihnimden önce bedenim biliyordu.

"Pardon?" Fısıldadım.

"Şu ana kadar nişanlılığımızı gerçekmiş gibi gösterme konusunda övgüye değer bir iş çıkardık ve artık babanın senden şüphe etmesi için hiçbir neden kalmadığından emin olduk. Düğüne kadar birbirimizi görmemiz için bir neden yok, tabii ki seni tasmaladığım yanılsamasını sunmaya karar vermezsek. Tasmayla ilgili bir şey yapmamız gerekecek, kulüpte küçük bir tören, ama kısa ve öz olmasını sağlayacağım."

"İllüzyon," dedim.

Evet, seni istiyorum, seni yakalamak istiyorum ve benim olmanı istiyorum. Bu seni korkutmak için yeterli olmalı, çünkü kalbini yiyene kadar hiçbir şeyi geri tutmayacağım.

Mark'ın yüz ifadesini hâlâ seçemiyordum, en azından yeterince seçemiyordum. Tek görebildiğim, tamamen kayıtsız bir şekil almış yontulmuş ağzıydı. Gölgelerin arasından parıldayan gözleri.

"Anlamıyorum," dedim. Kelimeler dilime acı geliyordu ve bunun sebebinin başarısızlık, yenilgi gibi bir tada sahip olmalarından kaynaklandığını biliyordum.

Şimdi bile, tadının kalp kırıklığı gibi olduğunu kendime itiraf etmeyi reddediyorum.

"Sanırım anlıyorsun," dedi Mark. Bana bakarken bir eli cebindeydi. "Bence neler olduğunu çok iyi anlıyorsun."

"Ama sen dedin ki-" Durdum. Sesim çocukça geliyordu. Bir yetişkine onu karanlıkta yalnız bırakmaması için yalvarıyordum.

Mark dün gece yalan söylemişti. Onun olmamı istediği konusunda, muhtemelen hepsi hakkında. Bedeni yalan söylememişti ama bunun bir önemi yoktu. Bedenimi bana karşı bir araç olarak kullanmıştı ve kuşkusuz gerektiğinde kendi bedenini de bir araç olarak kullanabilirdi. Tıpkı bir kırbaç ya da bir çift deri kelepçe gibi, elleri ve aleti de sahnenin sadece bir parçasıydı. Bu sahne tamamen yalan olsa bile.

Gözlerimi kapattım, utanç içime damlıyordu. Sıcak ve yapışkan.

Dün gece ona inanmıştım. Beni istediğine, beni güvende tutmak için aramıza mesafe koyduğuna dair söylediği her kelimeye inanmıştım. Çünkü bunu duymak istemiştım. Benim onu istediğim kadar onun da beni istemesini istemiştım; onun olma konusunda bana hiçbir seçenek bırakmamasını istemiştım.

Birine ait olmak, iyi bir iş çıkardığının söylenmesini istedim; incinmek, temizlenmek ve geçen yaz Roma'da yaptığım şeyden kurtulmak ve sonra bu yalnızlık nihayet, nihayet geçene kadar tutulmak istedim-

Ama bu bir çocuğun isteğiydi ve ben artık bir çocuk değildim. Aziz Pavlus'un dediği gibi, çocukça davranışlarımı bir kenara bırakmalıyım.

Mark Trevena'yla bir tür peri masalı yaşayabileceğimi gerçekten düşünmüş müydüm? Şantaj ve sırlarla beslenen bir seks kulübünün sahibi olan adamla mı? Birleşik Devletler hükümeti için kim bilir neler yapmış ve görünüşe göre bundan hiç pişmanlık duymamış olan adam?

Peki ya ben? Sıradan kızların aşık olmalarına, başkalarının da onları sevmesini ummalarına izin vardı ama ben sıradan bir kız değildim. Çok uzun zaman önce Tanrı'ya söz vermiştim ve hayatım her zaman bir kurban olarak tasarlanmıştı.

Daha fazlasını ummam, şefkat ve seks ummam, hâlâ ne kadar zayıf ve bencil olduğumu gösteriyordu. Tanrı'ya sunduklarımın ne kadar kusurlu olduğunu. Azizlerle ilgili kitaplar, hayatlarını isteksizce Tanrı'ya teslim eden ya da onu takip etmeye karar verdiklerinde kaybettikleri şeyler için ağlayan insanların hikayeleriyle dolu değildi. Bunu sevinçli bir yürekle yapıyorlardı ve eğer bunu sevinçli bir yürekle yapamıyorlarsa, en azından sessiz ve asil bir yürekle yapıyorlardı.

Yani Mark dün gece yalan söylemişti ve ben de zayıf, umutsuz bir günahkâr olduğum için ona inanmışım.

Ama bunun en can alıcı noktasını bulamadım; acı veren aşağılanmayı, reddedilmenin ve yalnızlığın boş acısını bir kenara ittikten sonra bile, o nokta benden kaçtı.

"Neden?" Ben sordum. "Kızlık zarımı ortadan kaldırmayı öneren bendim. Söylediğin onca şey olmasaydı da bunu yapardım. Sen rol yapmasaydın."

Şimdi bile, aradan bunca zaman geçtikten sonra, sesimin dökülmemiş gözyaşlarıyla nasıl titrediğini ve utançtan nasıl titrediğimi hatırlıyorum. Affetmeye çağrıldık, ama kendinizin en zayıf versiyonlarından birini gördüğü için birini nasıl affedebilirsiniz? Bunu onlara gösterdiğiniz için kendinizi nasıl affedebilirsiniz?

Sadece pencereden gelen şehir ışığı, ben konuştuktan sonra elinin nasıl esnediğini ortaya çıkardı. Parmaklarının en küçük kayması. Ama yüzü değişmemişti. Ve konuştuğunda, sesi ilk duyduğum günkü kadar soğuktu.

"Bu evlilikten kazanabileceğim her şeyi babanın kaprisleri uğruna kaybetmek istemiyorum, bu onun paranoyasına geçici olarak kur yapmak anlamına gelse bile. Ve babana güvence vermek gibi klinik bir nedenle bu evlilikten vazgeçtiğin için benden nefret etmeye başlarsan, kazanabileceğim her şey ciddi şekilde tehlikeye girecek. Bunun dışında hiçbir motivasyon olmadan bacaklarını açmış olsaydın - odana geri dönüp ben orada yokken kendi parmaklarını içine sokmuş olsaydın bile - bu evliliğe karşı sonsuza dek defterinde bir işaret olurdu. Bana karşı. Aslında sadece elinden alınmasının ne kadar acı verdiğini kendinden sakladığın halde metanetle teslim olduğunu sandığın bir şey daha." Bir omzunu kaldırdı. "Bu şekilde, daha sonra kendine yalan söyleyemez ve elinin zorlandığını söyleyemezdin. Bunu fiziksel bir şeyi istediğin kadar çok istedin. Bu senin seçimindi."

"Bana söylediğin yalanla şekillenen bir seçim," dedim. Şu anda çıplak olmaktan, sesimin hâlâ titrek olmasından nefret ediyordum ama çarşafa uzanmayacak ya da boğazımı temizlemeyecektim. Zayıflığımı olduğu kadar utancımı da benden alamazdı - en azından bu tek şeyi kendime saklayacaktım. "Beni istediğine inandırдың için senden nefret etmeyeceğimi nereden biliyorsun? Sana ait olmamı istediğine beni inandırdığın için?"

"Hesaplanmış bir kumar," diye yanıtladı Mark sakince. "Ama seni tanıdığım için güvenerek oynadım, Isolde Laurence. Her zaman önce kendinden nefret edeceksin. Geriye dönüp baktığında, diri diri yakmak istediğin kişi kendin olacak; kendi seçimlerin yüzünden kendini kırbaçlamak isteyeceksin. Kendine, beni ya da hareketlerimi asla kontrol edemeyeceğini bilecek kadar mantıklı ve mantıklı olduğun için, sadece kendi davranışların için acı çekmeye değer olduğunu söyleyebilirsin. Ve kısmen de haklısınız. Ama sende akıl ve mantıktan çok daha fazlası var, değil mi? Suçlu doğdunuz; kendinizi lekelenmiş hissederek ve bunun için acı çekmeye hazır olarak doğdunuz. Tanrı seni herkesten önce buldu ve şimdi annen ölüyken hayatta olmanın günahının, ölümlü ve dolayısıyla kusurlu olmanın günahının kefareti için kendini bulabildiğin her sunağa yatırılacak. Tanrı'nın kutsal adına bilerek işlediğin günahlar için."

Dudaklarım açıldı, kaburgalarım sıkışıyordu ama hava gelmiyordu. Ciğerlerime, kanıma geri çekemiyor gibiydim.

"Yapamazsın-" Sonunda kısa, emici bir nefes almayı başardım. "Bunu bilemezsin."

Söyleyemez. Yalan söylüyor. Blöf yapıyor.

Bana dokunacak kadar yaklaştı ve pencereden gelen ışığın yüzünü daha fazla göstermesi için döndü. "Elbette biliyorum Isolde," dediğinde yüzünde acıma vardı. Tıpkı senin benimle oyun oynamayı, tahtadaki taşlarımı ele geçirmeyi düşündüğünü bildiğim gibi, tıpkı benim de babaninkileri hareket ettirmeyi umduğum gibi. Ama ben bu oyunu senden çok daha uzun süredir ve senden çok daha tehlikeli insanlarla oynuyorum ve her maçı kazanacağım, küçük karıcığım, her karşılaşmayı ve bunu yaparken denememe bile gerek kalmayacak. Ben senin hakkında her şeyi biliyorum, sen ise benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun. İstedığimi elde etmek için ne gerekiyorsa yapmaya hazırım ve sen her zaman Tanrının senden istediklerine zincirlenmiş olacaksın."

Cebinde olmayan eliyle uzandı, parmakları çenemi kaldırdı. Ona sertçe baktım, gözlerime batan yaşları ve boğazımın hızlı yutkunuşunu görmemesini diledim.

"Ruhunun cehenneme gitmesinden korkuyorsun. Ve benim artık bir ruhum bile kalmadı."

Ona, idol haline getirdiğim bu zalim adama göz kırptım ve o da yüzünü indirdi, ağzı benimkinin hemen üzerinde geziniyordu.

"Gördünüz mü? Ben kazanacağım. Her zaman kazanacağım, çünkü oynadığımız oyunu biliyorum, tüm oyuncuları tanıyorum ve riskleri biliyorum. Kazanacağım çünkü daha önce de kazandım. Kazanacağım çünkü kaybetmeden önce öleceğim."

Burnu benimkine değdi ve sonra dudakları dudaklarımın üzerinde gezindi. Hain bedenim anında karşılık verdi, ondan, dilinden, dudaklarından ve her şeyden daha fazlasını arzuluyordu.

"Hangi oyunu oynamak istediğine karar ver, hanımeli kraliçem," diye mırıldandı ağzımın içine. "Ve sonra içinden geldiği gibi oyna. Her halükarda kaybedeceğini bilsen bile."

Ve böylece ağzını şakağıma götürdü ve burnunu saçlarıma gömüp beni içine çekti. Geri adım atmaya, başımı çevirmeye niyetlendim ama bedenimi onunkinden uzaklaştırmaya ikna edebildiğimde çoktan kapıdan çıkmıştı, bana ona her yenildiğim ya da teslim olduğum zamanı hatırlatan uzun, yırtıcı adımlarla. Karate okulunda, Lyonesse'deki sahnede. Bu gece kütüphanede.

Asansörün zil sesini ve kapılarının kapandığını duyduğumda, uzun, titrek bir nefes çektim ve paramparça bir hıçkırık çıkardım. Gözyaşları sıcak, hızlı ve korkunç bir şekilde geldi ve içimden çıkan sesleri durduramadan, acıyı durduramadan eğildim.

Acıdı, acıdı, acıdı, kırbacından, ilk kez içime giren parmaklarından bin kat daha kötüydü. Bu evliliğe zorlanmış olmam yeterince kötüydü, ama bir de ona aşık olmak? Oyuna gelmiş, kandırılmış ve şimdi de terk edilmiş olmak?

Bu sadece yaraya tuz basmaktı.

Ve saflığım, bilinçsiz kibrim -Mark Trevena'dan sahte bir idol yaratmam- yüzünden bunu hak ettim. Yara, tuz ve her şey.

GÜN IŞIĞI ODAMI AYDINLIK VE KORKUNÇ BİR HALE GETİRİYORDU.

gözyaşlarım durdu. Bir şekilde yere düşmüştüm, yan yatmıştım ve ayağa kalktığımda başım dönüyordu. Başım dönüyordu ve yine de netti, çok keskin, keskin bir şekilde netti.

Sanki tüm dünya bıçaklardan oluşuyordu ve ilk kez dikenleri kenarlarından ayırabiliyordum. Canlı bıçakları kör olanlardan.

Mark ondan nefret etmeden önce kendimden nefret edeceğimi mi düşündü? Ona karşı oynadığım her oyunu kaybedeceğimi mi düşündü? O daha yaşlı, daha güçlü, diğer şeytanları kırbaçlamak için gönderilmiş bir şeytan olabilirdi ama ben Isolde Laurence'dım ve yıllarca tıpkı onun gibi şeytanlara karşı kullanılacak bir silaha dönüştürülmüştüm. Belki onun ruhu kalmamıştı ama ben kendi ruhumu bir daha kimsenin dokunamayacağı bir yere kilitleyecektim ve düğünümüz için tekrar bir araya geldiğimizde eşitler olarak buluşacaktık. Ben ondan ve Lyonesse'in arşivlerinden ihtiyacım olanı alacaktım; o ise benden önemli olan hiçbir şeyi alamayacaktı. Ve bir gün, Tanrı dualarımı kabul ederse, şu anda hissettiğim ezici aşağılanma ve kalp kırıklığının aynısını, soğuk bir günde yatak odamda çıplak ve acı içinde hissedecekti.

Kış günü.

Duşa gitmek için döndüm, Mark'ın parmaklarının arasında evirip çevirdiği ve masamın üzerine bıraktığı şey gözüme ilişince duraksadım. Mortimer amcamın Roma'dan döndükten sonra bana gönderdiği kutsal bir karttı. Aziz Julian Hospitaller.

Duanın altında el yazısıyla yazılmış bir yazı vardı: *Tu me superbus.*
Beni gururlandırıyorsun.

Ve yapacağım, yemin ettim. Bedeli ne olursa olsun, ne kadar acı
çekersem çekeyim herkesi gururlandıracaktım.
Ne de olsa günahlarım Tanrı'nın krallığını kurtaracak.

OceanofPDF.com

on beş

OceanofPDF.com

MEVCUT GÜN

"A Hazır mısın?" diye soruyor amcam.

Siyah simarı ve kırmızı takkesiyle arkamda durduğunu görmek için pencereden başımı çeviriyorum, elleri arkasında bağlı Arkada. Wexford'un hemen dışında bulunan ve nesiller boyu Cashel'lere miras kalan malikâne Cashel House'un büyük yemek odasını çerçeveleyiyor. Annem öldü ve amcam bir kardinal rahip olarak mülk sahibi olamıyor, bu yüzden ayakta kalan son Cashel olarak malikane benim.

Son iki yıl içinde, çoğunlukla kapsamlı bir tadilatı denetleme bahanesiyle birkaç kez ziyaret ettim, ancak bu kez Columbia'dan mezun olduktan sonra birkaç hafta yalnız kalmaya ihtiyacım olduğu için geldim.

Mark'ın gelini almaya gelmesinden birkaç hafta önce.

Mortimer bana katılmak için iki gün önce Roma'dan geldi. Moral desteği için, dedi, gerçi son iki gün destekten çok stratejiyle ilgiliydi. Mark ve ben çatı katımdaki o geceden beri birbirimizi neredeyse hiç görmedik - sadece bir kez sahte bir yaka takma töreni için, o da bana zar zor dokundu ve Dinah hemen ardından beni bir arabaya bindirdi- ve amcam sonunda bilgi almaya hevesli. Dedikodular, gözlemler. Sonunda, Lyonesse'in elektronik arşivlerinde ne kadar hazine varsa, Mark'ın ahlaksız krallığına katılmak için yapılan ödemeler.

"Elbette," diyorum eşit bir şekilde. "Beklediğimiz şey buydu."

Amcam öne çıkıp pencerede bana katılıyor, ben de dönüp onun bakışlarını takip ediyorum. Cashel Evi uçurumlarla çevrili bir kaya bakıyor, sığ sular daha koyu, daha derin maviye karşı muhteşem bir turkuaz. Tepemizde bir yaz fırtınası esiyor, yasaklayıcı ve huzursuz.

Mortimer, "Son birkaç yıldır beni ölçüsüz bir şekilde gururlandırdınız," diyor. Yumuşak sesi hem ciddi hem de sevecen. "Umduğum her şey ve daha fazlası oldun. Mark'la evliliğinizde ne olursa olsun, Tanrı'nın krallığına öyle bir güç ve kurnazlık getirdiniz ki, cennetteki hazineleriniz sayısız olacak."

Gözlerimi sudan ayırmıyorum. "Teşekkür ederim." Yıllar önce tek duymak istediğim buydu, ama şimdi kalbim kilitli ve teselli ihtiyacım

onunla birlikte. Bir bıçağın sadece bilenmeye ihtiyacı vardır, cesaretlendirilmeye değil. Kesmeye devam etmek için onun güvencesine ihtiyacım yok.

"Yeni görevinde beni gururlandıracaksın, biliyorum. Ve artık resmi olarak şirketiniz tarafından istihdam edildiğinize göre, diğer görevleriniz için daha kolay seyahat edebileceksiniz."

Başımı sallıyorum. Mezun olduktan sonra, amcamın bir arkadaşının sahibi olduğu bir şirkette dini sanat eserleri ve tarihi eser değerlendirme uzmanı olarak çalışmayı resmen kabul ettim. Bu tür eserleri piyasaya çıktıklarında doğru bir şekilde değerlendirebilmek için elbette seyahat etmem gerekecek. Benim durumumda olmak için çok uygun bir iş.

Pencere aynı zamanda Cashel House ile deniz arasındaki dar, taze, beyaz çakıllı yola da bakıyor. Mark'ı her an bana getirecek olan yol.

Toplanmış ve kapının yanında bekleyen bavullarıma dönüp bakıyorum. Bir nefes alıyorum, sonra bir nefes daha, merkez kaslarımın genişleyip daraldığını hissediyorum. Nefesim, kanım ve kemiklerim tamamen benim kontrolüm altında. Son iki buçuk yılın her dakikasını aldı ama Mark Trevena onu istediğini söylediğinde ona inanan Isolde gitti.

O sabah gitmeden önce bana "*İçinden geldiği gibi oyna*" dedi.

Artık buradayım. İki yıldan fazla bir süre zar zor uyuyarak, koşarak, kaldırarak, antrenman yaparak ve terleyerek. Dilleri mükemmelleştirmekle, babamın ve amcamın dünyaları aracılığıyla bağlantılar kurmakla, kusursuz notlar almakla geçen iki yıldan fazla bir süre. Amcamın çağrılarına cevap vererek ve kötülerin Tanrı'nın izlediğini bilmesini sağlayarak geçen iki yıl.

Mark bir keresinde geri dönülmesi mümkün olmayan kapılardan geçmekten bahsetmişti. Artık o eşiklerden o kadar çok geçmiştim ki daha önce kim olduğumu hatırlamakta zorlanıyordum. Önemli olduğundan değil. O kız bundan sonra olacıklardan sağ çıkamazdı.

"Neden yat?" Ben arabaya bakmak için kendimi açarken Mortimer düşüncelere dalıyor. Mark geç kalmak üzere. "Neden seni Manhattan'daki evine uçurmuyor? Buradaki tasarımı nedir?"

Mark bana e-posta gönderip beni Cashel House'dan kendisinin almak ve yatıyla eve götürmek istediğini açıkladığından beri her gün kendime aynı soruyu sordum.

Böylece törenden önce birlikte biraz zaman geçirebiliriz, diyordu e-posta kibarca, ama bunun hiçbir anlamı yok. Mark bana saygı duymuyor ya da beni arzulamıyor. Ben onun için bir aracım, Laurence Bank ile ilgili karanlık bir amaç için bir araç. I

Beni baştan çıkarmakla ilgilendiğine inanmıyorum ve bana zarar vereceğini ya da öldüreceğini sanmıyorum. Oyunun bu kadar başında olmaz.

Peki sonra ne olacak? Konuşmak mı istiyor? Manhattan ve DC'nin sosyal alkantısına dalmadan önce hikayelerimizin doğru olduğundan emin olmak mı? Rehineler gibi bilgi alışverişine mi başlayacağız?

"Bilmiyorum," diye itiraf ediyorum sonunda. Bilmemekten hoşlanmıyorum. Bilmemek ölüme giden bir yoldur. Ya da daha kötüşü yenilmek.

"Dikkatli ol," diye mırıldanıyor Mortimer, tam o sırada yolun sonunda siyah bir araba beliriyor. Kalbim -korkunç, aptal, korkunç kalbim- onu kontrol etmeyi başarana kadar kaburgalarım a ani bir gümbürtü veriyor. Mark Trevena'yı tekrar istemesine izin vermeden önce onu kesip atacağım. "Onun kim olduğunu biliyorsun."

"Yapacağım ve yapıyorum."

Mortimer bile Mark'ın önceki hayatında yaptığı her şeyi bilmiyor, çünkü Mark'ın CIA'de yaptıklarının çoğu asla yazılı hale getirilmedi. Öyle olsa bile, son iki buçuk yılda onun hakkında duyduğum fısıltılar ve söylentiler dehşet verici. Hükümet için çalışırken yakalanmış; sakat bırakılmış.

Öldürdü.

Bir hikayeye göre Viyana'daki bir senfoni konserinde aldıkları sırada bir arpının kaburgalarının arasına bıçak sokmuş. Bir diğerinde ise kendi çığlıklarını duymasınlar diye birinin kulaklarını kesmiş.

Anlatılanların hiçbirinden şüphe duymak için bir nedenim yok ama maa hazırım. Zihinsel ve fiziksel olarak. Ne kadar yakışıklı olduğu, sesinin ne kadar sert olduğu ya da dokunuşunun ne kadar sahiplenici olduğu önemli değil. Beni bağladığında, bana dokunduğunda ruhumun yeni yıkanmış ve yıldızlara doğru süzölüyormuş gibi hissetmem önemli değil.

Bu sefer hazırım.

Ancak araba evin önüne yanaştığında ve sürücü kapısından biri çıktığında, bu kişi koyu sarı saçlı ve soğuk, kayıtsız bir ifadeye sahip biri değildi. Daha önce hiç görmediğim biri.

Amcam ve ben ön kapıya gidiyoruz, tam yabancı tokmağı tutmak için elini kaldırırken kapıyı açıyoruz.

"Merhaba," diyor yabancı, elini bırakarak. "Bay Trevena, Isolde ile birlikte Manhattan'a seyahat edemeyeceği için üzüntülerini ilettili. Onun yerine benden ona eşlik etmemi istedi."

Mark kadar uzun boylu, sade ama iyi dikilmiş siyah takım elbisesinin altında kaslarla kaplı, hafifçe bronzlaşmış açık tenli, koyu, siyah saçlı ve adaçayı yeşili gözlü. Bir bebeğin uzun kirpiklerine, düz bir burna ve ona sürekli melankolik bir görünüm veren ince bir somurtma şeklinde şekillendirilmiş dolgun bir ağza sahiptir.

Çenesi, elmacık kemikleri ve alnı kusursuzdur, Mark'ın yüz hatlarının sertliği yoktur ve Viktorya dönemine ait bir tablonun tüm güzelliğine sahiptir.

Onu hayatımda daha önce hiç görmedim ama yeşil gözleri benimkilerle buluştuğu anda sanki eve dönüyormuşum gibi hissediyorum. Kalbim yerinden fırlıyor, nabzım hızlanıyor. Hanımeli deseninin en sevdiğim bıçağın etrafında kıvrılması gibi içimde bir şeyler kıvrılıyor.

"Özür dilerim, tanıştığımızı sanmıyorum," diyorum. Dışarıdan bakıldığında sakın ve soğukkanlıyım. İçten içe, ayaklarımın etrafında bir gelgit varmış gibi hissediyorum. Durduramadığım bir dalga.

Gözleri neden yeşilin bu kadar unutulmaz bir tonu? Unutulmuş ve sonra sisin içinde yeniden keşfedilmiş bir bahçe gibi?

"Özür dilerim Bayan Laurence; kendimi hemen tanıtmalıyım." Kibar ama dolaysız bir sesle konuşuyor ama yine de ne kadar kontrollü ve Amerikan olduğu için müzikal. Elini uzatıyor ve ben de tutuyorum, avuçlarımız birbirine değdiğinde sıcak ve tatlı bir şey sinir uçlarımda hızla ilerliyor, sonra da parmaklarımız. Kavrayışı sıcak ve güçlü.

Gelgit dizlerimin etrafında yükseliyor.

"Ben Mark'ın yeğeni ve korumasıyım," diyor yabancı. "Tristan Thomas, hizmetinizdeyim."

Salt Kiss'te devam edecek...

Bu vahşi üçlü daha yeni başlıyor!

Tuz Öpücüğü'nde Tristan'ın hem kalbini hem de bedenini Mark ve Isolde'ye nasıl kaptırdığını görün!

Salt Kiss'i Şimdi Alın!

OceanofPDF.com

Öpücük geliyor.

- ✓ Tristan ve Isolde hikayesinin sapıkça MMF yeniden anlatımı
- ✓ Bakire koruma
- ✓ Ahlaki açıdan gri kahraman
- ✓ Sessiz ölümcül kahraman
- ✓ Görücü usulü evlilik
- ✓ Balmumu oyunu

✓ Azgın özlem!!!

Tristan Thomas kayboldu.

Ordudan ayrıldıktan sonra, genç eski asker belirsizlik içindedir. Ta ki Lyonesse-DC'nin ultra gizli kulübü Lyonesse'in sahibi Mark Trevena tarafından işe alınana kadar.

-Mark'ın yeni koruması olmak için. Mark'ın karanlık, baştan çıkarıcı güç ve arzu dünyasına çekilir ve yavaş yavaş Mark'ın kendisine çekilir, Mark Tristan'ın istememesi gerektiğini bildiği her şey olmasına rağmen: acımasız, kötü ve utanmazca ahlaksız.

Ancak Tristan'ın tek görevi Mark'ı korumak değildir: Çok geçmeden Mark, müstakbel gelini Mark'ın yatıyla İrlanda'dan eve dönerken onu korumasını ister.

Tristan kıskançtır ve saplantısının nesnesinin nişanlı olduğunu öğrenince incinir ama içindeki asker emirlere itaat etmek zorunda kalır ve Mark'ın gelinini almaya gider.

Ancak Isolde Laurence hiç de Tristan'ın beklediği gibi biri değildir. Genç, sessiz ve zeki olan Isolde, ailesi tarafından bu evliliğe zorlanmaktadır ve ikisi Amerika'ya geri dönerken Tristan, Isolde'den ve onun çekingenliğinin ardındaki yalnız ama kararlı kadından aldığı görüntülerden büyülenir. Ve bu hayranlık karşılıklıdır: Bir gece, soğuk yıldızların altında yelken açarken, yakıcı bir öpücük paylaşırlar.

Oradan hızlı bir düşünüşle yasağın içine düşüyoruz.

Ama Mark Trevena'nın dünyasında, düşünüş sadece bir başlangıçtır...

Lyonesse üçlemesi, [New Camelot serisiyle](#) aynı dünyada geçen Tristan ve Isolde efsanesinin tuhaf ve çağdaş bir yeniden anlatımıdır.

Okuyucular Lyonesse'in tadını çıkarmak için New Camelot'u okumak zorunda kalmayacaklar, ancak New Camelot'tan hoşlanan okuyucular üçlemede sevdikleri her şeyi burada bulacaklar: MMF ménage, bolca yasaklanmış kızgınlık ve tanıdık bir hikayenin kapsamlı bir yeniden anlatımı.

Salt Kiss'i şimdi kapın!

OceanofPDF.com

kısa bir not

Bu hikayenin kısa olması gerekiyordu.

Yani, gerçekten kısa.

Mark ve Isolde'nin tanışmasını, anlaşmalı evliliklerinin nasıl gerçekleştiğini, belki biraz şaplak atmayı yazmanın eğlenceli olacağını düşündüm.

Bilirsin, tipik Sierra şeyleri.

Kendime *beş ila on bin kelime* dedim. Sadece bu iki canavarın -bir canavar ve bir yavru canavarın- bir araya gelişinden küçük bir parça.

Ve... bir şekilde onun yerine koca bir kitap yazdım.

Şunu açıkça belirtmek isterim ki bu benim suçum değil, Mark ve Isolde'nin ortak suçu. Beynime girip onu kendilerine ait kıldılar ve eğlenceli küçük bir bonus hikaye olması gereken şey, şimdi bir şeytan ve takas ettiği gelinin kırk sekiz bin kelimesine dönüştü.

Ve tabii ki, sonunda tüm Lyonesse'i kuran çok önemli bir an¹ Üçleme.

Umarım bizim sapık şeytanımızı ve onun bıçaklı Isolde'sini beğenmişsinizdir ve eğer

Lyonesse üçlemesinin (resmi) ilk kitabı [Tuz Öpücüğü](#)'nde bolca Mark Trevena (ve Isolde ve azgın, azgın Tristan) var!

---

¹ Lyonesse, Tristan ve Isolde öykülerinde öne çıkan Cornish kıyılarındaki boğulmuş krallığın adıdır. Yeni Camelot serisinin kartal gözlü okurları, Ash'in nasıl Dominant olunacağını öğrendiği kink kulübünün adı olduğunu fark edeceklerdir.

ayrıca Sierra Simone
tarafından

Julie Murphy ile birlikte yazılmıştır:

Neşeli Küçük Bir

Buluşma Los Angeles Gibi Sevimli Karlı Bir Yer:

Temmuzda Bir Noel Novellası

Sonsuza Kadar Neşeli

Lyonesse Üçlemesi:

Tuzlu

Öpücük

Ballı Kesim

Lyonesse #3

Bağımsızlar:

Kırmızı & Beyaz: bir FFM kış hikayesi - ÜCRETSİZ!

Supplicant: bir yaş farkı romanı

Sanguine: bir MM vampir:

hikayesi Sherwood: bir FFM

romanı

Bu Yılki Hediye: Yasak bir Noel hikayesi - ÜCRETSİZ!

Rahip Serisi:

Rahip

Gece Yarısı Ayini: Bir Rahip

Romanı

Güna

hkar

Aziz

Thornchapel:

Dikenlerden Bir

Ders Kıvılcımların

Şöleni İç Çekişlerin

Hasadı

Çürüklerin Kapısı

Yanlış maceralar:

Bir Profesörle Yanlış
Maceralar Kıvrımlı Bir Kızın
Yanlış Maceraları Mavide
Yanlış Maceralar

Yeni Camelot Üçlemesi:

Amerikan
Kraliçesi
Amerikan Prensi
Amerikan Kralı
Ay (Merlin'in Romanı)
American Squire (Bir Thornchapel ve Yeni Camelot
Çaprazlaması)

High Spice Historicals:

Markham Hall Serisi Ivy
Leavold'un Uyanışı *Ivy*
Leavold'un Eğitimi
Ivy Leavold'un Cezalandırılması

Londralı Aşıklar:
Molly O'Flaherty'nin Baştan
Çıkarılması Molly O'Flaherty'nin
Düğünü

Uzak Umut
Hikayeleri: Eleanor Vane'in
Peşinde
Peregrine Hind'in Son Suçları

**Laurelin Paige ile birlikte
yazılmıştır**

Porno
Yıldızı -
Ateşli
Polis

OceanofPDF.com

yazar hakkında

Sierra Simone, danışma masasında aşk romanları okuyarak çok fazla zaman geçiren USA Today çoksatan eski bir kütüphanecidir. Kocas ve ailesiyle birlikte Kansas City'de yaşamaktadır.

[Çıkan kitaplardan, satışa sunulan kitaplardan, etkinliklerden ve diğer haberlerden haberdar olmak için haber bültenine](#) kaydolun!

www.thesierrasimone.com
thesierrasimone@gmail.com

OceanofPDF.com